

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2001/13/EB

2002/EES/23/31

frá 26. febrúar 2001

um breytingu á tilskipun ráðsins 95/18/EB um veitingu leyfa til járnbrautarfyrirtækja(*)

EVROÞUPINGID OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFU,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 71. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar⁽¹⁾,með hliðsjón af álit efnahags- og félagsmálanefndarinnar⁽²⁾,með hliðsjón af álit svæðanefndarinnar⁽³⁾,í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr. sáttmálans⁽⁴⁾, á grundvelli sameiginlegs texta sem sáttanefndin samþykkti 22. nóvember 2000,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í tilskipun ráðsins 91/440/EBE frá 29. júlí 1991 um þróun járnbrauta innan bandalagsins⁽⁵⁾ er járnbrautarfyrirtækjum og samtökum járnbrautarfyrirtækja milli landa tryggður ákveðinn réttur til aðgangs að alþjóðlegum járnbrautarflutningum.
- 2) Til að tryggja áreiðanlega og fullnægjandi þjónustu er nauðsynlegt að hafa sameiginlegt leyfisveitingarkerfi til að tryggja að öll járnbrautarfyrirtæki uppfylli á hverjum tíma tilteknar kröfur að því er varðar góðan orðstír, tryggja fjárhagsstöðu og faglega hæfni til að geta verndað viðskiptamenn og þriðju aðila og boðið þjónustu þar sem öryggi er á háu stigi.

3) Til að tryggja að rétti til aðgangs að grunnvirkjum járnbrauta væri beitt á einsleitum hátt og án mismununar í öllu bandalaginu var, í tilskipun ráðsins 95/18/EB⁽⁶⁾, tekin upp leyfisveiting fyrir járnbrautarfyrirtæki sem veita þjónustuna sem kveðið er á um í 10. gr. tilskipunar 91/440/EBE og voru þessi leyfi skyldubundin fyrir starfrækslu slíkrar þjónustu og giltu í öllu bandalaginu.

4) Þar sem sum aðildarríki hafa rýmkað aðgangsrétt umfram það sem kveðið er á um í tilskipun 91/440/EBE virðist nauðsynlegt að tryggja réttláta og gagnsæja málsmeðferð án mismununar fyrir öll járnbrautarfyrirtæki, sem eru með starfsemi á þessum markaði, með því að láta meginreglurnar um leyfisveitingu, sem mælt er fyrir um í tilskipun 95/18/EB, ná til allra starfandi fyrirtækja í greininni.

5) Til að uppfylla betur upplýsingaskyldu sína skulu aðildarríkin og framkvæmdastjórnin tryggja að öll aðildarríki og framkvæmdastjórnin fái betri upplýsingar. Í samræmi við gildandi venjur og röklega túlkun á tilskipun 95/18/EB skulu upplýsingarnar, sem aðildarríkjunum og framkvæmdastjórninni ber að veita, einnig ná til útgefna leyfa.

6) Æskilegt er að tryggja að járnbrautarfyrirtæki, sem hafa leyfi og stunda vöruflutninga milli landa, virði gildandi tolla- og skattaákvæði sem við eiga, einkum að því er varðar tollameðferð við umflutning.

7) Í samræmi við dreifræðisregluna og meðalhófsregluna, eins og þær eru settar fram í 5. gr. sáttmálans, geta aðildarríkin ekki náð nægilega vel markmiðunum með þessari tilskipun, það er setningu meginreglna um leyfisveitingu til járnbrautarfyrirtækja og gagnkvæma viðurkenningu slíkra leyfa í öllu bandalaginu, vegna hinna augljósu alþjóðlegra áhrifa þess að veita slík leyfi og verður þeim því, sökum þess hve þau hafa mikil áhrif milli landa, betur náð á vettvangi bandalagsins. Þessi tilskipun gengur ekki lengra en nauðsynlegt er til að ná fram þessum markmiðum.

8) Breyta ber tilskipun 95/18/EB til samræmis við þetta.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 75, 15.3.2001, bls. 26, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 118/2001 frá 28. september 2001 um breytingu á XIII. viðauka (Flutningastarfsemi) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 60, 6.12.2001, bls. 29.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 321, 20.10.1998, bls. 8, og Stjtið. EB C 116 E, 26.4.2000, bls. 38.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 209, 22.7.1999, bls. 22.

⁽³⁾ Stjtið. EB C 57, 29.2.2000, bls. 40.

⁽⁴⁾ Álit Evrópuþingsins frá 10. mars 1999 (Stjtið. EB C 175, 21.6.1999, bls. 119), staðfest 16. september 1999 (Stjtið. EB C 54, 25.2.2000, bls. 56), sameiginleg afstaða ráðsins frá 28. mars 2000 (Stjtið. EB C 178, 27.6.2000, bls. 23) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 5. júlí 2000 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum). Ákvörðun Evrópuþingsins frá 1. febrúar 2001 og ákvörðun ráðsins frá 20. desember 2000.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 237, 24.8.1991, bls. 25. Tilskipuninni var breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/12/EB (Stjtið. EB L 75, 15.3.2000, bls. 1).

⁽⁶⁾ Stjtið. EB L 143, 27.6.1995, bls. 70.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun 95/18/EB er breytt sem hér segir:

1) Í stað 1. gr. komi eftirfarandi:

„1. gr.

1. Þessi tilskipun fjallar um þær viðmiðanir sem eru í gildi um útgáfu, endurnýjun eða breytingar á leyfum aðildarríkjanna til handa járnbrautarfyrirtækjum sem hafa verið eða verða stofnuð í bandalaginu.

2. Aðildarríkin geta undanskilið frá gildissviði þessarar tilskipunar:

- a) fyrirtæki sem starfrækja einungis farþegaflutninga á sjálfstæðum stað- eða svæðisbundnum járnbrautargrunnvirkjum;
- b) járnbrautarfyrirtæki sem takmarka starfsemi sína við farþegaflutninga í borgum eða útborgum;
- c) járnbrautarfyrirtæki sem takmarka starfsemi sína við svæðisbundna farmflutninga sem falla ekki undir gildissvið tilskipunar 91/440/EEB;
- d) fyrirtæki sem stunda einungis farmflutninga á járnbrautargrunnvirkjum í einkaeign sem eru einungis til þess gerð að eigandi þeirra geti notað þau til eigin farmflutninga.

3. Fyrirtæki með starfsemi, sem eingöngu tekur til ferða fram og til baka með ökutæki um Ermarsundsgöngin, eru undanþegin gildissviði þessarar tilskipunar.“

2) Í stað a-liðar 2. gr. komi eftirfarandi:

„a) „járnbrautarfyrirtæki“: opinbert eða einkarekið fyrirtæki sem hefur aðalstarfsemi sína á sviði járnbrautarflutninga á vörum og/eða farþegum og er skuldbundið til að leggja til dráttaraflíð; þetta á einnig við um fyrirtæki sem eingöngu leggja til dráttarafl“.

3. Í stað 3. gr. komi eftirfarandi:

„3. gr.

Hvert aðildarríki skal útnefna þann aðila sem ber ábyrgð á að gefa út leyfi og að gegna þeim skyldum sem kveðið er á um í þessari tilskipun. Leyfi skulu gefin út af aðila sem hefur ekki sjálfur járnbrautarflutninga með höndum og er óháður þeim aðilum eða fyrirtækjum sem það gera.“

4) Eftirfarandi málsgrein bætist við 4. gr.:

„5. Leyfi skal gilda á öllu yfirráðasvæði bandalagsins.“

5) Í stað fjórða undirliðar 6. gr. komi eftirfarandi:

„– hafi ekki verið sakfelldur fyrir alvarleg eða ítrekuð brot á lögum um félagsleg réttindi eða vinnulöggjöf, þar með talið vanefndir á skyldum samkvæmt vinnuverndar- og heilbrigðislöggjöf, eða skyldum samkvæmt tollalögum þegar um það er að ræða að fyrirtæki sækist eftir að starfrækja vöruflutninga yfir landamæri sem eru háðir tollameðferð“.

6) Í stað 8. mgr. 11. gr. komi eftirfarandi:

„8. Þegar leyfisgefing gefur út, sviptir tímabundið, afturkallar eða breytir leyfi skal aðildarríkið, sem í hlut á, þegar í stað tilkynna framkvæmdastjórninni um það. Framkvæmdastjórnin skal tilkynna það hinum aðildarríkjunum þegar í stað“.

7) Í stað 12. og 13. gr. komi eftirfarandi:

„12. gr.

1. Auk þeirra krafna, sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun, skal járnbrautarfyrirtæki einnig fara að þeim ákvæðum landslaga og reglugerða sem eru samrýmanleg lögum bandalagsins og er beitt án mismununar, einkum að því er varðar:

- a) sérstakar tæknilegar og rekstrarlegar kröfur um járnbrautapjónustu;
- b) öryggiskröfur sem gilda um starfslið, járnbrautarfarartæki og innra skipulag fyrirtækisins;
- c) ákvæði um heilbrigði, öryggi, félagslegar aðstæður og réttindi starfsmanna og neytenda;
- d) kröfur sem gilda um öll fyrirtæki í viðkomandi járnbrautargeira með það fyrir augum að það geti orðið neytendum til hagsbóta eða verndar.

2. Járnbrautarfyrirtæki getur hvenær sem er vísað til framkvæmdastjórnarinnar spurningu um það hvort innlend lög séu samrýmanleg lögum bandalagsins og einnig því hvort slíkum kröfum sé beitt án mismununar. Ef framkvæmdastjórnin telur að ákvæðum þessarar tilskipunar hafi ekki verið fullnægt skal hún skila ályti um rétta túlkun tilskipunarinnar, samanber þó 226. gr. sáttmálans.

13. gr.

Járnbrautarfyrirtæki skulu virða þá samninga sem gilda um alþjóðlega járnbrautarflutninga og eru í gildi í aðildarríkjunum þar sem þau starfa. Þau skulu einnig virða viðkomandi tolla- og skattaákvæði.“

2. gr.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari fyrir 15. mars 2003. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau eru birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

3. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi daginn sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

4. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 26. febrúar 2001.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

N. FONTAINE

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

A. LINDH

forseti.

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2001/14/EB

2002/EES/23/32

frá 26. febrúar 2001

um úthlutun aðstöðu við járnbrautargrunnvirki og álagningu gjalda fyrir notkun á járnbrautargrunnvirkjum og fyrir öryggisvottun(*)

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HABA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 71. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,með hliðsjón af álitum svæðanefndarinnar ⁽³⁾,í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr. sáttmálans ⁽⁴⁾ sáttmálans á grundvelli sameiginlegs texta sáttanefndarinnar frá 22. nóvember 2000,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Aukin samþætting á járnbrautargeira bandalagsins er nauðsynlegur liður í því að koma á innri markaði og ná takmarkinu um sjálfbærar hreyfanleika.
- 2) Með tilskipun ráðsins 91/440/EEB frá 29. júlí 1991 um þróun járnbrauta innan bandalagsins ⁽⁵⁾ er járnbrautarfyrirtækjum og millilandasamtökum þeirra tryggður ákveðinn réttur til aðgangs að alþjóðlegum járnbrautarflutningum. Þessi réttur felur í sér að margir geta notað sömu járnbrautargrunnvirki.
- 3) Með tilskipun ráðsins 95/19/EB frá 19. júní 1995 um úthlutun aðstöðu við járnbrautarmannvirki og innheimtu mannvirkjagjalds ⁽⁶⁾ er settur víðtækur rammi fyrir úthlutun aðstöðu við járnbrautarmannvirki.

4) Þessar tilskipanir hafa ekki komið í veg fyrir þó nokkurn breytileika á fyrirkomulagi og fjárhæðum járnbrautargrunnvirkjagjalda og tilhögun og tímalengd ferlisins við úthlutun aðstöðu.

5) Til að tryggja gagnsæi og aðgang allra járnbrautarfyrirtækja að járnbrautargrunnvirki án mismununar verða allar upplýsingar, sem eru nauðsynlegar til að geta notað aðgangsréttinn, birtar í leiðarvísi járnbrautarnets.

6) Viðeigandi kerfi fyrir úthlutun aðstöðu við járnbrautargrunnvirki, ásamt með samkeppnishæfum rekstraraðilum, leiðir til betra jafnvægis milli flutningsmáta.

7) Sé stuðlað að hámarksnýtingu járnbrautargrunnvirkis leiðir það til þess að kostnaður samfélagsins vegna flutninga lækkar.

8) Til að stuðla að öflugum vöruflutningageira, einkum í vöruflutningum yfir landamæri, er nauðsynlegt að gera ráðstafanir til þess að opna markaðinn.

9) Aðildarríkin verða að geta leyft þeim sem kaupa járnbrautarþjónustu að taka beinan þátt í ferlinu við úthlutun aðstöðu.

10) Endurnýjun evrópskra járnbrauta með rýmri aðgangi fyrir alþjóðlega vöruflutninga á samevrópska járnbrautarflutningakerfinu útheimtir sanngjarna samkeppni milli flutninga á járnbrautum og á vegum, einkum þannig að tilhlýðilegt tillit sé tekið til ytri áhrifa. Með hentugum innheimtakerfum fyrir járnbrautargrunnvirki ásamt hentugum innheimtakerfum fyrir önnur flutningagrunnvirki og samkeppnishæfum rekstraraðilum næst ákjósanlegt jafnvægi milli mismunandi flutningsmáta.

11) Innheimtu- og úthlutunarkerfin ættu að gera jafnan aðgang allra fyrirtækja án mismununar að möguleika og, eftir því sem unnt er, koma til móts við þarfir allra notenda og sérhvers flutningsmáta á sanngjarnan hátt án mismununar.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 75, 15.3.2001, bls. 29, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 118/2001 frá 28. september 2001 um breytingu á XIII. viðauka (Flutningastarfsemi) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 60, 6.12.2001, bls. 29.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 321, 20.10.1998, bls. 10, og Stjtið. EB C 116 E, 26.4.2000, bls. 40.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 209, 22.7.1999, bls. 22.

⁽³⁾ Stjtið. EB C 57, 29.2.2000, bls. 40.

⁽⁴⁾ Álit Evrópuþingsins frá 10. mars 1999 (Stjtið. EB C 175, 21.6.1999, bls. 120), staðfest 27. október 1999 (Stjtið. EB C 154, 5.6.2000, bls. 22), sameiginleg afstaða ráðsins frá 28. mars 2000 (Stjtið. EB C 178, 27.6.2000, bls. 28) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 5. júlí 2000 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum EB), ákvörðun Evrópuþingsins frá 1. febrúar 2001 og ákvörðun ráðsins frá 20. desember 2000.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 237, 24.8.1991, bls. 25. Tilskipunin eins og henni var breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/12/EB (Stjtið. EB L 75, 15.3.2001, bls. 1).

⁽⁶⁾ Stjtið. EB L 143, 27.6.1995, bls. 75.

- 12) Innan þess ramma sem aðildarríkin ákveða ættu innheimtu- og úthlutunarkerfin að vera grunnvirkjastjórnunum hvatning til að nýta grunnvirki sín sem allra best.
- 13) Með kerfum fyrir úthlutun aðstöðu ættu járnbrautarfyrirtæki að fá skýrar og samræmdar ábendingar og þau ættu geta tekið skynsamlegar ákvarðanir á grundvelli þeirra.
- 14) Með tilliti til þess að notendur eða hugsanlegir notendur aðstöðu við járnbrautargrunnvirki þurfa að skipuleggja viðskipti sín og með tilliti til þarfa viðskiptamanna og þeirra sem leggja til fjármagn er mikilvægt að grunnvirkjastjórn tryggi að aðstöðu við grunnvirki sé úthlutað með þeim hætti sem endurspeglar þörfina fyrir að viðhalda og bæta áreiðanleika þjónustunnar.
- 15) Æskilegt er að járnbrautarfyrirtæki og grunnvirkjastjórn fái hvatningu til að halda allri röskun á kerfinu í lágmarki og til að bæta afköst þess.
- 16) Með innheimtu- og úthlutunarkerfum ætti að gera ráð fyrir möguleikanum á sanngjarnri samkeppni í járnbrautarþjónustu.
- 17) Miklu skiptir að tekið sé tillit til viðskiptalegra þarfa bæði umsækjanda og grunnvirkjastjórnar.
- 18) Mikilvægt er að grunnvirkjastjórn hafi sem mestan sveigjanleika við úthlutun aðstöðu við járnbrautargrunnvirki, en jafnframt skal gæta þess að fullnægja sanngjörnum kröfum umsækjanda.
- 19) Ferlið við úthlutun aðstöðu skal koma í veg fyrir að settar séu óþarfa takmarkanir á fyrirtæki sem hafa eða hyggjast sækja um rétt til að nota grunnvirki til að efla viðskipti sín.
- 20) Æskilegt er að grunnvirkjastjórn hafi vissan sveigjanleika til að nýta grunnvirkjanetið sem best.
- 21) Með úthlutunar- og innheimtukerfum þarf ef til vill að taka tillit til þess að ýmsir þættir járnbrautargrunnvirkjanetsins hafi verið hannaðir með ólíka aðalnotendur í huga.
- 22) Kröfur sem eiga við um farþegaflutninga geta í mörgum tilvikum stangast á við kröfur sem eiga við um vöruflutninga. Kröfur í farþegaflutningum geta leitt til þess að dýrara verði að koma upp og viðhalda járnbrautarneti en neti sem er eingöngu hannað fyrir vöruflutninga. Vaxandi hraðamunur milli járnbrautarvagna fyrir vörur og járnbrautarvagna fyrir farþega kann að leiða til aukins ágreinings milli þessara tveggja flutningsgeira.
- 23) Ólíkir notendur og ólíkir hópar notenda hafa oft misjöfn áhrif á aðstöðu við grunnvirki og nauðsynlegt er að jafnvægi sé milli þarfa hinnar mismunandi þjónustu.
- 24) Vera kann að um þjónustu sem er starfrækt samkvæmt samningi við opinbert yfirvald þurfi sérreglur til að laða að notendur.
- 25) Með innheimtu- og úthlutunarkerfum ber að taka tillit til áhrifa aukinnar nýtingar á aðstöðu við grunnvirki og að lokum skorts á aðstöðu.
- 26) Sökum þess að tímarammar, sem notaðir eru við gerð áætlana fyrir mismunandi flutningsmáta, eru mismunandi er æskilegt að tryggja að umsóknir um aðstöðu við grunnvirki, sem eru lagðar fram eftir að tímaáætlunin er fullgerð, verði teknar til greina.
- 27) Notkun upplýsingatækni getur gert það að verkum að vinnsla tímaáætlunar verði hraðari og sveigjanlegri, að auðveldara verði fyrir umsækjendur að sækja um aðstöðu við grunnvirki og auðveldara verði að ákveða lestarleiddir sem liggja um fleiri en eitt járnbrautarnet grunnvirkjastjórnar.
- 28) Til að tryggja járnbrautarfyrirtækjum sem besta niðurstöðu er æskilegt að láta fara fram athugun á því hvernig aðstaða við grunnvirki nýtist þegar farið er fram á samræmingu umsókna um aðstöðu til að mæta þörfum notenda.
- 29) Með tilliti til einokunarstöðu grunnvirkjastjórna er æskilegt að fram fari athugun á lausri aðstöðu við grunnvirki og aðferðum til bæta hana þegar úthlutun aðstöðu fullnægir ekki þörfum notenda.
- 30) Skortur á upplýsingum um umsóknir annarra járnbrautarfyrirtækja og um hömlur innan kerfisins kann að gera járnbrautarfyrirtækjum erfitt um vik að hagnýta umsóknir sínar um aðstöðu við grunnvirki.
- 31) Mikilvægt er að tryggja betri samræmingu úthlutunarkerfa til að járnbrautimar henti betur til flutninga þar sem notuð eru járnbrautarnet fleiri en einnar grunnvirkjastjórnar, einkum til flutninga milli landa.

- 32) Mikilvægt er að halda í lágmarki þeirri röskun á samkeppni sem kann að verða annaðhvort milli járnbrautargrunnvirkja eða milli flutningsmáta vegna mjög ólíkra innheimtureglna.
- 33) Æskilegt er að skilgreina þá þætti grunnvirkjaþjónustu sem eru grundvöllur þess að rekstraraðili geti veitt þjónustu og sem veita ætti fyrir lágmarksaðgangsverð.
- 34) Fjárfesting í járnbrautargrunnvirkjum er æskileg og ættu innheimtukerfi grunnvirkja að vera grunnvirkjastjórnun hvatning til viðeigandi fjárfestinga, séu þær vænlegar í fjárhagslegu tilliti.
- 35) Með innheimtukerfum fá notendur ábendingar sem eru fjárhagslegs eðlis. Mikilvægt er að samræmi sé í þessum ábendingum til járnbrautarfyrirtækja og þær hjálpi þeim að taka skynsamlegar ákvarðanir.
- 36) Til að unnt sé að ákveða viðeigandi og sanngjarna fjárhæð grunnvirkjagjalda þurfa grunnvirkjastjórnir að skrá og meta eignir sínar og gera sér ljósa grein fyrir kostnaðarþáttum í rekstri grunnvirkis.
- 37) Þegar teknar eru ákvarðanir sem varða flutningsgeirann ber að tryggja að tekið sé tillit til ytri kostnaðar.
- 38) Mikilvægt er að tryggja að gjöld fyrir flutninga milli landa geri járnbrautunum kleift að fullnægja þörfum markaðarins. Þess vegna skulu gjöldin samsvara þeim kostnaði sem beinlínis tengist rekstri viðkomandi járnbrautarþjónustu.
- 39) Samanlögð fjárhæð endurheimtarkostnaðar með grunnvirkjagjöldum hefur áhrif á þörfina fyrir framlag hins opinbera. Það kann að vera misjafnt hve háa fjárhæð aðildarríkin þurfa fyrir heildarendurheimtarkostnaði með grunnvirkjagjöldum, að meðtöldum hækkunum eða arðsemi sem markaðurinn fær staðið undir, jafnframt því að stemma af endurheimtarkostnað og innbyrðis samkeppni í járnbrautarflutningum. Samt sem áður er í öllum innheimtukerfum æskilegt að flutningar, sem fara um járnbrautarnetið, standi að minnsta kosti undir þeim viðbótarkostnaði sem þeir hafa í för með sér.
- 40) Járnbrautargrunnvirki er bundið einkasölu. Því er nauðsynlegt að veita grunnvirkjastjórnun hvatningu til að minnka kostnað og stýra grunnvirkjum sínum á skilvirkan hátt.
- 41) Taka ber tillit til þess að fjárfestingar í grunnvirkjum og tækni til margra ára hafa ekki nægt til að skapa skilyrði fyrir raunverulegri þróun járnbrautarflutninga. Í ljósi þessa er því ráðlegt að hrinda viðeigandi endurbótum í framkvæmd, einkum til að koma samevrópsku járnbrautarflutningakerfi á laggirnar, meðal annars með því að beita fyrirbyggjandi lagagerningum bandalagsins, með fyrirvara um forgangsroð sem þegar hefur verið ákveðin.
- 42) Afsláttur til járnbrautarfyrirtækja verður að byggjast á raunverulegum sparnaði í rekstri. Afslátt má enn fremur nýta til að stuðla að skilvirkri notkun grunnvirkis.
- 43) Æskilegt er að járnbrautarfyrirtæki og grunnvirkjastjórn fái hvatningu til að halda allri röskun á kerfinu í lágmarki og bæta afköst þess.
- 44) Úthlutun aðstöðu er tengd kostnaði grunnvirkjastjórnar og skal fara fram á að hann verði greiddur.
- 45) Nauðsynlegt er að gera ráðstafanir til að tryggja að öllum járnbrautarfyrirtækjum með leyfi samkvæmt lögum bandalagsins sé skylt að hafa undir höndum viðeigandi öryggisskírteini þegar þau hefja rekstur á yfirráðasvæði aðildarríkis. Útgáfa öryggisskírteina verður að samrýmast lögum bandalagsins.
- 46) Til að tryggja skilvirka stjórnun og sanngjarna notkun járnbrautargrunnvirkis án mismununar er nauðsynlegt að koma á fót stjórnsýslustofnun sem fylgist með beitingu þessara bandalagsreglna og -gerða sem áfrýjunaraðili, þrátt fyrir möguleikann á endurskoðun dómsvalda.
- 47) Sérstakra ráðstafana er þörf með tilliti til sérstaks ástands af landfræðipólitískum eða landfræðilegum toga í tilteknum aðildarríkjum, auk sérstaks skipulags járnbrautargeirans í ýmsum aðildarríkjum, jafnframt því að tryggja heildarvirkni innri markaðarins.
- 48) Nauðsynlegar ráðstafanir til að koma þessari tilskipun í framkvæmd skulu samþykktar í samræmi við ákvörðun ráðsins 1999/468/EB frá 28. júní 1999 um reglur um meðferð framkvæmdavalds sem framkvæmdastjórninni er falið⁽¹⁾.
- 49) Í samræmi við dreifræðisregluna og meðalhófsregluna, eins og þær eru settar fram í 5. gr. sáttmálans, geta aðildarríkin ekki náð nægilega vel markmiðum þessarar tilskipunar, einkum að því er varðar samræmingu fyrirkomulags í aðildarríkjunum á úthlutun aðstöðu við járnbrautargrunnvirki og gjalddöku fyrir notkun þeirra auk öryggisvottunar, með tilliti til þess að þörf er á að tryggja sanngjarna skilmála án mismununar um aðgang að grunnvirkjum

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 184, 17.7.1999, bls. 23.

og með tilliti til hinna augljósu, alþjóðlegra þátta í undirstöðuatriðum í rekstri járnbrautarneta og verður þeim því betur náð á vettvangi bandalagsins þar eð þörf er fyrir samræmdar aðgerðir landanna. Þessi tilskipun gengur ekki lengra en nauðsynlegt er til að ná fram þessum markmiðum.

- 50) Tilskipun þessi leysir af hólmi reglugerð ráðsins (EBE) nr. 2830/77 frá 12. desember 1977 um ráðstafanir sem eru nauðsynlegar til að gera bókhaldskerfi og ársreikninga járnbrautafyrirtækja samanburðarhæfa ⁽¹⁾, reglugerð ráðsins (EBE) nr. 2183/78 frá 19. september 1978 um samræmdar kostnaðarverðsreglur fyrir járnbrautafyrirtæki ⁽²⁾, ákvörðun ráðsins 82/529/EBE frá 19. júlí 1982 um ákvörðun flutningsgjalda í vöruflutningum á járnbrautum milli landa ⁽³⁾, ákvörðun ráðsins 83/418/EBE frá 25. júlí 1983 um sjálfstæði í viðskiptum járnbrautafyrirtækja varðandi flutninga farþega og farangurs milli landa ⁽⁴⁾ og tilskipun 95/19/EB og skulu þær því felldar úr gildi.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. KAFLI

INNGANGSÁKVÆÐI

1. gr.

Gildissvið

1. Tilskipun þessi varðar meginreglur og málsmeðferð sem ber að beita við ákvörðun og innheimtu járnbrautargrunnvirkjagjalda og úthlutun aðstöðu við járnbrautargrunnvirki.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að með innheimtu- og úthlutunarkerfum fyrir járnbrautargrunnvirki sé þeim meginreglum fylgt sem settar eru í þessari tilskipun og gera þar með grunnvirkjastjórn kleift að markaðssetja lausa aðstöðu við grunnvirki og nýta hana eins vel og unnt er.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 334, 24.12.1977, bls. 13. Reglugerðinni var síðast breytt með aðildarlögunum frá 1994.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 258, 21.9.1978, bls. 1. Reglugerðinni var síðast breytt með aðildarlögunum frá 1994.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 234, 9.8.1982, bls. 5. Reglugerðinni var síðast breytt með aðildarlögunum frá 1994.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 237, 26.8.1983, bls. 32. Reglugerðinni var síðast breytt með aðildarlögunum frá 1994.

2. Tilskipun þessi á við um notkun járnbrautargrunnvirkis fyrir innlenda og alþjóðlega járnbrautarþjónustu.

3. Aðildarríkjunum er heimilt að undanskilja frá gildissviði þessarar tilskipunar:

- a) sérstök staðar- og innanhéraðsnet fyrir farþegaþjónustu á járnbrautargrunnvirkjum;
- b) járnbrautarnet sem takmarka starfsemi sína við farþegaflutninga í borgum eða útborgum;
- c) innanhéraðsnet sem eingöngu eru notuð til vöruflutninga í héraði af járnbrautafyrirtæki sem fellur ekki undir gildissvið tilskipunar 91/440/EBE þar til annar umsækjandi sækir um aðstöðu á því járnbrautarneti;
- d) járnbrautargrunnvirki í einkaeign sem er einungis til þess gert að eigandi þess geti notað það til eigin vöruflutninga.

4. Flutningastarfsemi sem tekur til ferða fram og til baka með ökutækjum um Ermarundsgöngin er undanþegin gildissviði þessarar tilskipunar.

2. gr.

Skilgreiningar

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „úthlutun“: úthlutun aðstöðu við járnbrautargrunnvirki af hálfu grunnvirkjastjórnar;
- b) „umsækjandi“: járnbrautafyrirtæki með leyfi og/eða millilandasamtök járnbrautafyrirtækja og, í aðildarríkjunum þar sem sá möguleiki er fyrir hendi, aðrir einstaklingar og/eða lögaðilar sem hafa opinberra eða viðskiptalegra hagsmuna að gæta með því að kaupa aðstöðu við grunnvirki, svo sem opinber yfirvöld samkvæmt reglugerð (EBE) nr. 1191/69 ⁽⁵⁾, flutningsaðilar, farmmiðlarar og þeir sem starfrækja samsetta flutninga, til starfrækslu járnbrautarþjónustu á yfirráða-svæði sínu;
- c) „ásetið grunnvirki“: hluti grunnvirkis þar sem ekki er að öllu leyti unnt að fullnægja eftirspurn eftir aðstöðu við grunnvirki á tilteknum tímabilum, jafnvel eftir að ólíkar umsóknir um aðstöðu hafa verið samræmdar;

⁽⁵⁾ Reglugerð ráðsins (EBE) nr. 1191/69 frá 26. júní 1969 um aðgerðir aðildarríkjanna vegna skyldna sem felast í hugtakinu opinber þjónusta í flutningum á járnbrautum, vegum og skipgengum vatnaleiðum (Stjtið. EB L 156, 28.6.1969, bls. 1). Reglugerðinni var síðast breytt með reglugerð (EB) nr. 1893/91 (Stjtið. EB L 169, 29.6.1991, bls. 1).

- d) „áætlun um bætta aðstöðu“: ráðstöfun eða röð ráðstafana, hrint í framkvæmd samkvæmt tímaáætlun, til að létta á því álagi á aðstöðu sem er ástæða þess að hluta grunnvirkis er lýst sem „ásetnu grunnvirki“;
- e) „samræming“: ferli sem úthlutunaraðili og umsækjendur fylgja þegar þeir leita lausna í tilvikum þegar umsóknir um aðstöðu við grunnvirki stangast á innbyrðis;
- f) „rammasamningur“: almennur samningur, bindandi frá lagalegu sjónarmiði á grundvelli opinbers réttar eða einkaréttar, þar sem sett eru fram réttindi og skyldur umsækjanda og grunnvirkjastjórnar eða úthlutunaraðila í tengslum við aðstöðu við grunnvirki sem verið er að úthluta og þau gjöld sem ber að innheimta á tímabili sem er lengra en eitt lestaráætlanatímabil;
- g) „grunnvirkjaaðstaða“: möguleikinn á að setja upp tímaáætlunir á lestarleiðum sem sótt er um á tilteknum hluta grunnvirkis á tilteknu tímabili;
- h) „grunnvirkjastjórn“: stofnun eða fyrirtæki sem sér einkum um að koma upp og viðhalda járnbrautargrunnvirkjum. Þetta getur einnig tekið til þess að starfrækja eftirlits- og öryggiskerfi. Heimilt er að úthluta verkefnum grunnvirkjastjórnar við járnbrautarnet eða hluta járnbrautarnets til ýmissa stofnana eða fyrirtækja;
- i) „járnbrautarnet“: allt járnbrautargrunnvirkið sem er í eigu eða undir stjórn grunnvirkjastjórnar;
- j) „leiðarvísir járnbrautarnets“: leiðarvísir þar sem fram koma almennar reglur, frestur, aðferðir og skilmálar um innheimtu- og úthlutunarkerfi. Enn fremur allar aðrar upplýsingar sem eru nauðsynlegar til að geta sótt um grunnvirkjaaðstöðu;
- k) „járnbrautarfyrirtæki“: opinbert eða einkarekið fyrirtæki sem hefur leyfi samkvæmt gildandi löggjöf bandalagsins, er með aðalstarfsemi sína á sviði járnbrautarflutninga á vörum og/eða farþegum og er skuldbundið til að leggja til dráttaraflíð. Þetta á einnig við um fyrirtæki sem eingöngu leggja til dráttarafl;
- l) „lestarleið“: sú grunnvirkjaaðstaða sem þarf til að lest geti gengið milli tveggja staða á tilteknu tímabili;
- m) „tímaáætlun“: gögn sem sýna allar áætlunarferðir lesta og járnbrautarfarartækja á viðkomandi grunnvirki á því tímabili sem áætlunin gildir.

3. gr.

Leiðarvísir járnbrautarnets

1. Grunnvirkjastjórn skal, að höfðu samráði við hagsmunaaðila, semja og birta leiðarvísi járnbrautarnets, sem er fínanlegur á verði sem má ekki vera hærri en kostnaðurinn við birtingu hans.
2. Í leiðarvísi járnbrautarnets skal gera grein fyrir því grunnvirki sem járnbrautarfyrirtæki fá aðgang að. Í honum skulu vera upplýsingar um skilyrði fyrir aðgangi að viðkomandi járnbrautargrunnvirki. Mælt er fyrir um efnisinnihald leiðarvísisins í I. viðauka.
3. Leiðarvísi járnbrautarnets skal uppfæra og breyta eftir því sem nauðsyn ber til.
4. Leiðarvísi járnbrautarnets skal birta eigi síðar en fjórum mánuðum áður en skilafrestur umsókna um aðstöðu við grunnvirki rennur út.

II. KAFLI

GRUNNVIRKJAGJÖLD

4. gr.

Álagning og innheimta gjalda

1. Aðildarríkin skulu ákveða ramma álagningar og innheimtu án þess að það stríði gegn því sjálfstæði í rekstri sem mælt er fyrir um í 4. gr. tilskipunar 91/440/EBE.
- Með fyrirvara um áðurnefnd skilyrði um sjálfstæði í rekstri skulu aðildarríkin enn fremur setja sérstakar reglur um innheimtu eða fela það grunnvirkjastjórn. Grunnvirkjastjórn ákveður gjald fyrir notkun grunnvirkis og innheimtir það.
2. Ef grunnvirkjastjórn er ekki háð neinu járnbrautarfyrirtæki að því er varðar réttarstöðu, skipulag eða ákvarðanatöku eru verkefnin, sem lýst er í þessum kafla, fyrir utan innheimtu gjalda, á hendi innheimtustofnunar sem ekki er háð neinu járnbrautarfyrirtæki að því er varðar réttarstöðu, skipulag eða ákvarðanatöku.
3. Grunnvirkjastjórnir skulu starfa saman að skilvirkri lestarþjónustu sem er starfrækt á fleiri en einu grunnvirkjaneti. Þær skulu einkum miða að því að tryggja sem mesta samkeppnishæfni alþjóðlegra járnbrautarflutninga og skilvirka nýtingu samevrópska járnbrautarflutningansins. Þeim er heimilt að koma á fót sameiginlegum stofnunum til að þetta verði gerlegt. Samstarf eða sameiginleg stofnun skal heyra undir reglur þessarar tilskipunar.

4. Ef ekki eru gerðar sérstakar ráðstafanir samkvæmt 2. mgr. 8. gr. skulu grunnvirkjastjórnir sjá til þess að gildandi innheimtukerfi byggist á sömu meginreglum á öllu járnbrautarneti þeirra.

5. Grunnvirkjastjórnir skulu sjá til þess að innheimtukerfin séu notuð þannig að gjöld járnbrautarfyrirtækja, sem veita sambærilega þjónustu á svipuðum hluta markaðarins, séu jafngild og án mismununar og að raungjöld samrýmist reglunum sem settar eru í leiðarvísi járnbrautarnetsins.

6. Grunnvirkjastjórn eða innheimtustofnun skal virða viðskiptaleynd við meðferð upplýsinga frá umsækjendum.

5. gr.

Þjónusta

1. Járnbrautarfyrirtæki skulu án mismununar hafa rétt á lágmarksaðgangspakka og þann sporaðgang að þjónustuaðstöðu sem er lýst í II. viðauka. Þjónustuna, sem um getur í 2. lið II. viðauka, skal veita án mismununar og umsóknum járnbrautarfyrirtækja má því aðeins hafna að aðrir vænlegir kostir séu fyrir hendi samkvæmt markaðsskilyrðum. Sé þjónustan ekki á hendi einnar grunnvirkjastjórnar ber þeirri sem rekur „aðalgrunnvirkið“ að leitast við, eins og framast er unnt með sanngjörnum hætti, að greiða fyrir þeirri þjónustu.

2. Ef grunnvirkjastjórn býður sem viðbótarþjónustu einhverja þá þjónustu sem er lýst í 3. lið II. viðauka skal veita hana að beiðni járnbrautarfyrirtækis.

3. Járnbrautarfyrirtækjum er heimilt að sækja um stoðþjónustu, sem er tilgreind í 4. lið II. viðauka, til grunnvirkjastjórnar eða annarra sem veita viðkomandi þjónustu. Grunnvirkjastjórn er ekki skylt að veita þessa þjónustu.

6. gr.

Grunnvirkjakostnaður og bókhald

1. Aðildarríkin skulu setja skilyrði, þar með talið um fyrirframgreiðslu ef við á, til að tryggja, samkvæmt venjulegum viðskiptaskilmálum og á hæfilega löngu tímabili, að bókhald grunnvirkjastjórnar sýni jöfnuð milli grunnvirkjagjalda, tekna umfram gjöld af annarri viðskiptastarfsemi og framlags ríkisins annars vegar og útgjalda til grunnvirkja hins vegar.

Án þess að það hafi áhrif á hugsanlegt langtímamarkmið um að notendur greiði grunnvirkjakostnað fyrir allan flutningsmáta, á grundvelli sanngjarnrar samkeppni án

mismununar milli ýmiss konar flutningsmáta, getur aðildarríki farið fram á að grunnvirkjastjórn stemmi bókhaldið af án framlags ríkisins, séu járnbrautarflutningar þess megnugir að keppa við annan flutningsmáta, innan ramma álagningar og innheimtu í 7. og 8. gr.

2. Veita skal grunnvirkjastjórn, með tilhlýðilegu tilliti til öryggis og þess að viðhalda og efla gæði grunnvirkjaþjónustunnar, hvatningu til að draga úr kostnaði við grunnvirkin ásamt því að lækka aðgangsverðið.

3. Aðildarríkin skulu sjá til þess að ákvæðum 2. mgr. sé hrint í framkvæmd, annaðhvort með samningi milli lögbærra yfirvalda og grunnvirkjastjórnar, sem gildir í þrjú ár hið minnsta og kveður á um ríkisframlag, eða með setningu viðeigandi reglna með nauðsynlegum heimildum.

4. Ef samningur er fyrir hendi skulu skilmálar samningsins, ásamt fyrirkomulagi á greiðslum sem samkomulag er um að fari til grunnvirkjastjórnar, samþykktir fyrir fram og gilda á öllu samningstímabilinu.

5. Ákveða skal kostnaðarskiptingaraðferð. Aðildarríkjunum er heimilt að krefjast fyrirframsamþykkis. Aðferð þessa ber að uppfæra öðru hverju miðað við bestu alþjóðlegu framkvæmd.

7. gr.

Meginreglur um innheimtu

1. Gjöld fyrir notkun járnbrautargrunnvirkis skulu greidd til grunnvirkjastjórnar og notuð til að fjármagna starfsemi hennar.

2. Aðildarríkin geta farið fram á að grunnvirkjastjórn veiti allar nauðsynlegar upplýsingar um álögð gjöld. Grunnvirkjastjórnin verður í þessu tilliti að geta fært rök fyrir því að grunnvirkjagjöld, sem í raun fara á reikning hvers rekstraraðila samkvæmt 4. til 12. gr., samrýmist reglum um aðferðafræði og, ef við á, þeim mælikvarða sem mælt er fyrir um í leiðarvísi járnbrautarnetsins.

3. Með fyrirvara um 4. eða 5. mgr. eða 8. gr. skulu gjöld fyrir lágmarksaðgangspakka og sporaðgang að þjónustuaðstöðu samsvara þeim kostnaði sem leiðir beint af rekstri viðkomandi járnbrautarþjónustu.

4. Inn í grunnvirkjagjaldið er heimilt að fella gjald sem endurspeglar skort á aðstöðu í skýrt afmörkuðum hluta grunnvirkis á álagstímum.

5. Heimilt er að breyta grunnvirkjagjaldinu með tilliti til kostnaðar af umhverfisáhrifum sem rekstur lestarinnar hefur í för með sér. Slíka breytingu skal sundurliða eftir því hve mikil áhrifin eru.

Innheimta umhverfiskostnaðar, er leiðir til hækkunar á heildartekjum grunnvirkjastjórnar, skal þó því aðeins leyfð að sambærileg fjárhæð sé innheimt vegna annars flutningsmáta þar sem um innbyrðis samkeppni er að ræða.

Ef ekki er krafist sambærilegrar fjárhæðar fyrir umhverfiskostnaði vegna annars flutningsmáta í innbyrðis samkeppni skal slík breyting ekki leiða til neinnar heildarbreytingar á tekjum grunnvirkjastjórnar. Hafi sambærileg fjárhæð til innheimtu vegna umhverfiskostnaðar verið tekin upp fyrir járnbrautirnar og fyrir flutningsmáta í innbyrðis samkeppni, og það hefur í för með sér aukatekjur, er það aðildarríkjanna að ákveða hvernig skuli nota tekjurnar.

6. Til að komast hjá óæskilegum, ótilhlýðilegum sveiflum er heimilt að reikna gjöldin, sem um getur í 3., 4. og 5. mgr., sem meðaltal á hæfilega dreifingu lestarþjónustu á hæfilega löngu tímabili. Hlutfallsleg upphæð grunnvirkjagjalda fer þó eftir þeim kostnaði sem fylgir þjónustunni.

7. Þjónusta sem um getur í 2. lið II. viðauka skal ekki falla undir þessa grein. Með fyrirvara um það sem að framan segir skal tillit tekið til samkeppnisstöðu járnbrautarflutninga þegar þjónustan, sem er tilgreind í 2. lið II. viðauka, er verðlögð.

8. Ef þjónusta, sem í 3. og 4. lið II. viðauka er tilgreind sem viðbótar- eða stoðþjónusta, er einungis á hendi eins aðila miðast gjald fyrir slíka þjónustu við kostnaðinn við að veita hana, reiknað út á grundvelli raunverulegrar notkunar.

9. Heimilt er að leggja gjöld á aðstöðu sem notuð er til viðhalds grunnvirkis. Slík gjöld skulu ekki vera yfir nettótekjutapi grunnvirkjastjórnar vegna viðhaldsins.

8. gr.

Undantekningar frá meginreglum um innheimtu

1. Til að ná fullri endurheimt kostnaðar sem grunnvirkjastjórn stofnar til er aðildarríki heimilt, ef markaðurinn stendur undir því, að krefjast álagningar á grundvelli skilvirkra, gagnsærra meginreglna án mismununar, jafnframt því að tryggja sem mesta samkeppnishæfni, einkum að því er varðar alþjóðlega járnbrautarflutninga. Í innheimtukerfinu skal taka tillit til framleiðniaukningar hjá járnbrautarfyrirtækjum.

Gjöldin mega þó ekki vera svo há að sá hluti markaðarins sem er þess megnugur að greiða að minnsta kosti þann kostnað sem leiðir beint af rekstri járnbrautarþjónustunnar, auk arðsemishlutfalls sem markaðurinn stendur undir, geti ekki notað grunnvirkin.

2. Til sérstakra fjárfestingarverkefna í framtíðinni, eða verkefna sem lokið er í mesta lagi fimmtán árum fyrir gildistöku þessarar tilskipunar, getur grunnvirkjastjórn ákveðið eða ákveðið síðar hærri gjöld á grundvelli langtímakostnaðar við slík verkefni ef þau auka skilvirkni og /eða kostnaðarhagkvæmni og sem væri ekki hægt eða hefði ekki verið hægt að takast á við að öðrum kosti. Slíkt innheimtufyrirkomulag getur einnig tekið til samninga um að deila þeirri áhættu sem fylgir nýjum fjárfestingum.

3. Til að koma í veg fyrir mismunun skal tryggja að meðal- og lágmarksgjöld tiltekinnar grunnvirkjastjórnar fyrir sambærilega notkun á grunnvirkjum hennar séu sambærileg og að fyrir sambærilega þjónustu í sama hluta markaðarins greiðist sömu gjöld. Grunnvirkjastjórn skal sýna fram á það í leiðarvísi járnbrautametsins að innheimtukerfið standist þessar kröfur, að svo miklu leyti sem þetta er mögulegt án þess að birta viðskiptaupplýsingar sem heyra undir viðskiptaleynd.

4. Ef grunnvirkjastjórn hyggst í grundvallaratriðum breyta innheimtukerfinu sem um getur í 1. mgr. skal hún kunngjöra það opinberlega að minnsta kosti þremur mánuðum fyrir breytingarnar.

9. gr.

Afsláttur

1. Með fyrirvara um 81., 82., 86. og 87. gr. sáttmálans og þrátt fyrir 3. mgr. 7. gr. þessarar tilskipunar skal allur afsláttur af gjöldum, sem grunnvirkjastjórn leggur á járnbrautarfyrirtæki fyrir hvers kyns þjónustu, standast þær viðmiðanir sem settar eru fram í þessari grein.

2. Með fyrirvara um 3. mgr. skal takmarka afslátt við raunverulegan rekstrarsparnað grunnvirkjastjórnar. Ekki er heimilt, þegar tekin er ávörðun um afslátt, að taka tillit til sparnaðar sem þegar hefur verið felldur inn í gjaldið.

3. Grunnvirkjastjórnnum er heimilt að taka upp kerfi sem allir notendur grunnvirkis hafa aðgang að fyrir tiltekna umferð með afslætti í takmarkaðan tíma til að stuðla að þróun nýrrar járnbrautarþjónustu eða með afslætti til að hvetja til notkunar járnbrautarlína sem eru mjög vannýttar.

4. Afslátt má einungis veita af gjöldum sem lögð eru á hluta grunnvirkis.
5. Svipuð afsláttarkerfi skulu gilda fyrir svipaða þjónustu.

10. gr.

Bótakerfi fyrir ógreiddan umhverfis-, slysa- og grunnvirkjakostnað

1. Aðildarríkjum er heimilt að taka upp í takmarkaðan tíma kerfi sem við notkun járnbrautargrunnvirkis bætir sannanlega ógreiddan umhverfis-, slysa- og grunnvirkjakostnað vegna flutningsmáta í innbyrðis samkeppni, að svo miklu leyti sem þessi kostnaður er meiri en samsvarandi kostnaður við járnbrautarflutninga.
2. Ef rekstraraðili, sem fær bætur, hefur einkarétt skal bótunum fylgja sambærilegar ávinningur fyrir notendur.
3. Aðferðafræði og útreikningar skal vera aðgengilegt almenningi. Einkum skal vera unnt að sýna fram á sérstakan kostnað við samgöngugrunnvirki í innbyrðis samkeppni, sem ekki er farið fram á að sé greiddur, og að tryggja að kerfið feli ekki í sér mismunun gagnvart fyrirtækjum.
4. Aðildarríkin skulu sjá til þess að slíkt kerfi samrýmist 73., 87. og 88. gr. sáttmálans.

11. gr.

Afkastagetukerfi

1. Innheimtakerfi vegna grunnvirkja skal, með notkun afkastagetukerfis, vera járnbrautarfyrirtækjum og grunnvirkjastjórn hvatning til að halda röskun í lágmarki og bæta afköst járnbrautarnetsins. Þetta kann að fela í sér viðurlög við aðgerðum sem raska starfsemi járnbrautarnets, bætur til fyrirtækja sem líða tjón vegna röskunar og aukagreiðslur fyrir afköst sem eru meiri en áætlað var.
2. Grundvallarreglur um afkastagetukerfið skulu gilda alls staðar á járnbrautarnetinu.

12. gr.

Bókunargjöld

Grunnvirkjastjórnir geta krafist viðeigandi gjalds fyrir aðstöðu sem sótt er um en er ekki notuð. Þetta gjald skal stuðla að skilvirkri nýtingu á aðstöðu.

Grunnvirkjastjórn skal alltaf vera í aðstöðu til að tilkynna öllum hagsmunaaðilum um grunnvirkjaaðstöðu sem hefur verið úthlutað til járnbrautarfyrirtækja.

III. KAFLI

ÚTHLUTUN GRUNNVIRKJAAÐSTÖÐU

13. gr.

Réttur til aðstöðu

1. Grunnvirkjastjórn skal úthluta aðstöðu við grunnvirki og þegar henni hefur verið úthlutað til umsækjanda er viðtakanda ekki heimilt að yfirfæra hana á annað fyrirtæki eða þjónustu.

Öll viðskipti með grunnvirkjaaðstöðu eru bönnuð og leiða til útilokunar frá frekari úthlutun aðstöðu.

Noti járnbrautarfyrirtæki aðstöðu undir starfsemi á vegum umsækjanda sem er ekki járnbrautarfyrirtæki telst það ekki vera yfirfærsla.

2. Veita má umsækjendum rétt til að nota sérstaka grunnvirkjaaðstöðu í formi lestarleiðar í mesta lagi á tímabili sem er eitt lestaráætlanatímabil.

Grunnvirkjastjórn og umsækjanda er heimilt að gera rammastærðing, eins og mælt er fyrir um í 17. gr., fyrir notkun aðstöðu á viðkomandi járnbrautargrunnvirki lengur en í eitt lestaráætlanatímabil.

3. Skilgreining á gagnkvæmum réttindum og skyldum grunnvirkjastjórna og umsækjenda að því er varðar úthlutun á aðstöðu skal koma fram í samningum eða löggjöf.

14. gr.

Úthlutun aðstöðu

1. Aðildarríkin geta ákveðið ramma fyrir úthlutun grunnvirkjaaðstöðu án þess að það stríði gegn því sjálfstæði í rekstri sem mælt er fyrir um í 4. gr. tilskipunar 91/440/EBE. Setja skal sérstakar reglur um úthlutun aðstöðu. Grunnvirkjastjórn skal hafa umsjón með ferlinu við úthlutun aðstöðu. Grunnvirkjastjórn skal einkum sjá til þess að tryggja að grunnvirkjaaðstöðu sé úthlutað með sanngjörnum hætti án mismununar og í samræmi við lög bandalagsins.

2. Ef grunnvirkjastjórn er ekki háð neinu járnbrautarfyrirtæki að því er varðar réttarstöðu, skipulag eða ákvarðanatöku eru verkefnin, sem um getur í 1. mgr. og lýst er í þessum kafla, á hendi úthlutunaraðila sem ekki er háður neinu járnbrautarfyrirtæki að því er varðar réttarstöðu, skipulag eða ákvarðanatöku.

3. Grunnvirkjastjórnir og úthlutunaraðilar skulu virða viðskiptaleynd við meðferð upplýsinga sem þeim eru veittar.

15. gr.

Samstarf um úthlutun aðstöðu við grunnvirki sem fleiri en eitt járnbrautarnet tengjast

1. Grunnvirkjastjórnir skulu starfa saman að því að koma upp og úthluta aðstöðu við grunnvirki sem fleiri en eitt járnbrautarnet tengjast. Þær skulu skipuleggja alþjóðlegar lestarleiðir, einkum innan ramma samevrópska járnbrautarflutningakerfisins. Þær skulu ákveða viðeigandi málsmeðferð til að gera þetta kleift. Málsmeðferðin skal heyra undir reglur þessarar tilskipunar.

Málsmeðferð, sem er ákveðin til að samræma úthlutun grunnvirkjaaðstöðu á alþjóðavettvangi, kallar á samvinnu fulltrúa grunnvirkjastjórna allra járnbrautargrunnvirkja ef ákvarðanir þeirra hafa áhrif á fleiri en eina grunnvirkjastjórn. Hlutaðeigandi fulltrúar grunnvirkjastjórna utan bandalagsins geta komið að þessari málsmeðferð. Framkvæmdastjórnin skal látn vita og boðið að senda áheyrnarfulltrúa.

2. Á öllum fundum eða í annarri starfsemi, er varðar úthlutun grunnvirkjaaðstöðu fyrir járnbrautarþjónustu sem tekur til margra kerfa, skulu ákvarðanir einungis teknar af fulltrúum grunnvirkjastjórna.

3. Þátttakendur í samstarfinu, sem um getur í 1. mgr., skulu tryggja að aðild að því, rekstrarmáti og allar viðmiðanir, sem beitt er við mat og úthlutun grunnvirkjaaðstöðu, sé aðgengilegt öllum.

4. Grunnvirkjastjórnir í samstarfi, sem um getur í 1. mgr., skulu meta þörfina fyrir og, ef þörf krefur, leggja til og skipuleggja alþjóðlegar lestarleiðir til að greiða fyrir starfrækslu vöruflutningalesta sem sérstakar umsóknir, sem um getur í 23. gr., fjalla um.

Slíkar fyrirframákveðnar, alþjóðlegar lestarleiðir skulu vera aðgengilegar umsækjendum fyrir milligöngu einhvern hlutaðeigandi grunnvirkjastjórnar.

16. gr.

Umsækjendur

1. Járnbrautarfyrirtæki og millilandasamtök þeirra og, á yfirráðasvæði aðildarríkja sem það leyfa, aðrir umsækjendur sem samrýmast skilgreiningunni í b-lið 2. gr. geta lagt fram umsóknir um aðstöðu við grunnvirki. Aðildarríkin geta einnig, á yfirráðasvæði sínu, leyft öðum umsækjendum að sækja um aðstöðu við grunnvirki.

2. Grunnvirkjastjórn getur sett fram kröfur um að umsækjendur tryggi að lögmætar væntingar um framtíðarhagnað af og nýtingu á grunnvirki verði uppfylltar. Slíkar kröfur skulu vera viðeigandi, gagnsæjar og án mismununar. Birta skal kröfurnar sem hluta af úthlutunarreglum í leiðarvísi járnbrautarnets og greina framkvæmdastjórninni frá þeim.

3. Kröfurnar í 2. mgr. geta einungis tekið til fjárhagslegrar tryggingar, sem má ekki vera yfir viðeigandi fjárhæð sem er í réttu hlutfalli við umfang fyrirhugaðrar starfsemi umsækjanda, og tryggingar á getu til að sækja um aðstöðu við grunnvirki.

17. gr.

Rammasamningar

1. Heimilt er, með fyrirvara um 81., 82. og 86. gr. sáttmálans, að gera rammasamning við umsækjanda. Í slíkum rammasamningi eru skilgreindir eiginleikar þeirrar aðstöðu við grunnvirki sem umsækjandi sækir um og honum stendur til boða á tímabili sem ekki er lengra en eitt lestaráætlanatímabil. Í rammasamningi er lestarleið ekki nákvæmlega skilgreind en hún skal vera skipulögð með tilliti til þess að fullnægja lögmætum viðskiptaþörfum umsækjanda. Aðildarríki getur farið fram á að stjórnsýslustofnun, sem um getur í 30. gr. þessarar tilskipunar, samþykki slíkan rammasamning fyrir fram.

2. Rammasamningar mega ekki útiloka aðra umsækjendur eða þjónustu frá því að nota viðkomandi grunnvirki.

3. Gera verður ráð fyrir því að skilmálum rammasamnings megi breyta eða takmarka til að unnt sé að nýta járnbrautargrunnvirkið sem best.

4. Rammasamningur getur falið í sér viðurlög ef nauðsynlegt reynist að breyta samningnum eða fella hann úr gildi.

5. Gildistími rammasamnings skal að meginreglu til vera fimm ár. Grunnvirkjastjórn getur samþykkt skemmra eða lengra tímabil í sérstökum tilvikum. Tímabil sem er lengra en fimm ár skal réttlætt með viðskiptasamningum, sérstökum fjárfestingum eða áhættu.

Lengra tímabil en 10 ár skal einungis vera mögulegt í undantekningartilvikum, einkum í tengslum við miklar langtímafjárfestingar og sérstaklega þegar slík fjárfesting fellur undir samningsbundnar skuldbindingar.

6. Samtímis því að viðskiptaleynd er virt skal almennt efni hvers rammasamnings vera aðgengilegt öllum hagsmunaaðilum.

18. gr.

Tímaáætlun fyrir úthlutunarferli

1. Grunnvirkjastjórn skal fylgja þeirri áætlun um úthlutun aðstöðu sem sett er fram í III. viðauka.
2. Grunnvirkjastjórnir og aðrar viðkomandi og hlutað-eigandi grunnvirkjastjórnir skulu koma sér saman um það hvaða lestarleiðir skuli vera í tímaáætluninni áður en hafnar eru viðræður um drög að henni. Breytingar skulu því aðeins gerðar að þær séu algjörlega nauðsynlegar.

19. gr.

Umsókn

1. Umsækjendum er heimilt á grundvelli ríkisréttar eða einkaréttar að fara fram á samning við grunnvirkjastjórn er veiti rétt til að nota járnbrautargrunnvirki gegn gjaldi sem kveðið er á um í II. kafla.
2. Að því er varðar umsóknir sem tengjast almennri tímaáætlun skal virða þann skilafrest sem er tiltekinn í III. viðauka.
3. Umsækjandi, sem er aðili að rammasamningi, skal leggja umsókn sína fram í samræmi við þann samning.
4. Umsækjendur geta sótt um aðstöðu við grunnvirki, sem fleiri en eitt járnbrautarnet tengjast, hjá einni grunnvirkjastjórn. Skal sú grunnvirkjastjórn þá hafa leyfi til þess fyrir hönd umsækjanda að sækja um aðstöðu hjá öðrum viðkomandi grunnvirkjastjórnnum.
5. Grunnvirkjastjórnir skulu sjá til þess að umsækjendur geti sótt um beint til sameiginlegrar stofnunar, sem grunnvirkjastjórnir kunna að koma á fót, þegar um er að ræða aðstöðu við grunnvirki sem fleiri en eitt járnbrautarnet tengjast.

20. gr.

Gerð tímaáætlunar

1. Grunnvirkjastjórn skal, að svo miklu leyti sem unnt er, koma til móts við allar umsóknir um aðstöðu við grunnvirki, einnig umsóknir um lestarleiðir sem liggja um fleiri en eitt

járnbrautarnet, og skal hún, að svo miklu leyti sem unnt er, taka tillit til alls sem hamlar umsækjendum, þar með talinna efnahagslegra áhrifa á starfsemi þeirra.

2. Grunnvirkjastjórn er heimilt að veita sérstakri þjónustu forgang innan áætlunar- og samræmingarferlisins, en eingöngu í samræmi við 22. og 24. gr.

3. Grunnvirkjastjórn skal ráðgast við hagsmunaaðila um drög að tímaáætluninni og veita þeim frest í að minnsta kosti einn mánuð til að koma skoðunum sínum á framfæri. Hagsmunaaðilar eru allir sem hafa sótt um aðstöðu við grunnvirki auk annarra sem vilja eiga þess kost að gera athugasemdir við það hvernig tímaáætlunin getur haft áhrif á getu þeirra til að kaupa járnbrautarþjónustu á viðkomandi lestaráætlanatímabili.

4. Grunnvirkjastjórn skal gera viðeigandi ráðstafanir til að leysa þann vanda sem vakinn er athygli á.

21. gr.

Samræmingarferli

1. Ef upp kemur ágreiningur um ólíkar umsóknir meðan á samræmingarferlinu, sem um getur í 20. gr., stendur skal grunnvirkjastjórn leitast við með samræmingu umsókna að tryggja að komið sé til móts við þær allar eftir því sem frekast er unnt.
2. Þegar upp kemur staða þar sem samræmingar er þörf skal grunnvirkjastjórn hafa rétt til þess, innan sanngjarnra marka, að stínga upp á aðstöðu við grunnvirki sem er öðruvísi en sótt er um.
3. Grunnvirkjastjórnin skal leitast við að leysa allan ágreining í samráði við hlutaðeigandi umsækjendur.
4. Skilgreina skal meginreglurnar um samræmingarferlið í leiðarvísi járnbrautarnetsins. Þær skulu einkum endurspegla erfiðleikana við að skipuleggja alþjóðlegar lestarleiðir og þau áhrif sem breytingar kunna að hafa á aðrar grunnvirkjastjórnir.
5. Þegar ekki er hægt að samþykkja umsóknir um aðstöðu við grunnvirki án samræmingar skal grunnvirkjastjórnir reyna að koma til móts við þær allar með samræmingu.
6. Með fyrirvara um gildandi málsmeðferð við áfrýjun og ákvæði 30. gr. skal, þegar upp kemur ágreiningur um úthlutun aðstöðu við grunnvirki, vera til kerfi fyrir lausn ágreiningsmála til að unnt sé að leysa slík mál tafarlaust. Sé þetta kerfi notað skal taka ákvörðun innan tíu virkra daga.

22. gr.

Ásetið grunnvirki

1. Ef samræming á leiðum sem sótt hefur verið um og samráð við umsækjendur nægir ekki fyllilega til að koma til móts við umsóknir um aðstöðu við grunnvirki verður grunnvirkjastjórnin þegar í stað að lýsa því yfir að sá hluti grunnvirkis sem þetta á við um sé ásetinn. Þetta skal einnig gilda um grunnvirki þar sem fyrirsjáanlegt er að aðstaða verði ófullnægjandi í náninni framtíð.

2. Hafi því verið lýst yfir að grunnvirki sé ásetið skal grunnvirkjastjórnin láta fara fram greiningu á aðstöðu, eins og lýst er í 25. gr., nema áætlun um bætta aðstöðu, eins og lýst er í 26. gr., hafi þegar verið hrint í framkvæmd.

3. Þegar ekki hafa verið lögð á gjöld í samræmi við 4. mgr. 7. gr. eða álagning hefur ekki verið fullnægjandi og grunnvirkjastjórn hefur lýst því yfir að grunnvirkið sé ásetið er grunnvirkjastjórn auk þess heimilt að beita forgangsviðmiðunum við úthlutun aðstöðu við grunnvirki.

4. Með forgangsviðmiðunum skal taka tillit til þess hversu mikilvæg þjónustan er fyrir samfélagið miðað við aðra þjónustu sem þar af leiðandi verður útilokuð.

Til að tryggja að innan þessa ramma þróist viðunandi flutningaþjónusta, einkum til að fullnægja kröfum um opinbera þjónustu eða stuðla að þróun vöruflutninga með járnbrautum, geta aðildarríkin gert nauðsynlegar ráðstafanir, sem eru án mismununar, til að slík þjónusta hafi forgang þegar aðstöðu við grunnvirki er úthlutað.

Aðildarríkjunum er heimilt, eftir því sem við á, að bæta grunnvirkjastjórn hugsanlegt tekjutap sem tengist því að tiltekinni aðstöðu er úthlutað til tiltekinnar þjónustu samkvæmt undirgreininni hér að framan.

Einnig ber að taka tillit til áhrifa áðurnefndrar útilokunar á hin aðildarríkin.

5. Með forgangsviðmiðunum ber að taka tilhlýðilegt tillit til mikilvægis vöruflutningaþjónustu, einkum alþjóðlegrar vöruflutningaþjónustu.

6. Í leiðarvísi járnbrautarnetsins skal gera grein fyrir þeirri málsmeðferð og þeim viðmiðunum sem ber að fara eftir þegar grunnvirki er ásetið.

23. gr.

Sérstakar umsóknir

1. Grunnvirkjastjórn skal afgreiða sérstakar umsóknir um einstakar lestarleiðir eins skjótt og unnt er og í síðasta lagi innan fimm virkra daga Upplýsingar um lausa umfram

aðstöðu skulu vera tiltækar öllum umsækjendum sem vilja nota þá aðstöðu.

2. Grunnvirkjastjórnir skulu, ef nauðsyn ber til, meta þörfina á varaaðstöðu sem á að vera tiltæk innan ramma endanlegrar tímaáætlunar til að gera þeim kleift að bregðast skjótt við sérstökum umsóknum um aðstöðu sem gert er ráð fyrir að berist. Þetta gildir einnig þegar grunnvirki eru ásetin.

24. gr.

Grunnvirki sem þjónar sérstökum tilgangi

1. Með fyrirvara um 2. mgr. telst aðstaða við grunnvirki vera tiltæk fyrir allar tegundir af þjónustu sem hefur þá eiginleika sem eru nauðsynlegir fyrir starfrækslu á viðkomandi lestarleið.

2. Ef aðrar ákjósanlegar leiðir eru fyrir hendi er grunnvirkjastjórn heimilt, að höfðu samráði við hagsmunaaðila, að taka frá grunnvirki fyrir sérstaka tegund flutninga. Með fyrirvara um 81., 82. og 86. gr. sáttmálans getur grunnvirkjastjórn í slíku tilviki látið þá tegund flutninga hafa forgang við úthlutun aðstöðu við grunnvirki.

Að taka frá grunnvirki, sem þjónar sérstökum tilgangi, skal ekki koma í veg fyrir að slík grunnvirki séu notuð fyrir aðrar tegundir flutninga þegar aðstaða er laus og járnbrautarfarartæki hefur þá tæknilegu eiginleika sem eru nauðsynlegir fyrir starfrækslu á viðkomandi lestarleið.

3. Þegar grunnvirki hefur verið frátekið samkvæmt 2. mgr. skal gera grein fyrir því í leiðarvísi járnbrautarnetsins.

25. gr.

Greining á aðstöðu

1. Markmiðið með greiningu á aðstöðu er að skilgreina takmarkanir á aðstöðu við grunnvirki, sem eru orsök þess að ekki er fyllilega unnt að koma til móts við umsóknir um aðstöðu, og að gera tillögur um aðferðir sem gera kleift að samþykkja viðbótarumsóknir. Í greiningunni skal sýnt fram á orsakir fyrir umferðarþröng og hvaða ráðstafanir megi gera, til skamms og meðallangs tíma, til að létta á henni.

2. Greiningin skal taka til grunnvirkisins, verklagsreglna, hvers eðlis sú þjónusta er sem er starfrækt og áhrifa allra þessara þátta á viðkomandi aðstöðu við grunnvirki. Meðal þeirra ráðstafana sem koma til greina má nefna breytingu á akstursleiðum tiltekinnar þjónustu, breytingar á tímaáætlun, hraðabreytingar og endurbætur grunnvirkis.

3. Greiningu á aðstöðu skal lokið innan sex mánaða frá því að lýst hefur verið yfir að grunnvirki sé ásetið.

27. gr.

26. gr.

Áætlun um bættu aðstöðu

1. Innan sex mánaða frá því að greiningu á aðstöðu lýkur skal grunnvirkjastjórnin leggja fram áætlun um bættu aðstöðu.

2. Áætlun um bættu aðstöðu skal samin að höfðu samráði við notendur viðkomandi ásetins grunnvirkis.

Hún verður að ná yfir:

- a) ástæður fyrir umferðarþrönginni,
- b) líklega þróun umferðar í framtíðinni,
- c) takmarkanir á þróun grunnvirkis,
- d) möguleika á og kostnað við að bæta aðstöðu, þar með taldar líklegar breytingar á aðgangsverði.

Hún skal einnig, á grundvelli kostnaðarábatagreiningar þeirra ráðstafana sem koma til greina, skera úr um til hvaða aðgerða skuli gripið til að bæta aðstöðu við grunnvirki og einnig hver gildistíminn fyrir framkvæmd þeirra skuli vera.

Hlutaðeigandi aðildarríki verður að eiga þess kost að samþykka áætlunina fyrir fram.

3. Grunnvirkjastjórnin skal hætta að innheimta þau gjöld sem eru lögð á viðkomandi grunnvirki samkvæmt 4. mgr. 7. gr. ef:

- a) hún leggur ekki fram áætlun um bættu aðstöðu; eða
- b) henni verður ekkert ágengt með aðgerðaáætlunina sem er tilgreind í áætluninni um bættu aðstöðu.

Grunnvirkjastjórninni er þó heimilt, með fyrirvara um samþykki stjórnsýslustofnunarinnar sem um getur í 30. gr., að halda áfram að innheimta þessi gjöld ef:

- a) ekki er unnt að framkvæma áætlunina um bættu aðstöðu af ástæðum sem hann fær ekki ráðið við; eða
- b) möguleikarnir sem eru fyrir hendi eru ekki vænlegir í efnahagslegu eða fjárhagslegu tilliti.

Notkun lestarleiða

1. Einkum þegar um ásetið grunnvirki er að ræða skal grunnvirkjastjórnin fara fram á að lestarleið verði skilað ef notkun hennar hefur í að minnsta kosti einn mánuð verið undir viðmiðunarkvótanum sem ber að mæla fyrir um í leiðarvísi járnbrautarnetsins, nema ástæðurnar fyrir þessu séu ekki efnahagslegs eðlis og rekstraraðilinn fái ekki við þær ráðið.

2. Í leiðarvísi járnbrautarnetsins getur grunnvirkjastjórn gert nánari grein fyrir því hversu mikið tillit hún muni taka til fyrri nýtingar lestarleiða við forgangsroðun í úthlutunarferlinu.

28. gr.

Grunnvirkjaaðstaða fyrir áætlað viðhald

1. Umsóknir um grunnvirkjaaðstöðu með tilliti til viðhalds skulu lagðar fram þegar gerð tímaáætlunar stendur yfir.

2. Grunnvirkjastjórn skal taka viðunandi tillit til þess hvaða áhrif það hefur fyrir aðra umsækjendur að grunnvirkjaaðstaða er tekin frá fyrir áætlað viðhald.

29. gr.

Sérstakar ráðstafanir sem ber að gera ef röskun verður

1. Ef röskun verður á lestarferðum sökum tæknibilunar eða sem afleiðing af slysi verður grunnvirkjastjórn að grípa til allra nauðsynlegra ráða til að koma hlutunum í samt horf. Í því skyni verður hún að gera neyðaráætlun með skrá yfir opinbera aðila sem ber að gera viðvart verði alvarlegt óhapp eða alvarleg röskun á lestarferðum.

2. Þegar neyðarástand ríkir og þegar skilyrðislausu nauðsyn ber til vegna bilunar sem gerir grunnvirkið ónothæft um tíma er heimilt að afturkalla fyrirvaralaust leyfi fyrir lestarleið sem úthlutað hefur verið eins lengi og nauðsynlegt er til að gera við kerfið.

Grunnvirkjastjórn er heimilt, telji hún það nauðsynlegt, að fara fram á að járnbrautarfyrirtæki útvegi henni þau hjálpargögn sem hún telur best henta til að koma hlutunum í samt horf eins skjótt og unnt er.

3. Aðildarríkin geta farið fram á að járnbrautarfyrirtæki taki þátt í að tryggja framkvæmd og eftirlit með því að þau fylgi sjálf öryggisstöðlum og -reglum.

IV. KAFLI

ALMENNAR RÁÐSTAFANIR

30. gr.

Stjórnsýslustofnun

1. Með fyrirvara um 6. mgr. 21. gr. skulu aðildarríkin koma á fót stjórnsýslustofnun. Stofnun þessi, sem getur verið ráðuneyti sem fer með samgöngumál eða einhver önnur stofnun, skal vera óháð öllum grunnvirkjastjórnunum, gjaldheimtustofnunum, úthlutunaraðilum eða umsækjendum í skipulagningu, ákvörðunum um fjármögnun, í lögformlegu tilliti og ákvarðanatöku. Stofnunin skal starfa samkvæmt þeim meginreglum sem gerð er grein fyrir í þessari grein, en samkvæmt henni er heimilt að láta mismunandi aðila annast áfrýjunar- og eftirlitsstörf.

2. Umsækjandi getur skotið máli sínu til stjórnsýslustofnunar telji hann sig hafa fengið ósanngjarna afgreiðslu, verið mismunað eða misboðið með öðrum hætti, einkum að því er varðar ákvarðanir sem grunnvirkjastjórn eða, eftir því sem við á, járnbrautarfyrirtæki hefur tekið um:

- a) leiðarvísi járnbrautarnets,
- b) viðmiðanir í leiðarvísinum,
- c) úthlutunarferlið og niðurstöður þess,
- d) innheimtukerfið,
- e) fjárhæð eða tilhögun grunnvirkjagjalda sem hann á eða þarf ef til vill að greiða,
- f) öryggisskírteini, framfylgd og eftirlit með öryggisstöðlum og -reglum.

3. Stjórnsýslustofnunin skal sjá til þess að gjöldin sem grunnvirkjastjórnin ákveður séu í samræmi við II. kafla og að þau séu án mismununar. Samningaviðræður milli umsækjenda og grunnvirkjastjórnar um fjárhæð grunnvirkjagjalda skulu því aðeins leyfðar að þær fari fram undir eftirliti stjórnsýslustofnunar. Stjórnsýslustofnunin skal grípa inn í ef líkur eru á að samningaviðræðurnar brjóti í bága við ákvæði þessarar tilskipunar.

4. Stjórnsýslustofnunin skal hafa heimild til að óska eftir tilskildum upplýsingum frá grunnvirkjastjórn, umsækjendum og hlutaðeigandi þriðju aðilum í viðkomandi aðildarríki og ber að veita þær án ótilhlýðilegrar tafar.

5. Eftirlitsstofnuninni er skylt að fjalla um kærur og grípa til aðgerða til að ráða bót á ástandinu í síðasta lagi innan tveggja mánaða frá því að hún hefur fengið allar upplýsingar í hendur.

Þrátt fyrir 6. mgr. skal ákvörðun stjórnsýslustofnunarinnar vera bindandi fyrir alla aðila sem ákvörðunin tekur til.

Þegar neitun um að veita aðstöðu við grunnvirki eða skilmálum sem fylgja boði um aðstöðu er áfrýjað skal stjórnsýslustofnunin annaðhvort staðfesta að ekki sé farið fram á neinar breytingar á ákvörðun grunnvirkjastjórnar eða fara fram á breytingar á þeirri ákvörðun í samræmi við leiðbeiningar frá stjórnsýslustofnuninni.

6. Aðildarríkin skulu gera þær ráðstafanir sem nauðsynlegar eru til að tryggja að ákvarðanir stjórnsýslustofnunarinnar heyri undir endurskoðun dómsvalda.

31. gr.

Samstarf stjórnsýslustofnana

Innlendar stjórnsýslustofnanir skulu skiptast á upplýsingum um störf sín og reglur og venjur, sem gilda um ákvarðanatöku, í því skyni að samræma reglur sínar um ákvarðanatöku alls staðar í bandalaginu. Framkvæmdastjórnin skal aðstoða þær við þetta verkefni.

32. gr.

Öryggisvottun

1. Fyrirkomulag á öryggisvottun járnbrautarfyrirtækja, sem eru eða verða stofnuð í bandalaginu, og millilanda-samtökum þeirra skal vera í samræmi við þessa grein.

2. Aðildarríkin skulu sjá til þess að á yfirráðasvæði þeirra sé lagt fram öryggisskírteini þar sem tilgreindar eru öryggiskröfur sem járnbrautarfyrirtækin þurfa að fullnægja til að tryggja örugga þjónustu á viðkomandi leiðum.

3. Til að fá öryggisskírteini skal járnbrautarfyrirtæki hlíta reglum í innlendum lögum, sem samrýmast lögum bandalagsins og er beitt án mismununar, þar sem mælt er fyrir um tæknilegar og rekstrarlegar kröfur um járnbrautarþjónustu og öryggiskröfur sem gilda um starfsfólk, járnbrautarfarartæki og innra skipulag fyrirtækis.

Járnbrautarfyrirtæki skal einkum sýna fram á að starfsfólkið sem það ræður til að aka og starfa á lestunum hafi tilskilda þjálfun til að hlíta umferðarreglum grunnvirkjastjórnarinnar og þeim öryggiskröfum sem gerðar eru í þágu járnbrautarflutninga.

Járnbrautarfyrirtæki skal einnig sýna fram á að lestarvagnarnir hafi verið samþykktir af opinberum yfirvöldum eða viðkomandi grunnvirkjastjórn og skoðaðir í samræmi við þær reglur sem gilda um starfsfólk þess grunnvirkis sem er notað. Sú stofnun sem aðildarríkið, þar sem grunnvirkið er, tilnefni í þessu skyni gefur út öryggisvottorðið.

33. gr.

Undanþágur

1. Á fimm ára tímabili frá 15. mars 2003 gildir eftirfarandi um eftirtalin aðildarríki:

- Írland, sem aðildarríki á eyju með járnbrautarsamgöngur við aðeins eitt aðildarríki,
- Breska konungsríkið, vegna Norður Írlands, af sömu ástæðu, og
- Grikkland, sem aðildarríki án beinna járnbrautar-samgangna við annað aðildarríki,

þurfa ekki að fullnægja kröfunum sem settar eru fram í:

- a) 3. gr., 2. mgr. 4. gr., 13., 14. og 17. gr., 4. og 6. mgr. 21. gr., 22. gr., 3. mgr. 24. gr., 25. til 28. gr. og 30. gr., með því skilyrði að leggi járnbrautarfyrirtæki fram skriflega beiðni þar að lútandi sé heimilt að áfrýja ákvörðunum um úthlutun aðstöðu við grunnvirki eða álagningu gjalda til óháðs aðila, sem skal taka ákvörðun innan tveggja mánaða frá því að tilskildar upplýsingar eru lagðar fram, og skal ákvörðun hans heyra undir endurskoðun dómsvalda, og
- b) 32. gr. að svo miklu leyti sem járnbrautarþjónustu, sem fellur utan við gildissvið 10. gr. tilskipunar 91/440/EBE, varðar.

2. Þó gildir eftirfarandi:

- a) ef fleiri en eitt járnbrautarfyrirtæki, sem hefur leyfi í samræmi við 4. gr. tilskipunar 95/18/EB, eða, að því er Írland og Norður-Írland varðar, járnbrautarfyrirtæki, sem hefur slíkt leyfi í öðru landi, leggja fram opinbera umsókn um að starfrækja í innbyrðis samkeppni járnbrautarþjónustu á, til eða frá Írlandi, Norður-Írlandi eða Grikklandi verður ákvörðun um það hvort undanþágan skuli gilda áfram tekin samkvæmt málsmæðferðinni í 2. mgr. 35. gr.; eða
- b) ef járnbrautarfyrirtæki, sem starfrækir járnbrautarþjónustu á Írlandi, Norður-Írlandi eða Grikklandi, leggur fram opinbera umsókn um starfrækslu járnbrautarþjónustu á, til eða frá yfirráðasvæði annars aðildarríkis (að því er Írland eða Breska konungsríkið, vegna Norður-Írlands, varðar eða að því er bæði ríkin varðar, öðru aðildarríki utan þeirra yfirráðasvæðis), skulu undanþágurnar, sem um getur í 1. mgr., ekki gilda.

Innan eins árs frá því að annaðhvort er veitt viðtaka þeirri ákvörðun sem um getur í a-lið, sem var samþykkt í samræmi við málsmæðferðina í 2. mgr. 35. gr., eða tilkynningu um þá opinberu umsókn sem um getur í b-lið skulu viðkomandi

aðildarríki (Írland, Breska konungsríkið vegna Norður-Írlands eða Grikkland) setja löggjöf um framkvæmd á ákvæðum þeirra greina sem um getur í 1. mgr.

3. Undanþágu, sem um getur í 1. mgr., er heimilt að endurnýja en þó ekki lengur en til fimm ára í senn. Í síðasta lagi 12 mánuðum áður en undanþágan rennur út er aðildarríki, sem nýtir slíka undanþágu, heimilt að sækja um endurnýjun undanþágu hjá framkvæmdastjórninni. Slíkar umsóknir verður að rökstyðja. Framkvæmdastjórnin skal fjalla um umsóknina og taka ákvörðun samkvæmt málsmæðferðinni í 2. mgr. 35. gr. Sú málsmæðferð gildir um allar ákvarðanir er varða umsóknina.

Þegar framkvæmdastjórnin tekur ákvörðun skal hún taka tillit til landfræðilegrar og stjórnmálalegrar þróunar og þróunar járnbrautarmarkaðarins í, til og frá því aðildarríki sem sækir um endurnýjun undanþágu.

4. Lúxemborg, sem er aðildarríki með tiltölulega lítið járnbrautarnet, þarf ekki fyrr en 31. ágúst 2004 að beita kröfunni um að fela óháðri stofnun verkefni sem sanngjarn aðgangur án mismununar að grunnvirkjum ákvarðast af, eins og kveðið er á um í 4. og 14. gr., að því leyti sem ákvæði þeirra greina skuldbinda aðildarríkin til að koma á fót óháðum stofnunum sem inna af hendi þau verkefni sem þar er getið.

V. KAFLI

LOKAÁKVÆÐI

34. gr.

Framkvæmdarráðstafanir

1. Aðildarríkjunum er heimilt að bera upp fyrirspurn um framkvæmd þessarar tilskipunar við framkvæmdastjórnina. Viðeigandi ákvarðanir eru teknar í samræmi við málsmæðferðina í 2. mgr. 35. gr.

2. Í sérstökum tilvikum skal framkvæmdastjórnin, að beiðni aðildarríkis eða að eigin frumkvæði, kanna beitingu og framfylgd ákvæða um innheimtu, úthlutun aðstöðu og öryggisvottun og, innan tveggja mánaða frá því að slík beiðni berst, ákveða í samræmi við málsmæðferðina sem um getur í 2. mgr. 35. gr. hvort hægt sé að halda viðkomandi ráðstöfunum áfram. Framkvæmdastjórnin skal tilkynna Evrópuþinginu, ráðinu og aðildarríkjunum um ákvörðun sína.

Með fyrirvara um 226. gr. sáttmálans getur aðildarríki vísað ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar til ráðsins innan eins mánaðar. Ráðinu er heimilt í sérstökum tilvikum að taka aðra ákvörðun með auknum meirihluta innan eins mánaðar.

3. Breytingar, sem eru nauðsynlegar vegna aðlögunar á viðaukunum, eru gerðar samkvæmt málsmæðferðinni í 3. mgr. 35. gr.

35. gr.

Nefndarmeðferð

1. Framkvæmdastjórnin skal njóta aðstoðar nefndar.
2. Þegar vísað er til þessarar greinar skulu 3. og 7. gr. ákvörðunar 1999/468/EB gilda, að teknu tilliti til ákvæða 8. gr. hennar.
3. Þegar vísað er til þessarar greinar skulu 5. og 7. gr. ákvörðunar 1999/468/EB gilda, að teknu tilliti til ákvæða 8. gr. hennar.

Fresturinn, sem mælt er fyrir um í 6. mgr. 5. gr. ákvörðunar 1999/468/EB, skal vera þrír mánuðir.

4. Nefndin skal setja sér starfsreglur.

36. gr.

Skýrsla

Eigi síðar en 15. mars 2005 skal framkvæmdastjórnin afhenda Evrópuþinginu og ráðinu skýrslu um framkvæmd þessarar tilskipunar ásamt tillögum um frekari aðgerðir bandalagsins ef þörf er á.

37. gr.

Niðurfelling

Reglugerð (EBE) nr. 2830/77, reglugerð (EBE) nr. 2183/78, ákvörðun 82/529/EBE, ákvörðun 83/418/EBE og tilskipun 95/19/EB eru hér með felldar úr gildi.

38. gr.

Framkvæmd

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari fyrir 15. mars 2003. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessi ákvæði skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau verða birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

39. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

40. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 26. febrúar 2001.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

N. FONTAINE

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

A. LINDH

forseti.

*I. VIÐAUKI***Efnisinnihald leiðarvísis járnbrautarnetsins**

Í leiðarvísi járnbrautarnets, sem um getur í 3. gr., skulu vera eftirfarandi upplýsingar:

1. Kafli um grunnvirkið sem járnbrautarfyrirtæki fá aðgang að og um skilyrðin fyrir aðgangi að því.
2. Kafli um innheimtureglur og gjaldskrá. Hann skal innihalda viðeigandi upplýsingar um innheimtugerfið auk fullnægjandi upplýsinga um gjöld fyrir þjónustu sem er talin upp í II. viðauka og sem er einungis veitt af einum aðila. Nákvæmar lýsingar skulu vera á aðferðafræði, reglum og, ef við á, mælikvarða sem notaður er við beitingu 4. og 5. mgr. 7. gr. og 8. og 9. gr. Í kaflanum skulu vera upplýsingar um verðbreytingar sem þegar hafa verið ákveðnar eða ráðgerðar.
3. Kafli um meginreglur og viðmiðanir um úthlutun aðstöðu. Þar skal gerð grein fyrir almennum eiginleikum aðstöðunnar við grunnvirkið sem járnbrautarfyrirtæki fá aðgang að og þeim takmörkunum sem tengjast notkun þess, að meðtöldum umsóknum um aðstöðu til viðhalds. Einnig skal tilgreina málsmeðferð og frest varðandi úthlutun aðstöðu. Í kaflanum skulu vera sérstakar viðmiðanir sem eru notaðar við úthlutunina, einkum:
 - a) málsmeðferð sem umsækjendur fara eftir þegar þeir sækja um aðstöðu hjá grunnvirkjastjórn,
 - b) kröfur sem eru gerðar til umsækjenda,
 - c) tímaáætlun fyrir umsóknar- og úthlutunarferlið,
 - d) meginreglur um samræmingarferlið,
 - e) málsmeðferð og viðmiðanir sem ber að fara eftir þegar grunnvirki er ásetið,
 - f) nánari upplýsingar um takmarkanir á notkun grunnvirkis,
 - g) við hvaða aðstæður tekið er tillit til fyrri nýtingar á aðstöðu við forgangsöröðun í úthlutunarferlinu.

Nákvæmar lýsingar skulu vera á ráðstöfunum sem eru gerðar til að tryggja viðunandi meðhöndlun á vöruflutningum, millilandaflutningum og umsóknum sem heyra undir sérstaka málsmeðferð.

*II. VIÐAUKI***Þjónusta sem ber að veita járnbrautarfyrirtækjum**

1. Í lágmarksaðgangspakkanum skal vera:
 - a) afgreiðsla umsókna um aðstöðu við grunnvirki,
 - b) réttur til að nota þá aðstöðu sem er úthlutað,
 - c) notkun skipti- og tengispora á lestarteinum,
 - d) umferðarstjórn, þar með talið merkjasending, eftirlit, afgreiðsla og miðlun upplýsinga um ferðir lesta,
 - e) allar aðrar upplýsingar sem eru nauðsynlegar til að hægt sé að stofna til eða starfrækja þá þjónustu sem hefur fengið aðstöðu til afnota.
 2. Sporaðgangur að þjónustuaðstöðu og þjónusta skal vera:
 - a) notkun raforkubúnaðar til að fá rafstraum fyrir dráttarafl, ef hann er fyrir hendi,
 - b) aðstaða til að taka eldsneyti,
 - c) farþegastöðvar, ásamt tilheyrandi byggingum og annarri aðstöðu,
 - d) fragtstöðvar,
 - e) röðunarsvæði,
 - f) aðstaða til að raða lestum,
 - g) hliðarspor fyrir geymslu járnbrautarvagna,
 - h) aðstaða til viðhalds og önnur tæknileg aðstaða.
 3. Viðbótarþjónusta getur verið:
 - a) rafstraumur fyrir dráttarafl,
 - b) forhitun farþegalesta,
 - c) sala eldsneytis, tilfærsla járnbrautarvagna og öll önnur þjónusta sem er veitt áður nefndri aðgangspjónustuaðstöðu,
 - d) sérstakir samningar um:
 - eftirlit með flutningi hættulegs farms,
 - aðstoð við akstur sérstakra lesta.
 4. Stoðþjónusta getur verið:
 - a) aðgangur að fjarskiptaneti,
 - b) öflun viðbótarupplýsinga,
 - c) skoðun járnbrautarfarartækja.
-

*III. VIÐAUKI***Tímaáætlun fyrir úthlutunarferli**

1. Tímaáætlun skal gerð einu sinni á almanaksári.
 2. Skipt er um tímaáætlun á miðnætti síðasta laugardag maímánaðar. Ef breytingar eða aðlögunar er þörf eftir sumarið skal hún gerð á miðnætti síðasta laugardag septembermánaðar ár hvert og á öðrum tímum milli þessara tveggja daga eftir því sem þörf krefur. Grunnvirkjastjórnir geta komið sér saman um aðra daga og skulu þær tilkynna framkvæmdastjórninni um þá.
 3. Síðasti skiladagur móttöku umsókna um aðstöðu, sem ber að fella inn í tímaáætlunina, er tólf mánuðum fyrir gildistöku tímaáætlunarinnar.
 4. Eigi síðar en ellefu mánuðum áður en tímaáætlunin gengur í gildi skal grunnvirkjastjórnin sjá til þess að komið sé á alþjóðlegum lestarleiðum í samstarfi við aðra hlutaðeigandi úthlutunaraðila eins og frá er greint í 15. gr. Grunnvirkjastjórnir skulu sjá til þess að eftir því sem frekast er unnt skuli þessum leiðum haldið eftirleiðis á ferlinu.
 5. Eigi síðar en fjórum mánuðum eftir að skilafrestur umsókna rennur út skal grunnvirkjastjórnin semja drög að tímaáætlun.
-

ÁKVÖRDUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR

2002/EES/23/33

frá 21. mars 2001

um grunnfæribreytur fyrir stjórn- og merkjakerfi samevrópska háhraðajárnbrautarkerfisins sem kallast „ERTMS-eiginleikar“ í 3. lið II. viðauka við tilskipun 96/48/EB(*)

(tilkynnt með númeri C(2001) 746)

(2001/260/EB)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 96/48/EB frá 23. júlí 1996 um rekstrarsamhæfi samevrópska háhraðajárnbrautarkerfisins ⁽¹⁾, einkum 1. mgr. 6. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Fyrsti áfanginn í þróun tækniforskrifta fyrir rekstrarsamhæfi er að ákveða grunnfæribreyturnar sem um getur í b-lið 3. mgr. 5. gr. tilskipunar 96/48/EB.
- 2) Nefndin, sem komið var á fót með tilskipun 96/48/EB, hefur skipað Evrópusamtök um rekstrarsamhæfi járnbrauta (AEIF) sem sameiginlegt fulltrúaráð í samræmi við h-lið 2. gr. tilskipunarinnar.
- 3) Evrópusamtökin um rekstrarsamhæfi járnbrauta hafa sent frá sér skjal með skilgreiningum á og tillögum að grunnfæribreytum fyrir stjórn- og merkjakerfið sem vísað er til sem „ERTMS-eiginleikar“ ⁽²⁾ í 3. lið II. viðauka við tilskipun 96/48/EB.
- 4) Markmiðið með þessari tilskipun er fyrst og fremst að setja fram tæknilegar viðmiðanir fyrir yfirvöld sem bera ábyrgð á skipulagningu, smíði, endurbótum og rekstri grunnvirkja og járnbrautarvagna sem taka á í notkun eftir að ákvörðun þessi öðlast gildi og eru liður í rekstri járnbrautarkerfisins sem um getur í tilskipun 96/48/EB.

5) Annað markmið með þessari ákvörðun er að ákveða sameiginlegan grundvöll fyrir samningu tæknilegra forskrifta um rekstrarsamhæfi (TSI). Það kemur þó ekki í veg fyrir að nauðsynlegt kann að verða að ákveða þessar færibreytur í tilheyrandi tæknilegum forskriftum sem verða samþykktar í samræmi við 1. mgr. 6. gr. tilskipunar 96/48/EB. Þessar færibreytur er einnig unnt að uppfæra við endurskoðun tækniforskrifta um rekstrarsamhæfi sem kveðið er á um í 2. mgr. 6. gr. tilskipunarinnar.

6) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari ákvörðun, eru í samræmi við álit nefndarinnar sem komið var á fót með tilskipun 96/48/EB.

SAMÞYKKT ÁKVÖRDUN ÞESSA:

1. gr.

Í viðaukanum við þessa ákvörðun eru birtar skilgreiningar og tilskildir eiginleikar, að því er varðar grunnfæribreytur fyrir stjórn- og merkjakerfi samevrópska háhraðajárnbrautarkerfisins, sem kallast „ERTMS-eiginleikar“ í 3. lið II. viðauka við tilskipun 96/48/EB.

2. gr.

Ákvörðun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 21. mars 2001.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Loyola DE PALACIO

varaframkvæmdastjóri.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 93, 3.4.2001, bls. 53, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 119/2001 frá 28. september 2001 um breytingu á XIII. viðauka (Flutningastarfsemi) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 60, 6.12.2001, bls. 32.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 235, 17.9.1996, bls. 6.

⁽²⁾ ERTMS: European Rail Traffic Management System: evrópska stjórnunarkerfið fyrir járnbrautarumferð.

VIÐAUKI

ERTMS-EIGINLEIKAR

1. LÝSING Á FÆRIBREYTNUNNI

Sameinaða stjórn- og merkjakerfið, ERTMS (ERMTS: European Rail Traffic Management System: evrópska stjórnunarkerfið fyrir járnbrautarumferð), er í tveimur hlutum:

- stjórn- og merkjahluta sem nefnist ERTMS/ETCS (ETCS: European Train Control System: evrópska lestastjórnkerfið) og nær bæði yfir búnað um borð í lestunum og staðbundinn búnað,
- fjarskiptahluta sem nefnist ERTMS/GSM-R (GSM-R: GSM for Railways: GSM-farsímakerfi fyrir járnbrautir) og byggist á stöðlum fyrir almenna GSM-farsímakerfið og tekur bæði til staðbundins búnaðar og búnaðar um borð. GSM-farsímakerfið fyrir járnbrautir byggist á ETSI-staðlinum fyrir GSM-farsíma, útgáfu 2+, þar með talið GPRS (GPRS: Global Packet Radio Services: almenn pakkaskipt þráðlaus þjónusta) með viðbættum sérþúnaði fyrir járnbrautir.

2. TILSKILDIR EIGINLEIKAR

2.1. ERTMS/ETCS:

Stjórn- og merkjakerfið byggist á forskriftunum hér fyrir aftan ⁽¹⁾. Ef nauðsyn krefur verða þessar forskriftir endurskoðaðar að lokinni forkönnun samkvæmt ERTMS-áætluninni og munu Evrópusamtök um rekstrarsamhæfi járnbrauta undirbúa endurskoðunina samkvæmt málsmæðferð við breytingastjórnun og leggja þær síðan fyrir nefndina eins og kveðið er á um í 6. gr. tilskipunar 96/48/EB.

Heiti skjals	Tilvísun nr.	Útgáfa nr.	Skyldubundið/ Til upplýsingar
ERTMS/ETCS Functional Requirements Specification	—	4.29	Skyldubundið
ERTMS/ETCS Functional Statements	99E5362	2.00	Skyldubundið
ERTMS/ETCS System Requirements Specification	SUBSET-026	2.0.0	Skyldubundið
Clarification and amendment specification (*)	SUBSET-055	2.0.0	Skyldubundið
ERTMS/ETCS SSRS Part 1: System macro functions overview	SUBSET-030	2.0.0	Til upplýsingar
ERTMS/ETCS SSRS Part 2: On-board Sub-System Requirements Specification	SUBSET-031	2.0.0	Til upplýsingar
ERTMS/ETCS SSRS Part 3: Trackside Sub-System Requirements Specification	SUBSET-032	2.0.0	Til upplýsingar
FFFIS for Eurobalise	SUBSET-036	2.0.0	Skyldubundið
Description for the Euroloop sub-system	SUBSET-050	2.0.0	Til upplýsingar
FFFS for Euroloop sub-system	SUBSET-043	2.0.0	Skyldubundið
FFFIS 'A _L ' Euroloop sub-system	SUBSET-044	2.0.0	Skyldubundið
FFFIS 'C _L ' Euroloop sub-system	SUBSET-045	2.0.0	Skyldubundið
Euroradio FIS	SUBSET-037	2.0.0	Skyldubundið
Transmission of the MSISDN number to the application	037_0022a	29.3.2000	Til upplýsingar
Version Upgrade	037_0023a	29.3.2000	Til upplýsingar
Euroradio FFFIS Class 1 requirements	SUBSET-052	2.0.0	Skyldubundið

⁽¹⁾ Forskriftir má fá á vefsetrinu <http://forum.europa.eu.int> eða hjá þjónustudeildum EB.

Heiti skjals	Tilvísun nr.	Útgáfa nr.	Skyldubundið/ Til upplýsingar
Radio In-Fill FFFS	SUBSET-046	2.0.0	Skyldubundið
FIS for the Man-Machine Interface	SUBSET-033	2.0.0	Skyldubundið
FIS for the Train Interface	SUBSET-034	2.0.0	Skyldubundið
Trackside-Trainborne FIS for Radio In-Fill	SUBSET-047	2.0.0	Skyldubundið
Trainborne FFFIS for Radio In-Fill	SUBSET-048	2.0.0	Skyldubundið
Radio In-Fill FIS with LEU/interlocking	SUBSET-049	2.0.0	Skyldubundið
Specific Transmission Module FFFIS	SUBSET-035	2.0.0	Skyldubundið
STM FFFIS Safe Time Layer	SUBSET-056	2.0.0	Skyldubundið
STM FFFIS Safe Link Layer	SUBSET-057	2.0.0	Skyldubundið
FFFIS STM Application layer Supervision connection	SUBSET-058	0.0.1	Til upplýsingar
Performance Requirements for STMs	SUBSET-059	0.0.6	Til upplýsingar
Key Management FIS	SUBSET-038	2.0.0	Skyldubundið
FIS Key Management Second Phase	SUBSET-051	2.0.0	Til upplýsingar
Key Management migration	SUBSET-060	1.1.1	Til upplýsingar
FIS for RBC/RBC Handover	SUBSET-039	2.0.0	Skyldubundið
Dimensioning and Engineering rules	SUBSET-040	2.0.0	Skyldubundið
Performance Requirements for Interoperability	SUBSET-041	2.0.0	Skyldubundið
FFFIS Juridical Recorder Downloading Tool	SUBSET-027	2.0.0	Skyldubundið
Assignment of values to ETCS variables	SUBSET-054	2.0.0	Skyldubundið
Glossary of Terms and Abbreviations	SUBSET-023	2.0.0	Skyldubundið
Radio Transmission FFFIS for Euroradio	A11 T6001 3	3	Skyldubundið
ERTMS Driver Machine Interface Part I: Ergonomic arrangement of ERTMS/ETCS Information	PrEN 50XX6-1	Mars 2000	Til upplýsingar
ERTMS Driver Machine Interface Part III: Data entry Procedures	PrEN 50XX6-3	Mars 2000	Til upplýsingar
ERTMS Driver Machine Interface Part IV: Symbols	PrEN 50XX6-4	Mars 2000	Til upplýsingar
ERTMS Driver Machine Interface Part V: Audible information	PrEN 50XX6-5	Mars 2000	Til upplýsingar
ERTMS Driver Machine Interface Part VI: Specific Transmission Modules	PrEN 50XX6-6	Mars 2000	Til upplýsingar
RAM requirements (einungis 2. kafli)	96S126	6	Til upplýsingar
Environmental conditions	97S066	5	Til upplýsingar

(*) Auk UNISIG-bréfs frá 21. apríl 2000.

2.2. ERTMS/GSM-R

Kerfið fyrir fjarskipti milli lestar og fastra stöðva skal uppfylla eftirfarandi forskriftir. Ef nauðsyn krefur verða þessar forskriftir endurskoðaðar að lokinni forkönnun samkvæmt ERTMS-áætluninni og munu Evrópusamtök um rekstrarsamhæfi járnbrauta undirbúa endurskoðunina samkvæmt málsmeðferð við breytingastjórnun og leggja þær síðan fyrir nefndina eins og kveðið er á um í 1. mgr. 6. gr. tilskipunar 96/48/EB.

Skjal	Tilvísun	Útgáfa	Skyldubundið/ Til upplýsingar
UIC Project Eirene — Functional Requirements Specification	ITA078D017	4.00	Skyldubundið
UIC Project Eirene — System Requirements Specification	ITA078D018	12.00	Skyldubundið
Morane FFFIS Radio Transmission FFFIS for Euroradio	A11 T6001 3	3.00	Skyldubundið
ERTMS Driver Machine Interface Part II: EIRENE information shown on an integrated ERTMS/EIRENE DMI	PrEN 50XX6-2	Mars 2000	Til upplýsingar

3. SKRÁ YFIR SKAMMSTAFANIR

DMI	Driver Machine Interface: skilflötur milli ökumanns og vélar
ERTMS	European Rail Traffic Management System: evrópska stjórnunarkerfið fyrir járnbrautaumferð
FFFIS	Form Fit Function Interface Specification: forskrift fyrir skiptanlega skilfleti með tilliti til forms, máts og hlutverks
FIS	Functional Interface Specification: forskrift fyrir starfrænan skilflöt
LEU	Lineside Electronic Unit: rafeindaeining við teina
MSISDN	Mobile Subscriber ISDN (integrated services digital network: stafrænt samþætt þjónustunet) ISDN fyrir farsímanotendur
RAM	Reliability Availability Maintainability: áreiðanleiki, tiltækileiki, viðhaldsleiki
RBC	Radio Block Centre: fjarskiptamiðstöð
SSRS	Sub-System Requirements Specification: forskrift fyrir þarfir undirkerfis
STM	Specific Transmission Module: sérstök sendieining

TILSKIPUN RÁÐSINS 2000/79/EB

2002/EES/23/34

frá 27. nóvember 2000

um Evrópusamning um skipulag á vinnutíma farstarfsmanna í almenningssflugum sem gerður var milli Evrópusambands flugfélaga (AEA), Sambands félaga flutningaverkamanna í Evrópu (ETF), Evrópska fluglíðasambandsins (ECA), Samtaka evrópskra svæðisflugfélaga (ERA) og Alþjóðasamtaka flutningaflugfélaga (IACA) (*)

RÁÐ EVRÓPUSAMBANDBSINS HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagins, einkum 2. mgr. 139. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Vinnuveitendur og launamenn geta, í samræmi við 2. mgr. 139. gr. sáttmálans, farið sameiginlega fram á að samningar, sem gerðir eru á vettvangi bandalagsins, séu framkvæmdir með ákvörðun ráðsins að tillögu framkvæmdastjórnarinnar.
- 2) Ráðið hefur samþykkt tilskipun 93/104/EB⁽¹⁾ um ákveðna þætti er varða skipulag vinnutíma. Almenningsflug var eitt þeirra athafnasviða sem féllu utan við gildissvið þeirrar tilskipunar. Evrópuþingið og ráðið samþykktu tilskipun 2000/34/EB um breytingu á tilskipun 93/104/EB þannig að hún tæki til þeirra geira og þeirrar starfsemi sem féllu áður utan gildissviðs hennar.
- 3) Framkvæmdastjórnin hefur, í samræmi við 2. mgr. 138. gr. sáttmálans, haft samráð við vinnuveitendur og launamenn um hugsanlega stefnu um bandalagsaðgerðir í þeim geirum og þeirri starfsemi sem fellur utan gildissviðs tilskipunar 93/104/EB.
- 4) Að þessu samráði loknu áleit framkvæmdastjórnin að bandalagsaðgerðir væru æskilegar og hafði aftur samráð við vinnuveitendur og launþega í bandalaginu um efni fyrirhugaðrar tillögu í samræmi við 3. mgr. 138. gr. sáttmálans.
- 5) Evrópusamband flugfélaga (AEA), Samband félaga flutningaverkamanna í Evrópu (ETF), Evrópska fluglíðasambandið (ECA), Samtök evrópskra svæðisflugfélaga (ERA) og Alþjóðasamtök flutningaflugfélaga (IACA) hafa tilkynnt framkvæmdastjórninni að þau óski eftir að hefja samninga-viðræður í samræmi við 4. mgr. 138. gr. sáttmálans.
- 6) Hinn 22. mars 2000 gerðu téð samtök með sér Evrópusamning um skipulag á vinnutíma farstarfsmanna í almenningssflugum.
- 7) Í þeim samningi er sett fram sameiginleg beiðni til framkvæmdastjórnarinnar um að hrinda samningnum í framkvæmd með ákvörðun ráðsins að tillögu framkvæmdastjórnarinnar í samræmi við 2. mgr. 139. gr. sáttmálans.
- 8) Í þessari tilskipun og samningnum er mælt fyrir um sérhæfðari kröfur í skilningi 14. gr. tilskipunar 93/104/EB að því er varðar skipulag á vinnutíma farstarfsmanna í almenningssflugum.
- 9) Í 7. mgr. 2. gr. tilskipunar 93/104/EB er farstarfsmaður skilgreindur sem starfsmaður í áhöfn hjá fyrirtæki sem starfrækir farþega- eða vöruflutninga á vegum, í lofti eða á skipgengum vatnaleiðum.
- 10) Í skilningi 249. gr. sáttmálans er tilskipun viðeigandi gerningur til framkvæmdar samningnum.
- 11) Í ljósi þess að almenningssflugið er mjög samþætt athafnasvið og með hliðsjón af ríkjandi samkeppnisskilyrðum á þessu sviði geta aðildarríkin ekki náð markmiðum þessarar tilskipunar með viðhlítandi hætti, það er að vernda heilsu og öryggi starfsmanna, og því er þörf á bandalagsaðgerð í samræmi við dreifræðisregluna sem mælt er fyrir um í 5. gr. sáttmálans. Þessi tilskipun gengur ekki lengra en nauðsynlegt er til að ná þessum markmiðum.
- 12) Samkvæmt tilskipuninni geta aðildarríkin sjálf skilgreint hugtök, sem notuð eru í samningnum og eru ekki sérstaklega skilgreind þar, í samræmi við landslög og venjur eins og gert er samkvæmt öðrum tilskipunum um félagsmálastefnu þar sem svipuð hugtök eru notuð, að því tilskildu að skilgreiningarnar samrýmist samningnum.
- 13) Framkvæmdastjórnin hefur samið drög að tilskipun í samræmi við orðsendingu sína frá 20. maí 1998 um aðlögun og kynningu skoðanaskipta um félagsmál í bandalaginu, að teknu tilliti til stöðu undirritunaraðila og lögmætis hvers ákvæðis samningsins. Til samans hafa undirritunaraðilar nægilegt umboð fyrir starfsmenn í áhöfn hjá fyrirtæki sem starfrækir farþega- eða vöruflutninga með almenningssflugum.
- 14) Framkvæmdastjórnin hefur samið drög að tilskipun í samræmi við 2. mgr. 137. gr. sáttmálans þar sem kveðið er á um að í tilskipunum á sviði félagsmálastefnunnar skuli forðast að leggja á hömlur á sviði stjórnsýslu, fjármála eða löggjafar sem staðið gætu í vegi fyrir stofnun og vexti lítilla og meðalstórra fyrirtækja.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 302, 1.12.2000, bls. 57, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 120/2001 frá 28. september 2001 um breytingu á XVIII. viðauka (Öryggi og hollustu-hættir á vinnustöðum, vinnuréttur og jafnrétti kynjanna) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 60, 6.12.2001, bls. 33.

(¹) Stjtið. EB L 307, 13.12.1993, bls. 18. Tilskipuninni var breytt með tilskipun 2000/34/EB (Stjtið. EB L 195, 1.8.2000, bls. 41).

- 15) Í þessari tilskipun og samningnum eru settir lágmarksstaðlar. Aðildarríkin og/eða vinnuveitendur og launamenn mega viðhalda eða taka upp hagstæðari ákvæði.
- 16) Ekki á að vera hægt að bera fyrir sig framkvæmd þessarar tilskipunar til að réttlæta afturför á þessu sviði miðað við það sem nú tíðkast í aðildarríkjunum.
- 17) Framkvæmdastjórnin hefur gert Evrópuþinginu, efnahags- og félagsmálanefndinni og svæðanefndinni viðvart með því að senda þeim tillögu sína að tilskipun sem samningurinn er felldur inn í.
- 18) Evrópuþingið samþykkti ályktun um rammasamning aðila vinnumarkaðarins 3. október 2000.
- 19) Framkvæmd samningsins stuðlar að því að markmiðum 136. gr. sáttmálans verði náð.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilgangurinn með þessari tilskipun er að hrinda í framkvæmd Evrópusamningi um skipulag á vinnutíma farstarfsmanna í almenningssflugi sem gerður var 22. mars 2000 milli samtaka vinnuveitenda og launamanna í almenningssflugi: Evrópusambands flugfélaga (AEA), Sambands félaga flutningaverkamanna í Evrópu (ETF), Evrópska fluglíðasambandsins (ECA), Samtaka evrópskra svæðisflugfélaga (ERA) og Alþjóðasamtaka flutningaflugfélaga (IACA).

Texta samningsins er að finna í viðaukanum.

2. gr.

1. Aðildarríkin mega viðhalda eða taka upp hagstæðari ákvæði en þau sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun.
2. Framkvæmd þessarar tilskipunar skal ekki við neinar aðstæður fela í sér nægilegar ástæður til að réttlæta skerðingu almennrar vinnuverndar starfsmanna á þeim sviðum sem þessi tilskipun tekur til. Þetta skal þó ekki hafa áhrif á rétt aðildarríkjanna og/eða vinnuveitenda og launamanna til að setja, með tilliti til breyttra aðstæðna, önnur laga-, eftirlits- eða samningsákvæði en þau sem gilda við samþykkt þessarar tilskipunar, að því tilskildu að þeim

lágmarkskröfum, sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun, sé ætíð fullnægt.

3. gr.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 1. desember 2003 eða sjá til þess að í síðasta lagi þann dag hafi vinnuveitendur og launamenn gert nauðsynlegar ráðstafanir með samningi. Aðildarríkin skulu gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til að vera ávallt í aðstöðu til að ábyrgjast þær niðurstöður sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

4. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

5. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 27. nóvember 2000.

Fyrir hönd ráðsins,

É. GUIGOU

forseti.

VIÐAUKI

Evrópusamningur um skipulag á vinnutíma farstarfsmanna í almenningssflugi sem gerður var milli Evrópusambands flugfélaga (AEA), Sambands félaga flutningaverkamanna í Evrópu (ETF), Evrópska fluglíðasambandsins (ECA), Samtaka evrópskra svæðisflugfélaga (ERA) og Alþjóðasamtaka flutningaflugfélaga (IACA)

Með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 138. gr. og 2. mgr. 139. gr.,

með hliðsjón af því að í 2. mgr. 139. gr. sáttmálans er kveðið á um að samninga, sem gerðir eru á evrópskum vettvangi, megi framkvæma með ákvörðun ráðsins að tillögu framkvæmdastjórnarinnar ef undirritunaraðilar fara sameiginlega fram á það,

með hliðsjón af því að undirritunaraðilar leggja hér með fram slíka beiðni,

með hliðsjón af því að undirritunaraðilar álíta að ákvæði þessa samnings séu „sérhæfðari kröfur“ í skilningi 14. gr. tilskipunar ráðsins 93/104/EB og að ákvæði þeirrar tilskipunar skuli ekki gilda,

HAFA UNDIRRITUNARAÐILAR KOMIÐ SÉR SAMAN UM EFTIRFARANDI:

1. gr.

1. Samningur þessi gildir um vinnutíma farstarfsmanna í almenningssflugi.
2. Í honum er mælt fyrir um sérhæfðari kröfur í skilningi 14. gr. tilskipunar ráðsins 93/104/EB að því er varðar skipulag á vinnutíma farstarfsmanna í almenningssflugi.

2. gr.

1. „Vinnutími“ er sá tími sem starfsmaður er við störf eða er vinnuveitanda innan handar og innir af hendi störf sín eða skyldur í samræmi við innlend lög og/eða réttarvenju.
2. „Farstarfsmenn í almenningssflugi“ eru flugverjar um borð í almenningssloftfari sem ráðnir eru hjá fyrirtæki með staðfestu í aðildarríki.
3. „Fartími“ er tíminn frá því að flugvél hreyfist af flugvélastæði sínu til að hefja flug þar til hún stöðvast að fluginu loknu á flugvélastæði, sem henni hefur verið úthlutað, og allir hreyflar hafa verið stöðvaðir.

3. gr.

1. Farstarfsmenn í almenningssflugi eiga rétt á að minnsta kosti fjögurra vikna árlegu orlofi á launum í samræmi við viðmiðunarreglur um rétt til slíks orlofs og veitingu þess samkvæmt landslögum og/eða venju.
2. Greiðsla má ekki koma í stað árlegs lágmarksorlofs á launum, nema þegar um starfslok er að ræða.

4. gr.

1. a) Farstarfsmenn í almenningssflugi eiga rétt á ókeypis heilbrigðiseftirliti áður en ráðning fer fram og með reglulegu millibili þaðan í frá.
b) Farstarfsmenn í almenningssflugi, sem eiga við heilsufarsvandamál að stríða sem ljóst er að eiga rætur að rekja til þess að þeir vinna einnig næturvinnu, verða færðir til, þegar kostur er, í dagvinnustörf í lofti eða á jörðu sem henta þeim.
2. Að því er varðar ókeypis heilbrigðiseftirlit, sem um getur í a-lið 1. mgr., er lækknirinn bundinn þagnarskyldu.
3. Ókeypis heilbrigðiseftirlit, sem um getur í a-lið 1. mgr., má fara fram innan ramma innlenda heilbrigðiskerfisins.

5. gr.

1. Farstarfsmenn í almenningssflugi skulu njóta öryggis og heilsuverndar í samræmi við starf sitt.
2. Samsvarandi verndar- og forvarnarþjónusta eða aðstaða, sem þjónar slíkum tilgangi, skal ávallt vera fyrir hendi vegna öryggis og heilsu farstarfsmanna í almenningssflugi.

6. gr.

Gerðar verða nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að vinnuveitandi, sem hyggst skipuleggja vinnu eftir ákveðnu mynstri, taki tillit til þeirrar almennu meginreglu að aðlaga vinnuna starfsmanninum.

7. gr.

Lögbærum yfirvöldum skulu veittar upplýsingar um sérstök vinnumynstur farstarfsmanna í almenningssflugi fari þau þess á leit.

8. gr.

1. Vinnutíminn skal ákveðinn með fyrirvara um síðari löggjöf bandalagsins um flug- og vinnutímamörk og reglur um hvíldartíma og í samhengi við innlenda löggjöf í þessum málaflokki sem taka ber mið af í öllum málum þar að lútandi.
2. Hámarksvinnutími á ári, þar með taldar bakvaktir sem eru skilgreindar í gildandi lögum, skal vera 2000 klukkustundir og takmarkast fartíminn við 900 klukkustundir af þeim.
3. Hámarksvinnutími á ári skal dreifast eins jafnt yfir árið og unnt er.

9. gr.

Með fyrirvara um 3. gr. skulu farstarfsmenn í almenningssflugi fá eftirfarandi frídaga þar sem þeir eru lausir við alla vinnuskyldu og bakvaktir og er tilkynnt um fyrir fram:

- a) að minnsta kosti 7 staðardaga í hverjum almanaksmánuði, sem geta innifalið hvíldartímabil sem eru tilskilin í lögum, og
- b) að minnsta kosti 96 staðardaga á hverju almanaksári, sem geta innifalið hvíldartímabil sem eru tilskilin í lögum.

10. gr.

Samningsaðilar skulu endurskoða ákvæðin hér að framan tveimur árum frá lokum þess frests sem veittur er til framkvæmdar og mælt er fyrir um í ákvörðun ráðsins um gildistöku samnings þessa.

Brussel, 22. mars 2000.

Evrópusamband flugfélaga (AEA)

Karl-Heinz Neumeister, framkvæmdastjóri
Manfred Merz, varaformaður félagsmálanefndar AEA,
formaður samningahópsins

Samband félaga flutningaverkamanna í Evrópu (ETF)

Brenda O'Brien, aðstoðarframkvæmdastjóri
Betty Lecouturier, forseti, á sæti í nefnd þjónustuliða
Bent Gehlsen, á sæti í samningahópnum og í nefnd
þjónustuliða

Evrópska fluglíðasambandið (ECA)

Captain Francesco Gentile, formaður
Captain Bill Archer, aðstoðarformaður
Giancarlo Crivellaro, framkvæmdastjóri

Samtök evrópskra svæðisflugfélaga (ERA)

Mike Ambrose, framkvæmdastjóri

Alþjóðasamtök flutningaflugfélaga (IACA)

Marc Frisque, framkvæmdastjóri
Allan Brown, forstöðumaður flugmála- og
iðnaðarsviðs

ÁKVÖRÐUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS nr. 1753/2000/EB

2002/EES/23/35

frá 22. júní 2000

um að koma á kerfi til að fylgjast með meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá nýjum fólksbílum(*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFU,
með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum
1. mgr. 175. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,

að höfðu samráði við svæðanefndina,

í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í
251. gr. sáttmálans ⁽³⁾ á grundvelli sameiginlegs texta sem
sáttanefndin samþykkti 9. mars 2000,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Lokamarkmiðið með rammasamningi Sameinuðu þjóðanna um loftslagsbreytingar er að halda styrk gróðurhúsalofttegunda í andrúmsloftinu stöðugum undir þeim mörkum að komist verði hjá hættulegum veðurfarsbreytingum af mannavöldum. Í Kýótóbókuninni við rammasamninginn, sem var samþykkt á Kýótó-ráðstefnunni í desember 1997, er kveðið á um að dregið skuli úr styrk gróðurhúsalofttegunda.
- 2) Samkvæmt Kýótó-bókuninni hefur bandalagið staðfest það markmið sitt að á árunum 2008 til 2012 verði leitast við að draga úr losun ýmissa gróðurhúsalofttegunda um 8% miðað við losun ársins 1990.
- 3) Samkvæmt Kýótó-bókuninni skulu samningsaðilarnir, sem um getur í I. viðauka við bókunina, geta sýnt fram á að þeir séu komnir vel á veg með að uppfylla skuldbindingar sínar fyrir 2005.

4) Með ákvörðun 93/389/EBE ⁽⁴⁾ var komið á fót kerfi til að vakta losun koltvísýrings og annarra gróðurhúsalofttegunda í bandalaginu.

5) Með tillögu sinni að skipulagsáætlun um að draga úr losun koltvísýrings frá fólksbifreiðum og úr eldsneytiseyðslu hefur framkvæmdastjórnin viðurkennt hve mikinn þátt fólksbifreiðar eiga í losun koltvísýrings. Í ályktun sinni frá 25. júní 1996 fagnaði ráðið tillögum framkvæmdastjórnarinnar.

6) Evrópuþingið og ráðið hafa sett fram markmið um meðalgildið 120 g/km (5 lítra á 100 km fyrir bensínhreyfla og 4,5 lítra á 100 km fyrir dísilhreyfla) fyrir losun koltvísýrings árið 2005 (í síðasta lagi árið 2010).

7) Um þessar mundir er framkvæmdastjórnin að láta fara fram rannsóknir með það að markmiði að semja viðeigandi tillögur, eins fljótt og unnt er, um samræmdar aðferðir við mælingar á tiltekinni losun koltvísýrings frá ökutækjum í flokki N₁ samkvæmt II. viðauka við tilskipun ráðsins 70/156/EBE frá 6. febrúar 1970 um samræmingu laga aðildarríkjanna um gerðarviðurkenningu á vélknúnum ökutækjum og eftirvögnum þeirra ⁽⁵⁾.

8) Tiltekin losun koltvísýrings frá nýjum fólksbifreiðum er mæld á samræmdum grundvelli í bandalaginu í samræmi við þær aðferðir sem mælt er fyrir um í tilskipun ráðsins 80/1268/EBE frá 16. desember 1980 um koldíoxíðútblastur og eldsneytiseyðslu vélknúinna ökutækja ⁽⁶⁾.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 202, 10.8.2000, bls. 1, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 121/2001 frá 28. september 2001 um breytingu á XX. viðauka (Umhverfismál) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 60, 6.12.2001, bls. 34.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 231, 23.7.1998, bls. 6 og
Stjtið. EB C 83, 25.3.1999, bls. 9.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 40, 15.2.1999, bls. 8.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 17. desember 1998 (Stjtið. EB C 98, 9.4.1999, bls. 240), sameiginleg afstaða ráðsins frá 23. febrúar 1999 (Stjtið. EB C 123, 4.5.1999, bls. 13) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 2. desember 1999 (Stjtið. EB C 194, 11.7.2000, bls. 46). Ákvörðun ráðsins frá 16. maí 2000 og ákvörðun Evrópuþingsins frá 17. maí 2000.

⁽⁴⁾ Ákvörðun ráðsins 93/389/EBE frá 24. júní 1993 um kerfi til að vakta losun koltvísýrings og annarra gróðurhúsalofttegunda í bandalaginu (Stjtið. EB L 167, 9.7.1993, bls. 31).

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 42, 23.2.1970, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/91/EB (Stjtið. EB L 11, 16.1.1999, bls. 25).

⁽⁶⁾ Stjtið. EB L 375, 31.12.1980, bls. 36. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 93/116/EB (Stjtið. EB L 329, 30.12.1993, bls. 39).

- 9) Til að sannreyna skilvirkni starfsáætlunar bandalagsins, eins og um getur í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar frá 20. desember 1995, sem og framkvæmd skuldbindinga sem samtök bifreiðaframleiðenda hafa formlega tekið á sig er nauðsynlegt að fastsetja verklagsreglur til að geta á hlutlægan hátt fylgst með tiltekinni losun koltvísýrings frá nýjum fólksbifreiðum sem eru seldar í bandalaginu. Í þessari ákvörðun verður kveðið á um slíkt kerfi. Framkvæmdastjórnin hefur tilkynnt að hún muni skoða, eins fljótt og unnt er, hvort þörf er á lagaákvæðum um samninga sem gerðir verða í framtíðinni við samtök bifreiðaframleiðenda sem taki einnig til ráðstafana sem grípa skal til ef slíkir samningar bregðast.
- 10) Að því er þessa tilskipun varðar skulu aðildarríkin aðeins safna opinberum gögnum sem eru í samræmi við tilskipun 70/156/EBE.
- 11) Í tilskipun 70/156/EBE er kveðið á um að framleiðendur skuli gefa út samræmisvottorð sem fylgi öllum nýjum fólksbifreiðum og að aðildarríkin megi ekki leyfa að nýjar fólksbifreiðar verði skráðar og teknar í notkun nema þeim fylgi gilt samræmisvottorð.
- 12) Tilgangurinn með þessari ákvörðun er ekki að samræma kerfi aðildarríkjana til skráningar ökutækja heldur nota þau sem grunn til að geta safnað þeim lágmarksgögnum sem þarf til að tryggja að kerfi bandalagsins til að fylgjast með meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá nýjum fólksbifreiðum starfi rétt.
- 13) Æskilegt er að láta þetta ná til allra nýrra fólksbifreiða sem knúnar eru á óhefðbundinn hátt og falla undir gildissvið tilskipunar 70/156/EBE.
- 14) Rétt er að slíkt vöktunarkerfi gildi aðeins um nýjar fólksbifreiðar sem skrá skal í fyrsta sinn í bandalaginu og hafa ekki verið skráðar áður annars staðar.
- 15) Nauðsynlegt er að framkvæmdastjórnin og aðildarríkin hafi samband sín á milli, að því er varðar eftirlit með gæðum gagna, í þeim tilgangi að tryggja viðunandi framkvæmd þessarar ákvörðunar.

SAMÞYKKT ÁKVÖRÐUN ÞESSA:

1. gr.

Með þessar ákvörðun er komið á kerfi til að fylgjast með meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá nýjum fólksbifreiðum sem eru skráðar í bandalaginu. Kerfið tekur

aðeins til fólksbifreiða sem skráðar eru í fyrsta sinn í bandalaginu og hafa ekki verið skráðar áður annars staðar.

2. gr.

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

1. „fólksbifreið“: vélknúð ökutæki í flokki M₁, samanber skilgreiningu í II. viðauka við tilskipun 70/156/EBE, sem fellur undir gildissvið tilskipunar 80/1268/EBE. Skilgreiningin tekur ekki til ökutækja sem falla undir gildissvið tilskipunar 92/61/EBE ⁽¹⁾ og ökutækja til sérstakra nota, samanber skilgreiningu í öðrum undirlið a-liðar 1. mgr. 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE;
2. „nýskráð bifreið“: fólksbifreið sem er skráð í fyrsta sinn í bandalaginu. Sérstaklega er tekið fram að ökutæki, sem eru endurskráð í öðru aðildarríki eða hafa áður verið skráð utan bandalagsins, falla ekki undir þessa skilgreiningu;
3. „samræmisvottorð“: vottorðið sem um getur í 6. gr. tilskipunar 70/156/EBE;
4. „tiltekin losun koltvísýrings“: losun, frá tiltekinni fólksbifreið, sem er mæld í samræmi við ákvæði tilskipunar 80/1268/EBE og um getur í VIII. viðauka við tilskipun 70/156/EBE og sem er tilgreind í gerðarviðurkenningarskjölunum;
5. „framleiðandi“: einstaklingur eða aðili sem er ábyrgur fyrir öllum þáttum gerðarviðurkenningar gagnvart yfirvaldi sem annast viðurkenningu, svo og fyrir samræmi framleiðslunnar. Einstaklingurinn eða aðillinn þarf ekki að tengjast með beinum hætti öllum þrepum í smíði hreyfilsins, kerfisins, íhlutarins eða aðskildu tæknieiningarinnar sem háð er gerðarviðurkenningu;
6. „tegund“: viðskiptaheiti framleiðanda sem er tilgreint í samræmisvottorðinu og gerðarviðurkenningarskjölunum;
7. „hámarksnettóafli nýrra fólksbifreiða“: hámarksvélaraflið sem er gefið upp í samræmisvottorðinu og gerðarviðurkenningarskjölunum og mælt í samræmi við tilskipun 80/1269/EBE ⁽²⁾;
8. „massi“: massi bifreiðar með yfirbyggingu þegar hún er tilbúin til aksturs, eins og tilgreint er í samræmisvottorðinu og gerðarviðurkenningarskjölunum og skilgreint í lið 2.6 í I. viðauka við tilskipun 70/156/EBE;
9. „slagrymi“: slagrymið sem er tilgreint í samræmisvottorðinu og gerðarviðurkenningarskjölunum;
10. „eldsneytistegund“: eldsneytið sem bifreiðin fékk upprunalega gerðarviðurkenningu fyrir og er tilgreint í samræmisvottorðinu og gerðarviðurkenningarskjölunum;

⁽¹⁾ Tilskipun ráðsins 92/61/EBE frá 30. júní 1992 um gerðarviðurkenningu á vélknúnum ökutækjum á tveimur eða þremur hjólum (Stjtið. EB L 225, 10.8.1992, bls. 72). Tilskipuninni var breytt með aðildarlögunum frá 1994.

⁽²⁾ Tilskipun ráðsins 80/1269/EBE frá 16. desember 1980 um samræmingu laga aðildarríkjana varðandi vélarafli vélknúinna ökutækja (Stjtið. EB L 375, 31.12.1980, bls. 46). Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 97/21/EB (Stjtið. EB L 125, 16.5.1997, bls. 31).

11. „skráningarmappa“: rafræn mappa með upplýsingum um skráningu tiltekinnar fólksbifreiðar;
12. „gerð“, „afbrigði“ og „útfærsla“: ýmis ökutæki af tiltekinni tegund sem framleiðandinn gefur upp samkvæmt lýsingu í II. viðauka B við tilskipun 70/156/EBE og sem eru sérstaklega auðkennd með alstöfum til að sýna gerð, afbrigði og útfærslu;
13. „ökutæki sem er knúið á óhefðbundinn hátt“: vélknúið ökutæki í flokki M₁, samanber skilgreiningu í II. viðauka B við tilskipun 70/156/EBE, sem fellur ekki undir gildissvið tilskipunar 80/1268/EBE;
14. „gerðarviðurkenningarskjöl“: upplýsingasafn sem inniheldur upplýsingamöppuna, gerðarviðurkenningarvottorðið og prófunarniðurstöðurnar og er sent milli innlendra gerðarviðurkenningaryfirvalda í samræmi við 5. og 6. mgr. 4. gr. tilskipunar 70/156/EBE.

3. gr.

1. Til að koma á kerfinu sem um getur í 1. gr. skulu aðildarríkin safna upplýsingunum, sem lýst er í I. viðauka, fyrir hverja bifreið sem um getur í þeirri grein og er skráð á yfirráðasvæði þeirra.
2. Aðildarríkjum skal heimilt að sækja upplýsingarnar, sem um getur í 1. mgr., annaðhvort í gerðarviðurkenningarskjöl bandalagsins eða samræmisvottorðið.
3. Aðildarríkin skulu bera ábyrgð á fullgildingu og gæðum gagnanna sem þau afla. Aðildarríkin skulu hafa hliðsjón af hugsanlegum ástæðum fyrir skekkjum sem er lýst í II. viðauka, gera ráðstafanir til að draga sem mest úr þessum skekkjum og senda framkvæmdastjórninni mat á hlutfalli rangra gagna, sem unnið er með tölfræðilegri greiningu eða á annan hátt, ásamt skýrslunni sem um getur í 4. mgr. 4. gr.
4. Aðildarríkin skulu gera ráðstafanir til að auka gæði gagnanna sem þau safna og tilkynna framkvæmdastjórninni um þær fari hún þess á leit. Framkvæmdastjórnin getur lagt tillögur fyrir aðildarríkið, á grundvelli þessara upplýsinga og í samráði við hlutaðeigandi aðildarríki, um ráðstafanir til að auka enn frekar gæði gagnanna og skal aðildarríkið taka þær til athugunar. Á þessum grundvelli skal aðildarríkið tilkynna framkvæmdastjórninni um frekari ráðstafanir sem það hyggst grípa til í því skyni að auka gæði gagnanna ef við á.

4. gr.

1. Á hverju almanaksári skulu aðildarríkin ákvarða eftirfarandi, samkvæmt aðferðunum sem lýst er í III. viðauka, bæði fyrir hvern framleiðanda og fyrir alla framleiðendur í heild:

- a) fyrir hverja eldsneytistegund:
 - i) heildarfjölda nýskráðra fólksbifreiða samkvæmt 1. lið III. viðauka;
 - ii) meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings fyrir nýskráðar fólksbifreiðar samkvæmt 2. lið III. viðauka;
- b) fyrir hverja eldsneytistegund og fyrir hvern sérstakan flokk koltvísýringslosunar samkvæmt 3. lið III. viðauka:
 - i) fjölda nýskráðra fólksbifreiða;
 - ii) meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings samkvæmt öðrum undirlið 3. liðar III. viðauka;
- c) fyrir hverja eldsneytistegund og fyrir hvern sérstakan massaflokk samkvæmt 4. lið III. viðauka:
 - i) fjölda nýskráðra fólksbifreiða;
 - ii) meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings samkvæmt þriðja undirlið 4. liðar III. viðauka;
 - iii) meðalmassa samkvæmt öðrum undirlið 4. liðar III. viðauka ⁽¹⁾;
- d) fyrir hverja eldsneytistegund og fyrir hvern sérstakan flokk hámarksnettóafis samkvæmt 5. lið III. viðauka:
 - i) fjölda nýskráðra fólksbifreiða;
 - ii) meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings samkvæmt þriðja undirlið 5. liðar III. viðauka;
 - iii) meðalhámarksnettóafli samkvæmt öðrum undirlið 5. liðar III. viðauka;
- e) fyrir hverja eldsneytistegund og fyrir hvern sérstakan slagrymisflokk samkvæmt 6. lið III. viðauka:
 - i) fjölda nýskráðra fólksbifreiða;
 - ii) meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings samkvæmt þriðja undirlið 6. liðar III. viðauka;
 - iii) meðalslagrymi samkvæmt öðrum undirlið 6. liðar III. viðauka.

2. Þegar um er að ræða ökutæki sem er knúið á óhefðbundinn hátt skulu aðildarríkin að auki ákvarða fjölda slíkra ökutækja sem eru skráð á yfirráðasvæði þeirra.

3. Ef notaðar eru mismunandi aðferðir til að mæla massa þeirra ökutækja sem eru skráð á yfirráðasvæði aðildarríkjanna skulu ríkin tilkynna framkvæmdastjórninni um það.

4. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni árlega upplýsingarnar sem um getur í 1. og 2. mgr. Fyrsta sendingin skal eiga sér stað eigi síðar en 1. júlí 2001. Síðari sendingum skal lokið fyrir 1. apríl að því er varðar vöktunargögn sem er safnað á næstliðnu almanaksári. Gögnin skulu send með því sniði sem er tilgreint í IV. viðauka.

5. Fari framkvæmdastjórnin þess á leit skulu aðildarríkin einnig senda öll gögnin sem var safnað samkvæmt 3. gr.

⁽¹⁾ Ef bæði hámarksmassi og lágmarksmassi fólksbifreiðar er gefinn upp á gerðarviðurkenningarskjölunum eða samræmisvottorðinu skal aðildarríkið aðeins senda upplýsingar um hámarksmassa viðkomandi fólksbifreiðar.

5. gr.

Aðildarríkin skulu tilnefna lögbært yfirvald til að safna og framsenda vöktunargögnin og tilkynna það framkvæmdastjórninni eigi síðar en sex mánuðum eftir gildistöku þessarar ákvörðunar.

6. gr.

Eigi síðar en fimm árum eftir gildistöku þessarar ákvörðunar skulu aðildarríkin skýra framkvæmdastjórninni frá því hvernig þau hyggjast hrinda ákvæðum hennar í framkvæmd. Á grundvelli þessara skýrsla getur framkvæmdastjórnin óskað eftir frekari upplýsingum eða farið þess á leit, í samráði við aðildarríkin, að gerðar verði breytingar á fyrirhugaðri aðferð við framkvæmdina.

7. gr.

Eigi síðar en 31. desember 2002 skal framkvæmdastjórnin skýra Evrópuþinginu og ráðinu frá rekstri vöktunarkerfisins sem komið er á með þessari ákvörðun.

8. gr.

Gögnin, sem safnað er samkvæmt vöktunarkerfinu frá og með árinu 2003, skulu mynda grundvöll að vöktun valfrjálsra skuldbindinga um að draga úr losun koltvísýrings frá vélknúnum ökutækjum, sem framkvæmdastjórnin og

bifreiðaiðnaðurinn hafa komið sér saman um, og endurskoðun þeirra ef þörf krefur.

9. gr.

Framkvæmdastjórnin skal senda Evrópuþinginu og ráðinu skýrslu fyrir hvert almanaksár sem byggist á vöktunargögnunum sem hún fær frá aðildarríkjunum.

10. gr.

Í skýrslunum fyrir millimarkárin og lokamarkárin ⁽¹⁾ skal tilgreina hvort ástæðan fyrir minni losun sé tæknilegar ráðstafanir framleiðenda eða hvort ástæðan sé önnur, svo sem breytingar á hegðun notenda.

11. gr.

Ákvörðun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Lúxemborg 22. júní 2000.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

N. FONTAINE

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

J. SÓCRATES

forseti.

⁽¹⁾ Tilmæli framkvæmdastjórnarinnar 1999/125/EB (Stjtið. EB L 40, 13.2.1999, bls. 49), tilmæli framkvæmdastjórnarinnar 2000/303/EB (Stjtið. EB L 100, 20.4.2000, bls. 55) og tilmæli framkvæmdastjórnarinnar 2000/304/EB (Stjtið. EB L 100, 20.4.2000, bls. 57).

*I. VIÐAUKI***Gögn sem aðildarríkjunum ber að afla og framsenda vegna kerfis til að vakta losun koltvísýrings frá nýjum fólksbifreiðum**

Vegna reksturs bandalagskerfis til að fylgjast með tiltekinni losun koltvísýrings frá nýjum fólksbifreiðum skulu aðildarríkin safna lágmarksupplýsingum um allar nýjar fólksbifreiðar sem eru skráðar í bandalaginu í fyrsta sinn. Aðeins skal taka til greina eldsneytis- og knúningskerfi sem falla undir löggjöf bandalagsins um gerðarviðurkenningu.

Aðildarríkin skulu safna og geyma gögn um eftirfarandi atriði þegar ný fólksbifreið er skráð í fyrsta sinn í bandalaginu:

- tiltekna losun koltvísýrings (g/km)
 - eldsneytistegund (t.d. bensín, dísilolía)
 - framleiðanda
 - massa (kg)
 - hámarksnettóafli (kW)
 - slagrymi (cm³).
-

*II. VIÐAUKI***Gæði og áreiðanleiki gagna****1. Inngangur**

Framleiðendur geta greint mismunandi gerðir fólksbifreiða sinna í afbrigði og afbrigðin síðan í útfærslur. Áreiðanlegustu gögnin um losun koltvísýrings fyrir tiltekna bifreið eru gögnin sem eru tilgreind fyrir þá ákveðnu útfærslu sem bifreiðin heyrir undir. Því ber aðildarríkjunum aðeins að safna gögnum fyrir vöktunarkerfið sem varða „ákveðna útfærslu“.

2. Gerðarviðurkenningarskjöl sem grunnur vöktunargagna

- a) Upplýsingar, sem nota á til að fylgjast með losun koltvísýrings (eða sem verða settar í rafrænan gagnagrunn til að nota síðar í vöktunarkerfi fyrir losun koltvísýrings), skulu unnar úr opinbera „upplýsingasafninu“ sem fylgir tilkynningu um veitingu gerðarviðurkenningar sem innlend gerðarviðurkenningaryfirvöld í aðildarríkjunum dreifa eins og mælt er fyrir um í tilskipun 70/156/EBE.
- b) Upplýsingasafnið, sem innlendu gerðarviðurkenningaryfirvöldin dreifa, getur innihaldið gögn sem varða nokkrar mismunandi útfærslur. Það er því mikilvægt að viðeigandi gögn fyrir nýja fólksbifreið, sem fellur undir ákvæði þessarar ákvörðunar, séu auðkennd réttilega í upplýsingasafninu. Gögn, sem varða ákveðna útfærslu, skulu því valin með hliðsjón af „gerðar“- „afbrigðis“- og „útfærslu“-númerunum í samræmisvottorðinu. Samræmisvottorðið verður því að innihalda gögn sem varða ákveðna útfærslu tiltekinnar gerðar bifreiðar.

3. Hugsanlegar ástæður fyrir skekkjum

- a) Útdráttur úr gerðarviðurkenningarskjölum á gögnum er varða ákveðna útfærslu

Tvær mikilvægar ástæður fyrir skekkjum eru hugsanlegar þegar vöktunargögn samkvæmt þessari ákvörðun eru unnin úr gerðarviðurkenningarskjölum. Fyrri ástæðan getur stafað af færslu upplýsinga, sem varðveittar eru á pappír, úr upplýsingamöppunni yfir á rafrænt snið til nota í gerðarviðurkenningargagnasafni. Helsta ástæðan fyrir þessu eru mannleg mistök. Seinni ástæðan varðar réttan útdrátt gagna úr rafrænum gerðarviðurkenningargagnasöfnum. Gögn fyrir rétta útfærslu skal því auðkenna í slíkum gagnasöfnum með ótvíræðri samsetningu gerðar-, afbrigðis- og útfærslunúmeranna sem tilgreind eru í samræmisvottorðinu.

- b) Flutningur gagna frá samræmisvottorðinu yfir í rafræna skráningarmöppu

Þegar gögn eru tekin úr samræmisvottorðinu (á pappír) og færð yfir í rafræna skráningarmöppu við skráningu nýrrar fólksbifreiðar er hætt á að röng gögn verði sett inn. Líklegasta ástæðan fyrir þessu eru mannleg mistök.

- c) Sjálfvirkur flutningur gagna frá framleiðendum til skráningaryfirvalda

Í sumum aðildarríkjanna eru framleiðendur beðnir um að senda gögn úr samræmisvottorði með rafrænum aðferðum til skráningaryfirvalda (eða beint í skráningarmöppurnar). Þetta hefur auðvitað í för með sér þann möguleika að röng gögn verði send og því er rétt að fullgilda kerfin.

III. VIÐAUKI

Aðferðir til að ákvarða vöktunargögn um losun koltvísýrings frá nýjum fólksbifreiðum

Í þessum viðauka er lýst vöktunargögnunum sem send skulu framkvæmdastjórninni. Vöktunargögnin skulu unnin úr hrágögnum sem er safnað við fyrstu skráningu nýrra fólksbifreiða (sem er lýst í I. viðauka) í samræmi við aðferðirnar hér á eftir. Í IV. viðauka er lýst nákvæmu sniði fyrir sendingu þessara upplýsinga til framkvæmdastjórnarinnar.

Eins og sakir standa skal aðeins taka til greina eldsneytis- og knúningskerfi sem falla undir löggjöf bandalagsins um gerðarviðurkenningu. Í þetta vöktunarkerfi skal einungis taka inn upplýsingar um nýjar fólksbifreiðar sem hafa ekki verið skráðar áður í bandalaginu. Fólksbifreiðar, sem hafa verið skráðar áður í bandalaginu eða annars staðar, eru sérstaklega undanskildar ákvæðum þessarar ákvörðunar.

1. *Fjöldi nýskráðra fólksbifreiða, sundurgreindar eftir eldsneytistegund (N_f):*

Aðildarríkin skulu ákvarða, fyrir hverja eldsneytistegund (t.d. bensín og dísilolíu), fjölda nýrra fólksbifreiða sem hafa verið skráðar í fyrsta sinn á yfirlýðingavæði þeirra. Fyrir hverja eldsneytistegund, f , er fjöldi nýrra fólksbifreiða, sem eru skráðar í fyrsta sinn, táknaður með N_f .

2. *Meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings frá nýskráðum fólksbifreiðum sem eru knúnar með tiltekinni eldsneytistegund ($S_{f,ave}$)*

Meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings frá öllum nýskráðum bifreiðum, sem eru knúnar með tiltekinni eldsneytistegund (táknað með $S_{f,ave}$), er reiknuð út frá summu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá hverri nýskráðri bifreið sem er knúin með tiltekinni eldsneytistegund, S_f , deilt með fjölda nýskráðra bifreiða sem eru knúnar með sömu eldsneytistegund, N_f :

$$S_{f,ave} = (1/N_f) \cdot \sum S_f$$

3. *Skipting nýrra fólksbifreiða eftir koltvísýringslosun*

Fyrir hverja eldsneytistegund skal skrá fjölda nýskráðra fólksbifreiða sem falla í einhvern eftirtalinna flokka koltvísýringslosunar: Flokkar koltvísýringslosunar eru < 60, 60-80, 81-100, 101-120, 121-140, 141-160, 161-180, 181-200, 201-250, 251-300, 301-350, 351-450, > 450 g/km.

Ef fjöldi nýrra bifreiða, sem eru í tilteknum flokki koltvísýringslosunar, c , og knúnar með eldsneytistegundinni f , er táknaður með $N_{f,c}$ er meðallosun koltvísýrings frá þessum ökutækjum, $C_{f,c,ave}$, reiknuð út frá summu koltvísýringslosunar frá hverri nýrri bifreið, $C_{f,c}$, deilt með $N_{f,c}$:

$$C_{f,c,ave} = (1/N_{f,c}) \cdot \sum C_{f,c}$$

4. *Skipting nýrra fólksbifreiða eftir massa*

Skrá skal fjölda nýskráðra fólksbifreiða, sem eru knúnar með tiltekinni eldsneytistegund, meðalmassa þessara ökutækja og einnig meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá þeim fyrir hvern eftirfarandi massaflokk: < 650, 650-750, 751-850, 851-950, 951-1 050, 1 051-1 150, 1 151-1 250, 1 251-1 350, 1 351-1 550, 1 551-1 750 og 1 751-2 000, 2 001-2 250, 2 251-2 500, 2 501-2 800 og > 2 800 kg.

Ef fjöldi nýrra bifreiða, sem eru í tilteknum massaflokki, m , og knúnar með eldsneytistegundinni f , er táknaður með $N_{f,m}$ er meðalmassi þessara ökutækja, $M_{f,m,ave}$, reiknaður út frá summu hvernar nýrrar bifreiðar, $M_{f,m}$, deilt með $N_{f,m}$:

$$M_{f,m,ave} = (1/N_{f,m}) \cdot \sum M_{f,m}$$

Ef $S_{f,m}$ er tiltekin losun koltvísýrings frá hverri bifreið sem er í tilteknum massaflokki og knúin með tiltekinni eldsneytistegund er meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings frá þessum ökutækjum fundin á hliðstæðan hátt með:

$$S_{f,m,ave} = (1/N_{f,m}) \cdot \sum S_{f,m}$$

5. Skipting nýskráðra fólksbifreiða eftir hámarksnettóafli

Skrá skal fjölda nýskráðra fólksbifreiða, sem eru knúnar með tiltekinni eldsneytistegund, meðalhámarksnettóafli þessara ökutækja og einnig meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá þeim fyrir hvern eftirfarandi flokk hámarksnettóafli: < 30, 30-40, 41-50, 51-60, 61-70, 71-80, 81-90, 91-100, 101-110, 111-120, 121-130, 131-140, 141-150, 151-160, 161-170, 171-180, 181-200, 201-250, 251-300, > 300 kW.

Ef fjöldi nýrra bifreiða, sem eru á tilteknu aflsviði, p , og knúnar með eldsneytistegundinni f , er táknaður með $N_{f,p}$ er meðalhámarksnettóafli þessara ökutækja, $P_{f,p,ave}$, reiknað út frá summu hámarksnettóaflgilda hvernar nýrrar bifreiðar, $P_{f,p}$, deilt með $N_{f,p}$:

$$P_{f,p,ave} = (1/N_{f,p}) \cdot \sum P_{f,p}$$

Ef $S_{f,p}$ er tiltekin losun koltvísýrings frá hverri bifreið sem er í tilteknum flokki hámarksnettóafli og knúin með tiltekinni eldsneytistegund er meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings frá þessum ökutækjum fundin á hliðstæðan hátt með:

$$S_{f,p,ave} = (1/N_{f,p}) \cdot \sum S_{f,p}$$

6. Skipting nýskráðra fólksbifreiða eftir slagrými

Skrá skal fjölda nýskráðra fólksbifreiða sem eru knúnar með tiltekinni eldsneytistegund, meðalslagrými þessara ökutækja og einnig meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá þeim fyrir hvern eftirfarandi slagrymisflokk: < 700, 700-800, 801-900, 901-1 000, 1 001-1 100, 1 101-1 200, 1 201-1 300, 1 301-1 400, 1 401-1 500, 1 501-1 600, 1 601-1 700, 1 701-1 800, 1 801-1 900, 1 901-2 000, 2 001-2 100, 2 101-2 200, 2 201-2 400, 2 401-2 600, 2 601-2 800, 2 801-3 000, 3 001-3 500, 3 501-4 500, > 4 500 cm³.

Ef fjöldi nýrra bifreiða, sem eru í tilteknum slagrymisflokki, c , og knúnar með eldsneytistegundinni f , er táknaður með $N_{f,c}$ er meðalslagrými þessara ökutækja, $C_{f,c,ave}$, reiknað út frá summu slagrymis hvernar nýrrar bifreiðar, $C_{f,c}$, deilt með $N_{f,c}$:

$$C_{f,c,ave} = (1/N_{f,c}) \cdot \sum C_{f,c}$$

Ef $S_{f,c}$ er tiltekin losun koltvísýrings frá hverri bifreið í tilteknum slagrymisflokki sem er knúin með tiltekinni eldsneytistegund er meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings frá þessum ökutækjum fundin á hliðstæðan hátt með:

$$S_{f,c,ave} = (1/N_{f,c}) \cdot \sum S_{f,c}$$

IV. VIÐAUKI

Snið vöktunargagna sem senda skal framkvæmdastjórninni

Í þessum viðauka er lýst sniðinu fyrir vöktunargögnin sem eru reiknuð út samkvæmt aðferðunum í III. viðauka og sem aðildarríkjunum ber að senda framkvæmdastjórninni.

1. *Meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings fyrir allar nýskráðar fólksbifreiðar sem eru knúnar með tiltekinni eldsneytistegund*

Fyrir hverja eldsneytistegund, *f*, skulu aðildarríkin tilgreina fjölda nýskráðra fólksbifreiða og meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá þessum bifreiðum. Gögnin eru sett í töflu, eins og sýnt er hér fyrir aftan, og gildi koltvísýringslosunar námunduð að næstu heilu tölu.

Eldsneytistegund	Fjöldi nýskráðra fólksbifreiða	Meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings (g/km)
Bensín	...	...
Dísilolía	...	...
...	...	

2. *Meðaltölur tiltekinnar losunar koltvísýrings, flokkaðar eftir framleiðanda og eldsneytistegund*

Flokka skal gögn, sem varða allar nýskráðar fólksbifreiðar, eftir framleiðanda og í undirflokk eftir eldsneytistegund (t.d. bensíni eða dísilolíu). Fyrir hvern undirflokk skulu aðildarríkin tilgreina allar meðaltölur tiltekinnar losunar koltvísýrings og þann fjölda fólksbifreiða sem notaður er til að reikna þær út. Tilskildar upplýsingar skal senda í töflu eins og sýnt er hér að aftan. Aftur skal námunda gildi koltvísýringslosunar að næstu heilu tölu.

Framleiðandi	Eldsneytistegund	Fjöldi nýskráðra fólksbifreiða	Meðaltala tiltekinnar losunar koltvísýrings (g/km)
...	Bensín	...	...
...	Dísilolía	...	...
...	...	...	

3. *Skipting nýrra fólksbifreiða eftir losun koltvísýrings*

Fyrir hverja eldsneytistegund skulu aðildarríkin tilgreina með eftirfarandi sniði fjölda nýrra fólksbifreiða, sem eru skráðar í hvern flokk koltvísýringslosunar, sundurgreindar eftir framleiðanda og fyrir alla framleiðendur samanlagt.

Framleiðandi													
Eldsneytistegund	Fjöldi nýskráðra fólksbifreiða, sundurgreindur eftir flokki koltvísýringslosunar (g/km)												
	< 60	60-80	81-100	101-120	121-140	141-160	161-180	181-200	201-250	251-300	301-350	351-450	> 450
Bensín													
Meðallosun koltvísýrings													
Dísilolía													
Meðallosun koltvísýrings													

Allir framleiðendur samanlagt

Eldsneytistegund	Fjöldi nýskráðra fólksbifreiða, sundurgreindur eftir flokki koltvísýringslosunar (g/km)												
	< 60	60-80	81-100	101-120	121-140	141-160	161-180	181-200	201-250	251-300	301-350	351-450	> 450
Bensín													
Meðallosun koltvísýrings													
Dísilolía													
Meðallosun koltvísýrings													

4. *Skipting nýrra fólksbifreiða eftir massa, afl og slagrymi*

Eigindum ökutækisins, massa, afl og slagrymi, hefur verið skipt í flokka. Tilkynna skal heildargögn fyrir hvern flokk. Tilskilin gögn, sundurgreind eftir framleiðanda og fyrir alla framleiðendur samanlagt, varða meðalgildi (fyrir massa, afl og slagrymi) og meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings fyrir fólksbifreiðarnar í flokknum. Gildin fyrir massa, afl og slagrymi og tiltekna losun koltvísýrings skal námunda að næstu heilu tölu.

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

ÁKVÖRÐUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR**2002/EES/23/36****frá 17. nóvember 2000****um spurningalista fyrir skýrslur aðildarríkjanna um framkvæmd tilskipunar 1999/31/EB um urðun úrgangs(*)***(tilkynnt með númeri C(2000) 3318)**(2000/738/EB)*

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA
HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins,

með hliðsjón af tilskipun ráðsins 1999/31/EB frá 26. apríl 1999 um urðun ⁽¹⁾, einkum 15. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Samkvæmt 15. gr. tilskipunar 1999/31/EB ber aðildarríkjunum að senda framkvæmdastjórninni skýrslu um framkvæmd þessarar tilskipunar.
- 2) Skýrsluna ber að byggja á spurningalista eða fyrirmynd sem framkvæmdastjórnin tekur saman drög að í samræmi við málsmæðferðina sem mælt er fyrir um í 6. gr. tilskipunar ráðsins 91/692/EBE ⁽²⁾.
- 3) Fyrsta skýrslan tekur til tímabilsins frá 16. júlí 2001 til 2003.

- 4) Ráðstafanirnar, sem kveðið er á um í þessari ákvörðun, eru í samræmi við álit nefndarinnar sem komið var á fót samkvæmt 6. gr. tilskipunar 91/692/EBE.

SAMÞYKKT ÁKVÖRÐUN ÞESSA:

1. gr.

Spurningalistinn, sem fylgir í viðaukanum, er hér með samþykktur.

2. gr.

Ákvörðun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Brussel 17. nóvember 2000.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Margot WALLSTRÖM

framkvæmdastjóri.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 298, 25.11.2000, bls. 24, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 122/2001 frá 28. september 2001 um breytingu á XX. viðauka (Umhverfismál) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 60, 6.12.2001, bls. 35.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 182, 16.7.1999, bls. 1.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 377, 23.12.1991, bls. 48.

VIDAUKI

SPURNINGALISTI

fyrir skýrslu aðildarríkjanna um lögleiðingu og framkvæmd tilskipunar 99/31/EB um urðun úrgangs

Ekki er þörf á að endurtaka upplýsingar sem þegar hafa verið látnar í té en koma skal fram hvar og hvenær upplýsingarnar voru gefnar.

I. Lögleiðing í aðildarríkjunum

1. Hvaða núgildandi lög og reglugerðir hafa verið sett til að lögleiða tilskipunina í aðildarríkjunum? Ef svæðisbundnir aðilar annast setningu ákvæða um urðun í aðildarríkjunum ber einnig að senda þessi ákvæði. Tilgreina skal nákvæmlega með hvaða hætti hvert ákvæði tilskipunarinnar hefur verið lögleitt.
2. Veitið almennar upplýsingar um notkun hauggass sem hefur verið safnað til að framleiða orku, þar með talið ráðstafanir til að umhverfið verði fyrir sem minnstum skaða eða spjöllum og að sem minnst hætta steðji að heilbrigði manna við söfnun, meðhöndlun og nýtingu hauggass.
3. Lýsið í stórum dráttum þeim ráðstöfunum sem gerðar hafa verið til að minnka, sem mest má verða, óþægindi og hættu samkvæmt 5. lið I. viðauka.
4. Hafa verið settar saman skrár eða skilgreindar viðmiðanir fyrir úrgang sem telst tækur eða ótækur í hverjum flokki urðunarstaða? Ef svarið er „já“, hafa þessar skrár eða viðmiðanir, sem og viðmiðunargildin og greiningaraðferðirnar, verið sendar framkvæmdastjórninni?
5. Veitið upplýsingar um aðferðir sem eru notaðar við öflun veðurfræðilegra gagna eins og um getur í 2. lið III. viðauka.
6. Lýsið í stuttu máli almennu fyrirkomulagi á vöktun sigvatns og yfirborðsvatns og eftirliti með mögulegri losun lofttegunda og með loftþrýstingi eins og um getur í 3. lið III. viðauka.
7. Veitið almennar upplýsingar um urðunarstaði þar sem ekki var álitid nauðsynlegt að mæla rúmmál og samsetningu yfirborðsvatns eins og kveðið er á um í 3. lið II. viðauka.

II. Framkvæmd tilskipunarinnar

1. Hafa aðildarríkin nýtt sér þann möguleika á undanþágu sem kveðið er á um í 3. mgr. 3. gr. (hættulítill úrgangur sem er ekki óvirkur úrgangur en fellur til við leit, nám, meðhöndlun og geymslu verðmætra jarðefna svo og við starfrækslu grjótnáma)?
Ef svarið er „já“ ber að veita nánari upplýsingar um þessar undanþágu.
2. Hafa aðildarríkin nýtt sér þann möguleika á undanþágu sem kveðið er á um í 4. mgr. 3. gr. (eyjar og afskekktar byggðir)?
Ef svarið er „já“ ber að veita nánari upplýsingar um þessar undanþágu, þar á meðal upplýsingar um magn og, ef því verður við komið, tegund úrgangsins sem berst stöðum sem hafa slíka undanþágu.
3. Hafa aðildarríkin nýtt sér þann möguleika á undanþágu sem kveðið er á um í 5. mgr. 3. gr. (neðanjarðargeymslur)?
Ef svarið er „já“ ber að veita nánari upplýsingar um geymsluaðstöðuna, undanþágurnar og um magn og, ef því verður við komið, tegund úrgangsins sem berst stöðum sem hafa slíka undanþágu.
4. a) Hefur verið gerð innlend áætlun um að minnka magn þess lífbrjótanlega (lífræna) úrgangs sem berst til urðunarstaða samkvæmt 1. mgr. 5. gr. og hefur framkvæmdastjórninni verið tilkynnt um hana?
Ef svarið er „nei“ skal færa rök fyrir ákvörðuninni.
b) Tilgreinið hvaða úrgangur er flokkaður á innlendum vettvangi sem lífbrjótanlegur úrgangur og hvaða úrgangur er flokkaður sem lífrænt húsasorp.
c) Hver er reynslan af beitingu áætlunarinnar?
d) Tilgreinið magn þess lífræna húsasorps (í tonnum og, ef unnt er, sundurliðað eftir úrgangi) sem féll til árið 1995 (eða á síðasta ári fyrir 1995 sem stöðluð gögn frá Hagstofu Evrópubandalaganna liggja fyrir um).
e) Tilgreinið fyrir hvert ár þess tímabils, sem skýrslan tekur til, magn þess lífræna húsasorps og annars lífbrjótanlegs úrgangs (í tonnum í báðum tilvikum og, ef unnt er, sundurliðað eftir úrgangi) sem barst til urðunarstaða.
f) Hvaða breytingar eru fyrirhugaðar á áætluninni?

5. Tilgreinið fjölda núverandi urðunarstaða:

	Urðunarstaðir fyrir hættulegan úrgang	Urðunarstaðir fyrir hættulítinn úrgang	Urðunarstaðir fyrir óvirkan úrgang	Aðrir urðunarstaðir (*)
Heildarfjöldi núverandi urðunarstaða				
Fjöldi þessara urðunarstaða sem uppfyllir ákvæði tilskipunarinnar				
Fjöldi urðunarstaða sem hefur verið lokað (urðun hætt) eftir 16. júlí 2001				
Heildarfjöldi endurnýjaðra urðunarstaða				
Móttökugeta sem eftir er (í tonnum)				

(*) Tilgreinið, eftir því sem þörf krefur, tegund urðunarstaðar þar til aðlögunartímabilinu lýkur

6. Hvaða ráðstafanir hafa verið gerðar til að tryggja að farið sé að ákvæðum 10. gr. um kostnað við urðun?
7. Lýsið í stórum dráttum þeim ráðstöfunum sem hafa verið gerðar samkvæmt 13. gr. til að komast hjá því að urðunarstaðir, sem hefur verið lokað, hafi skaðleg áhrif á umhverfið.
8. Lýsið í stuttu máli hvernig urðunarstaðir eru skipulagðir með hliðsjón af 1. lið I. viðauka (staðsetning urðunarstaðar).
9. Lýsið í stórum dráttum þeim tæknilegu ráðstöfunum sem gerðar hafa verið til að tryggja að farið sé að ákvæðum 2. liðar I. viðauka (aðgerðir sem varða vatn og sigvatn).
10. Hafa verið settar almennar eða sértækar kröfur, eins og í I. viðauka, sem gilda um urðunarstaði fyrir óvirkan úrgang?
11. Hefur verið slakað á kröfum samkvæmt liðum 3.2 og 3.3 í I. viðauka fyrir tiltekna urðunarstaði? Ef svarið er „já“ skal veita almennar upplýsingar um þessa urðunarstaði.

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 98/30/EB

2002/EES/23/37

frá 22. júní 1998

um sameiginlegar reglur fyrir innri markaðinn fyrir jarðgas(*)

EVRÓPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 2. mgr. 57. gr., 66. gr. og 100. gr. a,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af áliti efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. b í sáttmálanum ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Samkvæmt 7. gr. a í sáttmálanum skal innri markaðurinn vera svæði án innri landamæra þar sem tryggður er frjáls flutningur á vörum, fólki, þjónustu og fjármagni. Mikilvægt er að samþykkja ráðstafanir til að stuðla að því að innri markaðurinn verði að veruleika.
- 2) Samkvæmt 7. gr. c í sáttmálanum skal taka tillit til mismunandi þróunarstigs hagkerfa en undanþágur skulu vera til tímabundnar og valda sem minnstum truflunum á starfsemi hins sameiginlega markaðar.
- 3) Mikilvægt skref í átt að sameiginlegum orkumarkaði er að koma á jarðgasmarkaði þar sem samkeppni ríkir.

- 4) Tilskipun ráðsins 91/296/EBE frá 31. maí 1991 varðandi gegnumflutning á jarðgasi um flutningskerfi ⁽⁴⁾ og tilskipun ráðsins 90/377/EBE frá 29. júní 1990 um starfsreglur bandalagsins til að auka gagnsæi verðlagningar á gasi og rafmagni til notenda í atvinnuskyni ⁽⁵⁾ eru fyrsti áfangi í tilkomu innri markaðar fyrir jarðgas.

- 5) Brýnt er að gera frekari ráðstafanir í því skyni að koma á innri markaði fyrir jarðgas.

- 6) Ákvæði þessarar tilskipunar eiga ekki að hafa áhrif á beitingu sáttmálans, einkum ákvæðin um frjálsa flutninga á vörum á innri markaðinum og reglur um samkeppni og þau hafa ekki áhrif á völd framkvæmdastjórnarinnar samkvæmt sáttmálanum.

- 7) Innri jarðgasmarkaði þarf að koma á í áföngum til þess að gera atvinnugreininni kleift að aðlagast nýju umhverfi á sveigjanlegan og skipulegan hátt og til þess að unnt sé að taka tillit til mismunandi markaðsgerðar í aðildarríkjunum.

- 8) Stofnun innri jarðgasmarkaðar stuðlar að samtengingu og rekstrarsamhæfi kerfa, til dæmis með því að samhæfa gæði gass.

- 9) Setja ber tiltekinn fjölda sameiginlegra reglna fyrir skipulag og rekstur jarðgasgeirans. Í samræmi við dreifræðisregluna ber að setja almennar meginreglur í bandalaginu til að marka stefnuna en aðildarríkjunum er eftirlátið að útfæra þær þannig að hvert aðildarríki geti viðhaldið og valið það fyrirkomulag sem best

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB L 245, 4.9.1998, bls. 43, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 123/2001 frá 26. október 2001 um breytingu á XX. viðauka (Umhverfismál) við EES-samninginn. Sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalaganna nr. 60, 6.12.2001, bls. 36.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 65, 14.3.1992, bls. 14, og Stjtið. EB C 123, 4.5.1994, bls. 26.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 73, 15.3.1993, bls. 31, og Stjtið. EB C 195, 18.7.1994, bls. 82.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 17. nóvember 1993 (Stjtið. EB C 329, 6.12.1993, bls. 182), sameiginleg afstaða ráðsins (EB) nr. 17/98 frá 12. febrúar 1998 (Stjtið. EB C 91, 26.3.1998, bls. 46) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 30. apríl 1998 (Stjtið. EB C 152, 18.5.1998). Ákvörðun ráðsins frá 11. maí 1998.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 147, 12.6.1991, bls. 37. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 95/49/EB (Stjtið. EB L 233, 30.9.1995, bls. 86).

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 185, 17.7.1990, bls. 16. Tilskipuninni var síðast breytt með aðildarlögnum frá 1994.

- hentar aðstæðum á hverjum stað, einkum með hliðsjón af leyfum og yfirumsjón með vörukaupasamningum.
- 10) Afhending á jarðgasi erlendis frá er sérstaklega mikilvægt vegna kaupa á jarðgasi í aðildarríkjum sem eru mjög háð innflutningi á jarðgasi.
- 11) Almenna reglan er að fyrirtæki innan jarðgasgeirans geti stundað starfsemi sína án þess að vera mismunað.
- 12) Í sumum aðildarríkjunum kann að reynast nauðsynlegt að innleiða skyldur um opinbera þjónustu til að tryggja örugga afhendingu og vernd neytenda og umhverfis sem ríkin telja ekki víst að sé sjálfkrafa tryggð með frjálsri samkeppni.
- 13) Langtímaskipulag getur verið ein aðferð við að uppfylla slíkar skyldur um opinbera þjónustu um leið og tekið er tillit til þess að þriðju aðilar kunni að leita eftir því að fá aðgang að kerfinu. Aðildarríkjunum er heimilt að hafa eftirlit með samningum, þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, sem gerðir eru í því skyni að fylgjast reglulega með afhendingu.
- 14) Aðildarríkjunum er skylt, samkvæmt 1. mgr. 90. gr. sáttmálans, að virða reglur um samkeppni með tilliti til opinberra fyrirtækja og fyrirtækja sem hafa fengið sérstök réttindi eða einkarétt.
- 15) Í 2. mgr. 90. gr. sáttmálans er fyrirtækjum, sem hefur verið falið að veita þjónustu sem hefur almennt efnahagslegt gildi, gert að hlíta þessum reglum með sérstökum skilyrðum. Framkvæmd þessarar tilskipunar hefur áhrif á starfsemi slíkra fyrirtækja. Aðildarríkin þurfa ekki, eins og um getur í 3. mgr. 3. gr., að beita ákvæðum 4. gr., einkum gagnvart dreifikerfum sínum, til að standa ekki í vegi fyrir því, að lögum eða í reynd, að skyldur, sem jarðgasfyrirtækjum ber að sinna og hafa almennt efnahagslegt gildi, séu uppfylltar.
- 16) Aðildarríkin verða því að virða reglur sáttmálans sem máli skipta, eins og dómstóll Evrópubandalaganna túlkar þær, þegar þau leggja skyldur um opinbera þjónustu á fyrirtæki innan jarðgasgeirans.
- 17) Mæla ber fyrir um grunnviðmiðanir og málsmeðferðarreglur sem varða leyfi sem aðildarríkin kunna að veita til þess að reisa megi og starfrækja viðeigandi aðstöðu innan innlands kerfis þeirra. Þessi ákvæði ættu ekki að hafa áhrif á viðeigandi ákvæði innlendrar löggjafar þar sem gerð er krafa um að veita skuli leyfi fyrir því að reisa eða starfrækja viðkomandi aðstöðu. Slík krafa ætti, samt sem áður, ekki að takmarka samkeppni milli fyrirtækja innan geirans.
- 18) Ákvörðun Evrópuþingsins og ráðsins nr. 1254/96/EB frá 5. júní 1996 um setningu viðmiðunarreglna um samevrópsk orkunet ⁽¹⁾ stuðlar að þróun samþættra grunnvirkja fyrir jarðgasgeirann.
- 19) Tæknilegar reglur um rekstur kerfa og beinna leiðslna skulu vera gagnsæjar og tryggja rekstrarsamhæfi kerfa.
- 20) Setja ber meginreglur um fyrirtæki á sviði flutninga, geymslu og fljótandi jarðgass og fyrirtækja á sviði dreifingar og afhendingar.
- 21) Nauðsynlegt er að kveða á um að lögbær yfirvöld hafi aðgang að innri reikningsskilum fyrirtækja með tilhlýðilegu tilliti til þagnarskyldu.
- 22) Reikningsskil allra samþættra jarðgasfyrirtækja skulu vera mjög gagnsæ. Reikningsskilin skulu aðskilin fyrir mismunandi starfsemi þegar það er nauðsynlegt til þess að koma í veg fyrir mismunun, víxlنيðurgreiðslur og aðra röskun á samkeppni, að teknu tilliti til þess, í viðkomandi tilvikum, að í flutningi felst endurgösun með tilliti til reikningsskila. Sérreikningsskila skal ekki krafist fyrir lögaðila, til dæmis verðbréfamarkaði, meðal annars fyrir framvirka staðlaða samninga, sem gegna, burtséð frá þessari viðskiptastarfsemi, engu hlutverki sem jarðgasfyrirtæki gegnir. Heimilt er að leggja fram samþætt reikningsskil fyrir vetniskolefnisframleiðslu og tengda starfsemi sem lið í því að uppfylla kröfur þessarar tilskipunar um reikningsskil fyrir aðra starfsemi en starfsemi á sviði gass. Viðeigandi upplýsingar í 3. mgr. 23. gr. skulu, þar sem þess er krafist, fjalla um reikningsskilagögn um leiðslur fyrir óunnið jarðgas.
- 23) Aðgangur að kerfinu skal vera frjáls í samræmi við þessa tilskipun og ætti að leiða til þess að markaðir í hinum ýmsu aðildarríkjum verði nægilega opnir og,

⁽¹⁾ Stjótið. EB L 161, 29.6.1996, bls. 147. Ákvörðuninni var síðast breytt með ákvörðun nr. 1047/97/EB (Stjótið. EB L 152, 11.6.1997, bls. 12).

eftir atvikum, opnir í sambærilegum mæli. Um leið ætti opnun markaða ekki að skapa ónauðsynlegt ójafnvægi með tilliti til samkeppni milli fyrirtækja í hinum ýmsu aðildarríkjum.

24) Vegna fjölbreytts skipulags og mismunandi séreinkenna kerfa í aðildarríkjunum ætti aðgangur að kerfum að vera með mismunandi hætti og honum stýrt í samræmi við hlutlægar og gagnsæjar viðmiðanir án mismununar.

25) Til þess að samkeppnismarkaður fyrir jarðgas geti orðið að veruleika skal kveða á um aðgang að leiðslukerfum fyrir óunnið jarðgas. Nauðsynlegt er að fara með slíkan aðgang að leiðslukerfum fyrir óunnið jarðgas sem sérmál, einkum með tilliti til sérstakra efnahagslegra, tæknilegra og rekstrarlegra sérkenna slíkra kerfa. Ákvæði þessarar tilskipunar hafa engin, áhrif á innlend skattaákvæði.

26) Setja ber ákvæði um leyfi fyrir lagningu og notkun beinna leiðslna.

27) Setja skal öryggisákvæði og kveða á um málsmeðferð við lausn deilumála.

28) Forðast skal alla misnotkun á yfirburðastöðu og undirverðlagningu.

29) Þar sem búast má við að sum aðildarríki eigi í sérstökum erfiðleikum með að aðlaga kerfi sín ber að setja ákvæði um tímabundnar undanþágur.

30) Staðreyndin er sú að gerðir hafa verið á markaði langtímasamningar, þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, í því skyni að tryggja gasbirgðir aðildarríkjanna. Einkum ber að setja ákvæði um undanþágur frá tilteknum ákvæðum þessarar tilskipunar ef um er að ræða jarðgasfyrirtæki sem er eða yrði í alvarlegum efnahagserfiðleikum vegna skuldbindinga, sem það hefur undirgengist, samkvæmt samningi þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða einhverja fjárhæð jafnvel þótt varan sé ekki afhent. Fyrirnefndar undanþágur ættu ekki að veikja tilganginn með þessari tilskipun, sem er að gefa innri markaðinn frjálstan fyrir jarðgas. Alla samninga, þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, sem eru gerðir eða endurnýjaðir eftir að tilskipun þessi öðlast gildi, skal gera með varkárni í

því skyni að þeir hamli því ekki að unnt verði að opna markaðinn að verulegu leyti. Því ber að takmarka gildistíma og gildissvið slíkra undanþágna og veita þær svo gagnsætt sé undir yfirumsjón framkvæmdastjórnarinnar.

31) Þörf er sérákvæða fyrir markaði og fjárfestingar á öðrum sviðum sem eru vanþróuð enn sem komið er. Takmarka ber gildistíma og gildissvið undanþágna fyrir slíka markaði og svið. Með tilliti til gagnsæis og einsleitni ætti framkvæmdastjórnin að gegna veigamiklu hlutverki þegar veita á fyrirnefndar undanþágur.

32) Þessi tilskipun er enn einn áfangi á leið til meira frjálsræðis. Eftir að hún kemur til framkvæmda verður engu að síður enn um að ræða hindranir í viðskiptum með jarðgas milli aðildarríkjanna. Leggja ber fram tillögur um það hvernig efla megi starfrækslu innri markaðarins fyrir jarðgas í ljósi fenginnar reynslu. Því ber framkvæmdastjórninni að gefa Evrópuþinginu og ráðinu skýrslu um beitingu þessarar tilskipunar.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

I. KAFLI

GILDISSVIÐ OG SKILGREININGAR

1. gr.

Í þessari tilskipun eru settar sameiginlegar reglur um flutning, dreifingu, afhendingu og geymslu jarðgass. Settar eru reglur um skipulagningu og starfsemi jarðgasgeirans, meðal annars fljótandi jarðgass, markaðsaðgang, starfrækslu kerfa og viðmiðanir og málsmeðferð við veitingu leyfa fyrir flutningi, dreifingu, afhendingu og geymslu jarðgass.

2. gr.

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

1. „jarðgasfyrirtæki“: einstaklingur eða lögpersóna sem starfar á að minnsta kosti einu eftirtalinna sviða: framleiðslu, flutningi, dreifingu, afhendingu, kaupum á eða geymslu jarðgass, meðal annars fljótandi jarðgass, og er ábyrgur fyrir verkefnum sem lúta að viðskiptum, tækni og/eða viðhaldi, sem aftur tengjast fyrirnefndum störfum, en er ekki endanlegur kaupandi;

2. „leiðslukerfi fyrir óunnið jarðgas“: leiðslur eða leiðslukerfi sem eru starfrækt og/eða lögð sem hluti af olíu- eða gasframleiðsluframkvæmd eða eru notuð til þess að miðla jarðgasi frá einni eða fleiri slíkum starfstöðvum til vinnslustöðvar eða birgðastöðvar eða endastöðvar við strönd;
3. „flutningur“: flutningur jarðgass um annars konar háþrýstleiðslukerfi en leiðslukerfi fyrir óunnið jarðgas í þeim tilgangi að afhenda það viðskiptamönnum;
4. „fyrirtæki sem annast flutning“: einstaklingur eða lögpersóna sem starfar á sviði flutnings;
5. „dreifing“: flutningar jarðgass um leiðslukerfi innan sveitarfélaga eða héraða í þeim tilgangi að afhenda það viðskiptamönnum;
6. „dreifingarfyrirtæki“: einstaklingur eða lögpersóna sem annast dreifingu;
7. „afhending“: afgreiðsla og/eða sala jarðgass, þar með talið fljótandi jarðgas, til viðskiptamanna;
8. „afhendingarfyrirtæki“: einstaklingur eða lögpersóna sem annast afhendingu;
9. „geymsluaðstaða“: aðstaða til þess að geyma jarðgas sem er í eigu jarðgasfyrirtækis eða er starfrækt af slíku fyrirtæki, að þeim hluta undanskildum sem er notaður til framleiðslu;
10. „geymslufyrirtæki“: einstaklingur eða lögpersóna sem annast geymslu;
11. „virki fyrir fljótandi jarðgas“: birgðastöð þar sem jarðgasi er breytt í vökva eða þar sem afferming, geymsla og endurgösum fljótandi jarðgass fer fram;
12. „kerfi“: öll flutningskerfi og/eða dreifikerfi og/eða virki fyrir fljótandi jarðgas sem jarðgasfyrirtæki á og/eða starfrækir, þar með talin aðstaða þess og tengdra fyrirtækja, þar sem veitt er nauðsynleg viðbótarþjónusta til þess að veita aðgang að flutningi og dreifingu;
13. „samtengt kerfi“: fjöldi kerfa sem eru tengd innbyrðis;
14. „bein leiðsla“: jarðgasleiðsla sem er til viðbótar samtengda kerfinu;
15. „samþætt jarðgasfyrirtæki“: lóðrétt eða lárétt samþætt fyrirtæki;
16. „lóðrétt samþætt fyrirtæki“: jarðgasfyrirtæki sem starfar á tveimur eða fleiri eftirtalinna sviða: framleiðslu, flutningi, afhendingu eða geymslu jarðgass;
17. „lárétt samþætt fyrirtæki“: fyrirtæki sem starfar á að minnsta kosti einu eftirtalinna sviða: framleiðslu, flutningi, dreifingu, afhendingu eða geymslu jarðgass og stundar aðra starfsemi sem ekki tengist gasi;
18. „tengt fyrirtæki“: eignatengd fyrirtæki í skilningi 41. gr. sjöundu tilskipunar ráðsins 83/349/EBE frá 13. júní 1983 um samstæðureikninga ⁽¹⁾ sem byggð er á g-lið 3. mgr. 54. gr. sáttmálans og/eða hlutdeildarfyrirtæki í skilningi 1. mgr. 33. gr. og/eða fyrirtæki í eigu sömu hluthafa;
19. „kerfisnotandi“: einstaklingur eða lögpersóna sem afhendir jarðgas eða fær jarðgas afhent gegnum kerfið;
20. „viðskiptamenn“: heildsalar eða kaupendur jarðgass og jarðgasfyrirtæki sem kaupa jarðgas;
21. „kaupandi“: viðskiptamaður sem kaupir jarðgas til eigin nota;
22. „heildsalar“, þar sem aðildarríkin viðurkenna þá: einstaklingar eða lögpersónur sem kaupa og selja jarðgas og sem ekki sjá um flutning eða dreifingu innan eða utan kerfisins þar sem þeir hafa staðfestu;
23. „gerð langtímaáætlana“: áætlanir jarðgasfyrirtækja um afhendingu og flutningsgetu til langs tíma með það fyrir augum að mæta þörfum kerfisins fyrir jarðgas, auka fjölbreytni linda og tryggja framboð til viðskiptamanna;
24. „nývaxtarmarkaður“: aðildarríki þar sem fyrsta vöruafhending samkvæmt fyrsta jarðgaskaupasamningi til langs tíma fór fram fyrir tíu árum eða síðar;
25. „öryggi“: bæði öryggi með tilliti til afhendingar og birgða og tæknilegt öryggi.

⁽¹⁾ Stjótt. EB L 193, 18.7.1983, bls. 1. Tilskipuninni var síðast breytt með aðildarlögunum frá 1994.

II. KAFLI

ALMENNAR REGLUR UM SKIPULAGNINGU
ATVINNUGREINARINNAR

3. gr.

1. Aðildarríkjnum ber að tryggja, á grunni skipulags stofnana þeirra og með viðeigandi tilliti til dreifðisreglunnar, að jarðgasfyrirtæki séu rekin í samræmi við meginreglur þessarar tilskipunar, með fyrirvara um 2. mgr., til að koma á samkeppnismarkaði fyrir jarðgas og að fyrrnefndum fyrirtækjum sé ekki mismunað að því er varðar réttindi og skyldur.

2. Aðildarríkjnum er heimilt, að teknu fullu tilliti til viðeigandi ákvæða sáttmálans, einkum 90. gr., að skylda jarðgasfyrirtæki til þess að sinna opinberri þjónustu í þágu almennra efnahagslegra hagsmuna, sem getur varðað öryggi, þar með talið öruggt framboð, reglufestu, gæði og verð afhentrar vöru og umhverfisvernd. Skilgreina ber fyrrnefndar skyldur nákvæmlega auk þess sem þær skulu vera gagnsæjar, án mismununar og unnt að sannreyna þær. Aðildarríkin skulu birta þær og allar endurskoðanir þeirra og tilkynna framkvæmdastjórninni þegar í stað. Aðildarríkjum er heimilt, óski þau þess, að koma á langtímaskipulagi til að tryggja að fyrrnefndum skyldum um opinbera þjónustu í tengslum við öruggt framboð sé sinnt um leið og gert er ráð fyrir að þriðju aðilar kunni að leita eftir aðgangi að kerfinu.

3. Aðildarríkjnum er heimilt að ákveða að beita ekki ákvæðum 4. gr. með tilliti til dreifingar að svo miklu leyti sem beiting þessara ákvæða myndi hindra, að lögum eða í reynd, að jarðgasfyrirtækin gætu sinnt þeim skyldum sem þeim ber í þágu almennra efnahagslegra hagsmuna og að svo miklu leyti sem það hefði ekki áhrif á þróun viðskipta að því marki að ganga þvert á hagsmuni bandalagsins. Samkvæmt þessari tilskipun og 90. gr. sáttmálans liggja hagsmunir bandalagsins meðal annars í samkeppni með tilliti til hæfra viðskiptamanna.

4. gr.

1. Ef um það er að ræða að leyfi (til dæmis nytjaleyfi, heimild, sérleyfi, samþykki eða viðurkenningu) þurfi til þess að reisa eða starfrækja virki fyrir jarðgas skulu aðildarríkin eða lögbær yfirvöld, sem þau tilnefna, veita leyfi til þess að reisa og/eða starfrækja slík virki, leiðslur og tilheyrandi tækjabúnað á yfirráðasvæði sínu í samræmi við 2. til 4. mgr. Aðildarríkin eða lögbær yfirvöld, sem þau tilnefna, geta einnig veitt heimild, á sama grundvelli, til afhendingar jarðgass og til heildsala.

2. Styðjist aðildarríkin við fyrirkomulag leyfisveitinga skulu þau mæla fyrir um markmið og viðmiðanir án mismununar sem fyrirtæki, sem sækir um leyfi til þess að reisa og/eða starfrækja jarðgasvirki eða sækir um leyfi til þess að afhenda jarðgas, skal uppfylla. Birta skal opinberlega viðmiðanir án mismununar og aðferðir við leyfisveitingar.

3. Aðildarríkin skulu tryggja að ástæður fyrir synjun um leyfi séu hlutlægar og án mismununar og að umsækjanda sé tilkynnt um þær. Tilkynna ber framkvæmdastjórninni um ástæður slíkrar synjunar til upplýsingar. Aðildarríkin skulu samþykkja málsmeðferð sem gerir hlutaðeigandi umsækjanda kleift að áfrýja slíkri synjun.

4. Aðildarríkjnum er heimilt, með tilliti til þróunar svæða, þangað sem gasi hefur nýlega verið veitt, og skilvirks rekstrar almennt og með fyrirvara um ákvæði 20. gr., að synja um frekari leyfi til þess að reisa og starfrækja dreifikerfi á tilteknu svæði hafi slík dreifikerfi þegar verið reist eða fyrir liggja áætlanir um slíkt á því svæði og að því gefnu að sú aðstaða, sem fyrir er eða er fyrirhuguð, sé ekki fullnýtt.

5. gr.

Aðildarríkin skulu tryggja að samdar séu og birtar tækni-reglur um lágmarkskröfur um tæknihönnun og rekstur vegna tengingar virkja fyrir fljótandi jarðgas, geymsluaðstöðu, annarra flutningsneta eða dreifikerfa og beinna lína við kerfið. Þessar tæknireglur skulu tryggja rekstrarsamhæfi kerfa og vera hlutlægar og án mismununar. Þær ber að tilkynna framkvæmdastjórninni í samræmi við ákvæði 8. gr. tilskipunar ráðsins 83/189/EBE frá 28. mars 1983 sem setur reglur um tilhögun upplýsingaskipta vegna tæknilegra staðla og reglugerða⁽¹⁾.

III. KAFLI

FLUTNINGUR, GEYMSLA OG FLJÓTANDI JARÐGAS

6. gr.

Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að tryggt sé að fyrirtæki á sviði flutnings, geymslu og fljótandi jarðgass starfi í samræmi við ákvæði 7. og 8. gr.

⁽¹⁾ Stjótd. EB L 109, 26.4.1983, bls. 8. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 96/139/EB (Stjótd. EB L 32, 10.2.1996, bls. 31).

7. gr.

1. Fyrirtæki á sviði flutnings, geymslu og fljótandi jarðgass skulu starfrækja, viðhalda og þróa, við skilyrði sem eru hagkvæm í efnahagslegu tilliti, traust, áreiðanleg og skilvirk flutningskerfi, geymsluaðstöðu og/eða virki fyrir fljótandi jarðgas, þar sem tilhlýðilegt tillit er tekið til umhverfisins.

2. Fyrirtæki á sviði flutninga, geymslu og/eða fljótandi jarðgass skulu ekki mismuna kerfisnotendum eða flokkum kerfisnotenda, einkum í því skyni að draga taum fyrirtækja sem eru í eignatengslum við þau.

3. Fyrirtæki á sviði flutninga, geymslu og/eða fljótandi jarðgass skulu veita öðrum fyrirtækjum sem annast flutning, öðrum geymslufyrirtækjum og/eða dreifingarfyrirtækjum fullnægjandi upplýsingar til þess að tryggt sé að flutningur geti farið fram og geymsla verið með þeim hætti sem er í samræmi við öruggan og skilvirkan rekstur samtengda kerfisins.

8. gr.

1. Fyrirtæki á sviði flutninga, geymslu og/eða fljótandi jarðgass skulu, með fyrirvara um ákvæði 12. gr. eða aðra lagaskyldu þess efnis að afhenda upplýsingar, gæta trúnaðar um viðkvæmar viðskiptaupplýsingar sem þau afla sér með starfsemi sinni.

2. Fyrirtæki sem annast flutning, skulu ekki, í tengslum við kaup eða sölu fyrirtækja sem annast flutning eða tengdra fyrirtækja á jarðgasi, misnota viðkvæmar viðskiptaupplýsingar sem þau fá frá þriðju aðilum í tengslum við það að veita eða semja um aðgang að kerfinu.

IV. KAFLI

DREIFING OG AFHENDING

9. gr.

1. Aðildarríkin skulu tryggja að dreifingarfyrirtæki fari að ákvæðum 10. og 11. gr.

2. Aðildarríkjunum er heimilt að skylda dreifingarfyrirtæki og/eða afhendingarfyrirtæki til að þjóna viðskiptamönnum á tilteknu svæði eða í tilteknum flokki eða hvort tveggja. Heimilt er að stýra gjaldskránni fyrir slíka þjónustu, t.d. til að tryggja að hlutaðeigandi viðskiptamenn hljóti jafna meðferð.

10. gr.

1. Öll dreifingarfyrirtæki skulu starfrækja, viðhalda og þróa, við skilyrði sem eru hagkvæm í efnahagslegu tilliti, traust, áreiðanlegt og skilvirkt kerfi þar sem tilhlýðilegt tillit er tekið til umhverfisins.

2. Dreifingarfyrirtæki skal þó aldrei, mismuna kerfisnotendum eða flokkum kerfisnotenda, einkum í því skyni að draga taum fyrirtækja sem eru í eignatengslum við það.

3. Dreifingarfyrirtæki skulu veita öðrum dreifingarfyrirtækjum og/eða flutnings- og/eða geymslufyrirtækjum fullnægjandi upplýsingar til þess að tryggt sé að gasflutningar geti farið fram með þeim hætti sem er í samræmi við öruggan og skilvirkan rekstur samtengda kerfisins.

11. gr.

1. Dreifingarfyrirtæki skulu, með fyrirvara um ákvæði 12. gr. eða aðra lagaskyldu þess efnis að afhenda upplýsingar, gæta trúnaðar um viðkvæmar viðskiptaupplýsingar sem þau afla sér með starfsemi sinni.

2. Dreifingarfyrirtæki skulu ekki, í tengslum við kaup eða sölu dreifingarfyrirtækjanna eða tengdra fyrirtækja á jarðgasi, misnota viðkvæmar viðskiptaupplýsingar sem þau fá frá þriðju aðilum í tengslum við það að veita eða semja um aðgang að kerfinu.

V. KAFLI

AÐSKILNADUR OG GAGNSÆI REIKNINGA

12. gr.

Aðildarríkin eða hvert það lögbæra yfirvald, sem þau tilnefna, auk yfirvaldanna, sem sjá um lausn deilumála og um getur í 2. mgr. 21. gr. og 3. mgr. 23. gr., skulu hafa aðgang að þeim reikningum jarðgasfyrirtækja, eins og fram kemur í 13. gr., sem þau þurfa að skoða vegna starfa sinna. Aðildarríkin og hvert það lögbæra yfirvald, sem þau tilnefna, auk yfirvaldanna, sem sjá um lausn deilumála, skulu gæta trúnaðar um viðkvæmar viðskiptaupplýsingar. Aðildarríkjunum er heimilt að samþykkja undanþágur frá meginreglunni um trúnað ef slíkt er nauðsynlegt til þess að gera lögbærum yfirvöldum kleift að sinna störfum sínum.

13. gr.

1. Aðildarríkin gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að reikningar jarðgasfyrirtækja séu haldnir í samræmi við ákvæði 2. til 5. mgr. þessarar greinar.

2. Jarðgasfyrirtæki skulu, hvernig sem eignarhaldi þeirra eða rekstrarformi að lögum er háttað, ganga frá ársreikningum sínum og leggja þá fram til endurskoðunar og birta í samræmi við ákvæði landslaga um ársreikninga félaga með takmarkaða ábyrgð sem voru samþykkt á grundvelli fjórðu tilskipunar ráðsins 78/660/EBE frá 25. júlí 1978 sem er byggð á g-lið 3. mgr. 54. gr. sáttmálans um ársreikninga félaga af tiltekinni gerð ⁽¹⁾.

Fyrirtæki, sem er ekki skylt samkvæmt lögum að birta ársreikninga sína, skulu hafa afrit þeirra aðgengileg almenningi á aðalskrifstofu sinni.

3. Samþætt jarðgasfyrirtæki skulu halda, í innra bókhaldi sínu, aðskilda reikninga fyrir flutnings-, dreifingar- og geymslustarfsemi sína á sviði jarðgass og, ef við á, samstæðureikninga fyrir starfsemi sem ekki tengist gasi, eins og krafist væri af þeim ef aðskilin fyrirtæki sæju um viðkomandi starfsemi, í þeim tilgangi að forðast mismunun, víxlneiðurgreiðslur og röskun á samkeppni. Innra bókhaldinu skal fylgja efnahagsreikningur og rekstrarreikningur fyrir hverja tegund starfsemi.

Heimilt er að sameina bókhald fyrir flutninga og dreifingu þegar ákvæði 16. gr. gilda og aðgangur að kerfinu miðast við einn taxta bæði fyrir flutninga og dreifingu.

4. Fyrirtæki skulu tilgreina, í innra bókhaldi sínu, þær reglur um skiptingu eigna og skulda, útgjalda og tekna og afskriftir, með fyrirvara um innlendar bókhaldsreglur, sem farið er eftir við gerð aðskildu reikninganna sem um getur í 3. mgr. Þessum reglum má aðeins breyta í sérstökum tilvikum. Geta skal um slíkar breytingar og rökstyðja á tilhlýðilegan hátt.

5. Í athugasemdum við ársreikningana skal getið um öll umfangsmikil viðskipti við tengd fyrirtæki.

VI. KAFLI

AÐGANGUR AÐ KERFINU

14. gr.

Þegar skipuleggja á aðgang að kerfinu geta aðildarríkin valið milli málsmeðferðanna sem um getur í 15. og 16. gr. Hafa ber hlutlægni, gagnsæi og óhlutdrægni að leiðarljósi þegar þessum aðferðum er beitt.

15. gr.

1. Þegar samið er um aðgang skulu aðildarríkin gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að jarðgasfyrirtæki og hæfir viðskiptamenn, hvort sem er innan eða utan svæðisins sem samtengda kerfið þjónar, geti samið um aðgang að kerfinu með þeim hætti að þeir geri kaupsamninga hver við annan á grundvelli frjálsra viðskiptasamninga. Aðilum ber að semja um aðgang að kerfinu í góðri trú.

2. Gera ber samninga um aðgang að kerfinu við hlutaðeigandi jarðgasfyrirtæki. Aðildarríkin skulu skylda jarðgasfyrirtæki til þess að birta helstu viðskiptakjör, sem þau bjóða vegna notkunar kerfisins, fyrsta árið eftir að þessi tilskipun kemur til framkvæmda og einu sinni á ári eftir það.

16. gr.

Aðildarríki, sem kjósa málsmeðferð sem lýtur að stýrðum aðgangi, skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að veita jarðgasfyrirtækjum og hæfum viðskiptamönnum, annaðhvort innan eða utan þess landsvæðis þar sem samtengda kerfið gildir, aðgangsrétt að kerfinu á grundvelli útgefinna gjaldskráa og/eða annarra skilmála og skuldbindinga sem tengjast notkun kerfisins. Unnt er að veita hæfum viðskiptamönnum fyrirnefndan aðgangsrétt með því að gera þeim kleift að gera vörukaupasamninga við önnur jarðgasfyrirtæki sem eru í samkeppni, önnur en eiganda og/eða rekanda kerfisins eða tengt fyrirtæki.

17. gr.

1. Jarðgasfyrirtækjunum er heimilt að synja um aðgang að kerfinu sé nauðsynleg afkastageta ekki fyrir hendi eða ef aðgangur að kerfinu myndi koma í veg fyrir að þau geti sinnt þeirri opinberu þjónustu, sem um getur í 2. mgr. 3. gr. og þeim er ætlað, eða sakir mikilla efnahagslegra og fjárhagslegra erfiðleika vegna samninga, þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða tiltekna fjárhæð jafnvel þótt varan sé ekki afhent, með hliðsjón af þeim viðmiðunum og því verklagi, sem eru sett fram í 25. gr., og þeim kosti sem aðildarríkið velur samkvæmt 1. mgr. þeirrar greinar.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 222, 14.8.1978, bls. 11. Tilskipuninni var síðast breytt með tilskipun 94/8/EB (Stjtið. EB L 82, 25.3.1994, bls. 33).

Gefa þarf rökstuddar ástæður fyrir slíkri synjun.

2. Aðildarríkin geta gert nauðsynlegar ráðstafanir til þess að tryggja að jarðgasfyrirtæki, sem synjar um aðgang að kerfinu sakir þess að nauðsynleg afkastageta eða tenging er ekki fyrir hendi, geri nauðsynlegar úrbætur að því marki sem það er arðsamt eða þegar hugsanlegur viðskiptamaður er reiðubúinn til þess að greiða fyrir þær. Beiti aðildarríkin ákvæðum 4. mgr. 4. gr. skulu þau gera fyrrnefndar ráðstafanir.

18. gr.

1. Aðildarríkin skulu tilnefna hæfa viðskiptamenn, það er þá viðskiptamenn á yfirráðasvæði þeirra, sem hafa löghæfi til þess að gera samninga um, eða kaupa, jarðgas í samræmi við ákvæði 15. og 16. gr., með þeim hætti að allir viðskiptamenn, sem um getur í 2. mgr. þessarar greinar, séu meðtaldir.

2. Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að eftirtaldir viðskiptamenn að minnsta kosti séu tilnefndir hæfir viðskiptamenn:

— orkuver sem brenna gasi án tillits til þess magns sem þau nota á hverju ári; engu að síður, og í því skyni að varðveita jafnvægi á innlendum raforkumarkaði, er aðildarríkjunum heimilt að ákvarða viðmiðunarmark, sem skal ekki vera hærra en það magn sem öðrum kaupendum er ætlað, sem segir til um hæfi framleiðenda varma og orku. Tilkynna ber framkvæmdastjórninni um slík viðmiðunarmörk,

— aðrir endanlegir kaupendur sem nota meira en 25 milljónir rúmmetra af gasi á ári á hverjum notkunarstað.

3. Aðildarríkin skulu tryggja að skilgreiningin á hæfum viðskiptamönnum, sem um getur í 1. mgr., leiði til markaðsopnunar sem jafngildir að minnsta kosti 20% af heildarársnotkun á gasi á innlendum gasmarkaði.

4. Hundraðstalan, sem um getur í 3. mgr., skal hækka í 28% af heildarársnotkun á gasi á innlendum gasmarkaði fimm árum eftir að tilskipun þessi öðlast gildi og í 33% af téðri notkun 20 árum eftir að tilskipun þessi öðlast gildi.

5. Leiði skilgreiningin á hæfum viðskiptamönnum, eins og um getur í 1. mgr., til markaðsopnunar sem er yfir 30% af heildarársnotkun á gasi á innlendum gasmarkaði getur hlutaðeigandi aðildarríki breytt skilgreiningunni á hæfum viðskiptamönnum svo fremi að markaðsopnunin fari ekki niður fyrir 30% af fyrrnefndri notkun. Aðildarríkin skulu

gæta þess að jafnvægi sé tryggt þegar þau breyta skilgreiningunni á hæfum viðskiptamönnum til þess að skapa ekki sérstakt óhagræði fyrir vissar tegundir eða flokka hæfra viðskiptamanna, og taka heldur mið af ríkjandi gerð markaðar.

6. Aðildarríkin skulu gera eftirfarandi ráðstafanir til þess að tryggja að jarðgasmarkaður þeirra verði opnaður í auknum mæli á tíu ára tímabili:

— lækka ber viðmiðunarmarkað, sem er sett fram í öðrum undirlið 2. mgr., fyrir hæfa viðskiptamenn, aðra en orkuver sem brenna gasi, niður í 15 milljónir rúmmetra á ári á hverjum notkunarstað fimm árum eftir að tilskipun þessi öðlast gildi og niður í 5 milljónir rúmmetra á ári á hverjum notkunarstað 10 árum eftir að tilskipun þessi öðlast gildi,

— hundraðstalan, sem um getur í 5. mgr., skal hækka í 38% af heildarársnotkun á gasi á innlendum gasmarkaði fimm árum eftir að tilskipun þessi öðlast gildi og í 43% af fyrrnefndri notkun 10 árum eftir að tilskipun þessi öðlast gildi.

7. Með tilliti til nývaxtarmarkaða skal markaðsopnunin í áföngum, sem kveðið er á um í þessari grein, taka gildi þegar undanþágan, sem um getur í 2. mgr. 26. gr., fellur úr gildi.

8. Ef dreifingarfélög eru ekki þegar tilgreind sem hæfir viðskiptamenn samkvæmt 1. mgr. skulu þau hafa löghæfi til að gera samninga um jarðgas í samræmi við 15. og 16. gr., það er um það magn af jarðgasi sem þeir viðskiptamenn þeirra, sem eru tilgreindir sem hæfir viðskiptamenn innan dreifikerfis þeirra, nota til að þjóna þeim viðskiptamönnum.

9. Aðildarríkin skulu, eigi síðar en 31. janúar ár hvert, birta viðmiðanirnar fyrir skilgreiningu á hæfum viðskiptamönnum sem um getur í 1. mgr. Þessar upplýsingar, ásamt öllum öðrum viðeigandi upplýsingum, sem réttlæta opnun markaðarins samkvæmt þessari grein, skulu sendar framkvæmdastjórninni til birtingar í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*. Framkvæmdastjórninni er heimilt að fara þess á leit við aðildarríki að það breyti lýsingum sínum ef þær standa í vegi fyrir rétttri beitingu þessarar tilskipunar að því er varðar hnökralausa starfsemi innri jarðgasmarkaðarins. Ef hlutaðeigandi aðildarríki fer ekki að fyrrnefndri kröfu innan þriggja mánaða skal tekin lokaákvörðun í samræmi við málsmeðferð I í 2. gr. ákvörðunar ráðsins 87/373/EBE frá 13. júlí 1987 þar sem mælt er fyrir um málsmeðferð við beitingu framkvæmdavalds sem framkvæmdastjórninni er falið⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Stjtið. EB L 197, 18.7.1987, bls. 33.

19. gr.

1. Til að forðast misræmi við opnun gasmarkaða á því tímabili sem um getur í 28. gr.:

- a) má ekki banna samninga um afhendingu gass samkvæmt ákvæðum 15., 16. og 17. gr. við hæfan viðskiptamann í kerfi annars aðildarríkis ef viðskiptamaðurinn telst hæfur í báðum kerfunum;
- b) er framkvæmdastjórninni heimilt, í tilvikum þar sem viðskiptanna, sem lýst er í a-lið, er synjað af því að viðskiptamaðurinn er aðeins hæfur viðskiptamaður í öðru kerfinu, og að teknu tilliti til ástandsins á markaðinum og sameiginlegra hagsmuna, að skylda þann aðila sem synjar um viðskiptin til að sjá um afhendingu gassins sem farið var fram á að beiðni aðildarríkisins þar sem hæfi viðskiptamaðurinn hefur aðsetur.

2. Samhliða málsmeðferðinni og tímaröðinni, sem mælt er fyrir um í 28. gr., og eigi síðar en að liðnum helmingi þess tímabils sem þar er kveðið á um, skal framkvæmdastjórnin endurskoða beitingu b-liðar 1. mgr. á grundvelli markaðsþróunar og að teknu tilliti til sameiginlegra hagsmuna. Í ljósi fenginnar reynslu metur framkvæmdastjórnin stöðuna og leggur fram skýrslu um hugsanlegt misræmi samhliða opnun gasmarkaða, að teknu tilliti til b-liðar 1. mgr.

20. gr.

1. Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja :

- að jarðgasfyrirtæki, sem hafa staðfestu á yfirráðasvæði þeirra, geti veitt viðskiptamönnum, sem er lýst í 18. gr. þessarar tilskipunar, þjónustu um beina leiðslu;
- að allir hæfir viðskiptamenn á yfirráðasvæði þeirra fái þjónustu frá jarðgasfyrirtækjum um beina leiðslu.

2. Ef um það er að ræða að leyfi (t.d. nytjaleyfi, heimild, sérleyfi, samþykki eða viðurkenningu) þurfi til þess að reisa eða starfrækja beinar leiðslur skulu aðildarríkin, eða lögbær yfirvöld sem þau tilnefna, ákvarða viðmiðanir sem gilda um veitingu leyfa til þess að reisa eða starfrækja slíkar leiðslur á yfirráðasvæði þeirra. Þessar viðmiðanir skulu vera hlutlægar, gagnsæjar og án mismununar.

3. Aðildarríkjunum er heimilt að veita leyfi til að leggja beina leiðslu í kjölfar þess að annaðhvort hefur verið synjað um aðgang að kerfi á grundvelli 17. gr. eða að hafin er málsmeðferð til lausnar deilumáli í samræmi við 21. gr.

21. gr.

1. Aðildarríkin skulu sjá til þess að samningsaðilar semji um aðgang að kerfinu í góðri trú og að enginn þeirra misnoti samningsstöðu sína til þess að koma í veg fyrir að samningar takist.

2. Aðildarríkin skulu tilnefna lögbært yfirvald, sem skal vera óháð samningsaðilum, til að leysa deilumál með skjótum hætti sem tengjast þeim samningaviðræðum sem um er að ræða. Fyrirnefnt yfirvald skal einkum leysa deilumál sem tengjast samningaviðræðum og því að synjað er um aðgang sem fellur undir gildissvið þessarar tilskipunar. Lögbæra yfirvaldið skal kunngjöra niðurstöður sínar án tafar eða innan 12 vikna frá því að deilumálið var lagt fyrir. Það að máli sé vísað til fyrirnefnds yfirvalds kemur ekki í veg fyrir að málskotsréttur sé nýttur samkvæmt lögum bandalagsins.

3. Nái deilumál yfir landamæri skal yfirvaldið, sem leysir deilumálið, vera það yfirvald sem kerfi jarðgasfyrirtækisins, sem synjar um notkun á kerfinu eða aðgang að því, fellur undir. Ef viðkomandi kerfi fellur undir fleiri en eitt slíkt yfirvald í deilumáli sem nær yfir landamæri skulu yfirvöldin eiga samráð sín á milli til þess að samræmi sé tryggt þegar ákvæðum þessarar tilskipunar er beitt.

22. gr.

Aðildarríkin skulu koma á viðeigandi og skilvirku fyrirkomulagi stýringar, stjórnunar og gagnsæis til að forðast misnotkun á yfirburðastöðu, einkum þegar hún kemur niður á neytendum, og undirverðlagningu. Þetta fyrirkomulag skal taka tillit til ákvæða sáttmálans, einkum 86. gr.

23. gr.

1. Aðildarríkin skulu gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að tryggja að jarðgasfyrirtæki og viðskiptamenn, sem krafa er gerð um að séu hæfir samkvæmt 18. gr., geti, óháð staðsetningu, fengið aðgang að leiðslukerfum fyrir óunnið jarðgas, meðal annars að virkjum sem veita tækniþjónustu í tengslum við slíkra þjónustu, í samræmi við þessa grein, að undanskildum þeim hlutum slíkra kerfa og virkja sem eru notaðir við staðbundna framleiðslu á því svæði þar sem gasið er framleitt. Tilkynna ber framkvæmdastjórninni um þessar ráðstafanir í samræmi við ákvæði 29. gr.

2. Veita ber aðganginn, sem um getur í 1. mgr., með þeim hætti sem aðildarríkin ákveða í samræmi við viðeigandi löggjöringu. Aðildarríkin skulu hafa það að markmiði að aðgangur sé með sanngjörnum hætti og frjáls, að til verði samkeppnismarkaður fyrir jarðgas og sneitt sé hjá misnotkun

yfirburðastöðu, að teknu tilliti til þess að afhending sé örugg og fari reglulega fram, til afkastagetu, sem er fyrir hendi eða telja má raunhæft að ná, svo og til umhverfisverndar. Taka má tillit til eftirfarandi:

- a) að nauðsynlegt er að synja um aðgang ef tækniforskriftir eru ósamrýmanlegar og erfitt um vik að bæta úr því;
- b) að nauðsynlegt er að sneiða hjá erfiðleikum sem ekki er unnt að yfirstíga með eðlilegum hætti og sem kynnu að skaða skilvirka, yfirstandandi framleiðslu og fyrirhugaða framleiðslu vetniskolefna í framtíðinni, meðal annars frá svæðum sem eru jaðarsvæði með tilliti til lífvænleika í efnahagslegu tilliti;
- c) að nauðsynlegt er að taka tillit til rökstuddra og eðlilegra þarfa eiganda eða rekanda viðkomandi leiðslukerfis fyrir óunnið jarðgas fyrir flutning og vinnslu gass og hagsmuna allra annarra notenda leiðslukerfisins fyrir óunnið jarðgas eða viðkomandi virkja, þar sem vinnsla og meðhöndlun fer fram og sem kunna að verða fyrir áhrifum; og
- d) að nauðsynlegt er að þau beiti lögum sínum og viðhafi stjórnsýslumeðferð í samræmi við lög bandalagsins þegar veita á leyfi til framleiðslu eða þróunar í tengslum við óunnið jarðgas.

3. Aðildarríkin skulu tryggja að til sé fyrirkomulag til lausnar deilumálum, meðal annars yfirvald sem er óháð málsaðilum og hefur aðgang að öllum viðkomandi upplýsingum til þess að unnt sé að leysa deilumál, sem tengjast aðgangi að leiðslukerfum fyrir óunnið jarðgas, með fljótvirkum hætti, að teknu tilliti til þeirra viðmiðana, sem um getur í 2. mgr., og fjölda þeirra aðila sem kunna að vera þátttakendur í samningum um aðgang að slíkum leiðslukerfum.

4. Nái deilumál yfir landamæri skal styðjast við það fyrirkomulag til lausnar deilumálum sem gildir í því aðildarríki sem hefur lögsögu yfir leiðslukerfinu fyrir óunnið jarðgas sem synjað er um aðgang að. Ef viðkomandi veitukerfi fellur undir fleiri en eitt aðildarríki í deilumáli sem nær yfir landamæri skulu hlutaðeigandi aðildarríki eiga samráð sín á milli til þess að samræmi sé tryggt þegar ákvæðum þessarar tilskipunar er beitt.

VII. KAFLI

LOKAÁKVÆÐI

24. gr.

1. Komi skyndilega til kreppu á orkumarkaðinum og sé öryggi fólks, tækja eða búnaðar eða heildstæði kerfisins

stofnað í hættu, er aðildarríki heimilt að grípa tímabundið til nauðsynlegra öryggisráðstafana.

2. Slíkar ráðstafanir þurfa að vera með því móti að þær valdi sem minnstum truflunum á starfsemi innri markaðarins og mega ekki vera víðtækari en nauðsynlegt er til að bregðast við vandanum sem komið hefur upp.

3. Viðkomandi aðildarríki skal tafarlaust tilkynna hinum aðildarríkjunum og framkvæmdastjórninni um þessar ráðstafanir og er henni heimilt að ákveða að aðildarríkinu beri að breyta ráðstöfununum eða afnema þær, að því marki sem þær raska samkeppni og hafa neikvæð áhrif á viðskipti á einhvern þann hátt sem stríðir gegn sameiginlegum hagsmunum.

25. gr.

1. Standi jarðgasfyrirtæki frammi fyrir alvarlegum efnahags- og fjárhagsvanda, eða telur að svo muni verða, vegna skuldbindinga, sem það gengst undir með einum eða fleiri gaskaupasamningum, þess efnis að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent getur það sent hlutaðeigandi aðildarríki eða tilnefndu lögbæru yfirvaldi umsókn um bráðabirgðaundanhátt frá ákvæðum 15. og/eða 16. gr. Aðildarríkin geta valið, í hverju tilviki um sig, hvort umsóknum skuli skilað áður en eða eftir að synjað er um aðgang að kerfinu. Aðildarríkin geta einnig gefið hlutaðeigandi jarðgasfyrirtæki kost á því að velja hvort það skilar umsókn áður en eða eftir að synjað er um aðgang að kerfinu. Hafi jarðgasfyrirtæki synjað um aðgang skal skila umsókninni án tafar. Með umsókninni skulu fylgja allar viðkomandi upplýsingar um eðli og umfang þess vanda sem við er að etja og viðleitni jarðgasfyrirtækisins til þess að leysa hann.

Séu aðrar lausnir ekki tiltækar þannig að eðlilegt megi teljast, og að teknu tilliti til ákvæða 3. mgr., getur hlutaðeigandi aðildarríki eða tilnefnt lögbært yfirvald ákveðið að veita undanhátt.

2. Aðildarríkið eða tilnefnda lögbæra yfirvaldið skal tilkynna framkvæmdastjórninni án tafar um ákvörðun sína þess efnis að veita undanhátt og leggja fram allar viðkomandi upplýsingar sem varða undanháttina. Heimilt er að senda framkvæmdastjórninni samsafn fyrrnefndra upplýsinga til þess að gera henni kleift að komast að vel rökstuddri niðurstöðu. Framkvæmdastjórnin getur, innan fjögurra vikna frá því að henni berst fyrrnefnd tilkynning, óskað eftir því að hlutaðeigandi aðildarríki eða tilnefnt lögbært yfirvald breyti eða dragi til baka þá ákvörðun að

veita undanþágu. Ef hlutaðeigandi aðildarríki eða tilnefnt lögbært yfirvald fer ekki að fyrrnefndum tilmælum innan fjögurra vikna skal tekin skjót lokaákvörðun í samræmi við málsmeðferð I í 2. gr. ákvörðunar 87/373/EBE.

Framkvæmdastjórnin skal fara með viðkvæmar viðskiptaupplýsingar sem trúnaðarmál.

3. Þegar teknar eru ákvarðanir um undanþágurnar sem um getur í 1. mgr. skal hlutaðeigandi aðildarríki eða tilnefnt lögbært yfirvald og framkvæmdastjórnin einkum taka mið af eftirtöldum viðmiðunum:

- a) því markmiði að koma á samkeppnismarkaði fyrir gas,
- b) nauðsyn þess að rækja skyldur um opinbera þjónustu og tryggja öryggi með tilliti til afhendingar,
- c) stöðu jarðgasfyrirtækisins á gasmarkaðinum og raunverulegri samkeppnisstöðu á þessum markaði,
- d) alvarlegum efnahags- og fjárhagslegum erfiðleikum sem jarðgasfyrirtæki og fyrirtæki sem annast flutning eða hæfir viðskiptamenn standa frammi fyrir,
- e) dagsetningum undirskriftar og skilmálum viðkomandi samnings, meðal annars að hve miklu leyti þeir gera ráð fyrir markaðsbreytingum,
- f) viðleitni til þess að finna lausn á þeim vanda sem við er að etja,
- g) að hve miklu leyti hlutaðeigandi fyrirtæki hefði átt að sjá fyrir, að teknu tilliti til ákvæða þessarar tilskipunar, líkur á að alvarlegir erfiðleikar myndu fylgja því að gangast undir skuldbindingar þess efnis að greiða tiltekna fjárhæð þótt vara sé ekki afhent,
- h) í hve ríkum mæli kerfið er tengt öðrum kerfum og að hve miklu leyti er um rekstrarsamhæfi kerfanna að ræða,
- i) þeim áhrifum sem veiting undanþágu myndi hafa á rétta beitingu þessarar tilskipunar með tilliti til hnökralausrar starfsemi innri jarðgasmarkaðarins.

Ákvörðun viðvikjandi beiðni um undanþágu vegna samninga, þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, sem gerðir eru áður en tilskipun þessi öðlast gildi, ætti ekki að leiða til aðstæðna sem gera að verkum að ókleift er að finna aðra og fjárhagslega hagkvæmari afgreiðslukosti. Að minnsta kosti skal líta svo á að ekki sé um alvarlega erfiðleika að ræða þegar sala jarðgass er ekki undir því lágmarki fyrir afgreiddan skammt sem er tryggt í gaskaupasamningum, þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, eða svo fremi að unnt sé að gera breytingar á viðkomandi gaskaupasamningi, þar sem kaupandi skuldbindur sig til að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, eða að hlutaðeigandi jarðgasfyrirtæki geti fundið annars konar afgreiðslukosti.

4. Jarðgasfyrirtæki, sem hefur ekki verið veitt undanþága, eins og um getur í 1. mgr., skulu ekki eða skulu ekki framar synja um aðgang að kerfinu af ástæðum sem varða skuldbindingar, þess efnis að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, sem gengist hefur verið undir í gaskaupasamningi. Aðildarríkin skulu tryggja að viðeigandi ákvæðum VI. kafla sé hlitt.

5. Færa ber gild rök fyrir öllum undanþágum sem eru veittar samkvæmt ákvæðunum hér að framan. Framkvæmdastjórnin skal birta ákvörðunina í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

6. Framkvæmdastjórnin skal, áður en fimm ár eru liðin frá því að tilskipun þessi öðlast gildi, leggja fram endurmatsskýrslu um þá reynslu sem fengist hefur af því að beita ákvæðum þessarar greinar til að gera Evrópuþinginu og ráðinu kleift, þegar þar að kemur, að fjalla um þörfina á að breyta henni.

26. gr.

1. Aðildarríkjum, sem eru ekki beintengd samtengdu kerfi annars aðildarríkis og hafa einungis einn erlendan birgi, er heimilt að víkja frá ákvæðum 4. gr., 1., 2., 3., 4. og 6. mgr. 18. gr. og/eða 20. gr. þessarar tilskipunar. Birgir, sem hefur yfir 75% markaðshlutdeild, telst vera aðalbirgir. Undanþága þessi fellur sjálfkrafa úr gildi um leið og að minnsta kosti eitt þessara skilyrða á ekki lengur við. Tilkynna ber framkvæmdastjórninni um allar slíkar undanþágu.

2. Aðildarríki, sem uppfyllir skilyrði fyrir því að geta talist nývaxtarmarkaður og sem vegna beitingar ákvæða þessarar tilskipunar myndi lenda í verulegum vandræðum, sem eiga ekki skylt við skuldbindingar sem um getur í 25. gr., í samningum þess efnis að greiða tiltekna fjárhæð þótt varan sé ekki afhent, er heimilt að víkja frá ákvæðum 4. gr., 1., 2., 3., 4. og 6. mgr. 18. gr. og/eða 20. gr. þessarar tilskipunar. Þessi undanþága fellur sjálfkrafa úr gildi um leið og aðildarríkið uppfyllir ekki lengur skilyrði fyrir því að geta talist nývaxtarmarkaður. Tilkynna ber framkvæmdastjórninni um allar slíkar undanþágu.

3. Þegar um það er að ræða að framkvæmd þessarar tilskipunar myndi valda verulegum vandræðum á landfræðilega takmörkuðu svæði í aðildarríki, einkum með tilliti til þróunar flutningsgrunnvirkja, og í því augnamiði að örva fjárfestingar getur viðkomandi aðildarríki sótt um bráðabirgðaundanþágu til framkvæmdastjórnarinnar frá ákvæðum 4. gr., 1., 2., 3., 4. og 6. mgr. 18. gr. og/eða 20. gr. vegna þróunar innan fyrrnefnds svæðis.

4. Framkvæmdastjórninni er heimilt að veita undanþáguna sem um getur í 3. mgr., að teknu tilliti til eftirfarandi skilyrða sérstaklega:

— þarfar fyrir fjárfestingar í grunnvirkjum sem ekki yrðu hagkvæmar á samkeppnismarkaði,

28. gr.

— hve mikilla fjárfestinga er þörf og endurgreiðsluhorfa,

— stærðar gaskerfisins og þróunarstigs á viðkomandi svæði,

— framtíðarhorfa á viðkomandi gasmarkaði,

Framkvæmdastjórnin skal endurskoða beitingu þessarar tilskipunar og leggja fram skýrslu um reynsluna af starfsemi innri jarðgasmarkaðarins og beitingu almennu reglnanna sem nefndar eru í 3. gr. til að gera Evrópuþinginu og ráðinu kleift, þegar þar að kemur, að fjalla, í ljósi fenginnar reynslu, um möguleikann á frekari opnun jarðgasmarkaðarins sem gæti komið til framkvæmda tíu árum eftir að þessi tilskipun öðlast gildi.

— landfræðilegrar stærðar og einkenna viðkomandi svæðis eða landshlutar, og

29. gr.

— félagslegra, efnahagslegra og lýðfræðilegra þátta.

Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórn-sýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en tveimur árum eftir þann dag sem er tilgreindur í 30. gr. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Því aðeins er heimilt að veita undanþágu hafi engin gasgrunnvirki verið reist á fyrrnefndu svæði eða slík grunnvirki hafi verið þar skemur en 10 ár. Óheimilt er að veita bráðabirgðaundanþágu lengur en í 10 ár frá því að gas er fyrst afhent á svæðinu.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessi ákvæði skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau verða birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

5. Framkvæmdastjórnin skal tilkynna aðildarríkjunum um umsóknir sem eru lagðar fram samkvæmt 3. mgr. áður en hún tekur ákvörðun í samræmi við ákvæði 4. mgr., að teknu tilliti til trúnaðarkröfunnar. Birta ber ákvörðunina ásamt undanþágunum, sem um getur í 1. og 2. mgr., í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

30. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

27. gr.

31. gr.

1. Framkvæmdastjórnin sendir Evrópuþinginu og ráðinu skýrslu um samhæfingarkröfur sem ekki tengjast ákvæðum þessarar tilskipunar, fyrir lok fyrsta árs eftir að tilskipun þessi öðlast gildi. Ef með þarf latur framkvæmdastjórnin fylgja skýrslunni þær samhæfingartillögur sem nauðsynlegar eru fyrir virka starfsemi innri markaðarins fyrir jarðgas.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Lúxemborg 22. júní 1998.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J. M. GIL-ROBLES

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

J. CUNNINGHAM

forseti.

2. Evrópuþingið og ráðið skulu láta í ljós álit sitt á þessum tillögum innan tveggja ára frá því að þær eru lagðar fram.

2002/EES/23/28	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2000/55/EB frá 18. september 2000 um orkunýtnikröfur sem gilda um straumfesta fyrir flúrlýsingu	364
2002/EES/23/29	Reglugerð framkvæmdastjórnarinnar (EB) nr. 89/2001 frá 17. janúar 2001 um breytingu á reglugerð ráðsins (EBE) nr. 574/72 sem kveður á um framkvæmd reglugerðar (EBE) nr. 1408/71 um beitingu almannatryggingareglna gagnvart launþegum, sjálfstætt starfandi einstaklingum og fjölskyldum þeirra sem flytjast milli aðildarríkja	370
2002/EES/23/30	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/12/EB frá 26. febrúar 2001 um breytingu á tilskipun ráðsins 91/440/EBE um þróun járnbrauta innan bandalagsins	376
2002/EES/23/31	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/13/EB frá 26 febrúar 2001 um breytingu á tilskipun ráðsins 95/18/EB um veitingu leyfa til járnbrautarfyrirtækja	401
2002/EES/23/32	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2001/14/EB frá 26 febrúar 2001 um úthlutun aðstöðu við járnbrautargrunnvirki og álagningu gjalda fyrir notkun á járnbrautargrunnvirkjum og fyrir öryggisvottun	404
2002/EES/23/33	Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2001/260/EB frá 21. mars 2001 um grunnfæribreytur fyrir undirkerfi stjórn- og merkjakerfis samevrópska háhraðajárnbrautarkerfisins sem kallast „ERTMS-eiginleikar“ í 3. lið II. viðauka við tilskipun 96/48/EB	422
2002/EES/23/34	Tilskipun ráðsins 2000/79/EB frá 27. nóvember 2000 um Evrópusamning um skipulag á vinnutíma farstarfsmanna í almenningsflugi sem gerður var milli Evrópusambands flugfélaga (AEA), Sambands félaga flutninga-verkamanna í Evrópu (ETF), Evrópska fluglíðasambandsins (ECA), Samtaka evrópskra svæðisflugfélaga (ERA) og Alþjóðasamtaka flutningaflugfélaga (IACA).	426
2002/EES/23/35	Ákvörðun Evrópuþingsins og ráðsins nr. 1753/2000/EB frá 22. júní 2000 um að koma á kerfi til að fylgjast með meðaltölu tiltekinnar losunar koltvísýrings frá nýjum fólksbílum	430
2002/EES/23/36	Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2000/738/EB frá 17. nóvember 2000 um spurningalista fyrir skýrslur aðildarríkjanna um framkvæmd tilskipunar 1999/31/EB um urðun úrgangs.	443
2002/EES/23/37	Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/30/EB frá 22. júní 1998 um sameiginlegar reglur fyrir innri markaðinn fyrir jarðgas	446

3. Sameiginlega EES-þingmannanefndin

4. Ráðgjafarnefnd EES

II EFTA-STOFNANIR

1. Fastanefnd EFTA-ríkjanna

2. Eftirlitsstofnun EFTA

3. EFTA-dómstóllinn

III EB-STOFNANIR

1. Ráðið

2. Framkvæmdastjórnin

3. Dómstóllinn